

TABULARA, TALANA, YALANA BALTA

**IRKÇILIĞA,
SÖMÜRÜYE,
ŞERİATA HAYIR!..**

Sorumlusu: Av. Hayri BALTA

hayri@tabularatalanayanalanabalta.com

www.tabularatalanayanalanabalta.com

ÖLÜMSÜZ YAZMAN

**(Bu kitapta: “Allah’ın şeylerini düşünenlerle,
insanların şeylerini düşünenlerin mücadelesini
okuyacaksınız...”**

(İncil. Filipililere. 2/21)

**+ Her şeyi hak gördüklerini söyleyenler; benim
yarım yamalak solculuğumu hak göremediler.**

**+ Dostlar, ne badireler atlatmışız da gelmişiz
buralara...**

Av. Hayri Balta, 17.2.2010

TABULARA, TALANA, YALANA BALTA

**IRKÇILIĞA,
SÖMÜRÜYE,
ŞERİATA HAYIR!..**

Sorumlusu: Av. Hayri BALTA
hayri@tabularatalanayalanabalta.com
www.tabularatalanayalanabalta.com

ÖLÜMSÜZ YAZMAN

(Bu kitapta: “Allah’ın şeylerini düşünenlerle, insanların şeylerini düşünenlerin mücadelesini okuyacaksınız...”

(İncil. Filipililere. 2/21)

+ Her şeyi hak gördüklerini söyleyenler; benim yarım yamalak solculuğumu hak göremediler.

+ Dostlar, ne badireler atlattığımız da gelmişiz buralara...

Av. Hayri Balta, 17.2.2010

İÇİNDEKİLER

1. MUSİKİDE HAYAT DERSLERİ ÖĞRENCİLERİNE GENELGE	5
2. KOVULMA...	6
3. HAKARET ve KÜFÜRNAME	7
4. GÖKTE Mİ YERDE Mİ?	8
5. OLAYIN BAŞLANGICI	8
6. MÜBAREK ŞERBET	9
7. MÜBAREK ŞERBET'E YANITTIR:	11
8. SAYIN ÖĞRETİCİM MEKTUBUMU OKUYARAK AÇIKLAMA YAPIYOR:	14
9. DİKTE ETTİRİLEN SATIRLAR	18
10. MEKTUBUM ÜZERİNDE TARTIŞMAYA DEVAM...	19
11. YANIT	26
12. AÇIKLAMA	27
13. ALIN DAMARI ÇATLAK YAZI TURASI SİLİNMiŞ'E	29
14. EŞEKOĞLU EŞŞEK HAYRİ	30
15. BİR YANIT DAHA...	30
16. KIYAMETNÂME-İ HAYRİ BALTA veya "YENİDEN DOĞUŞ"	34
17. HÜSEYİN PATPAT'TAN HÜSEYİN İÇDEN'E MEKTUP	35
18. Dr. EMİN KILIÇ KALE'NİN FELSEFESİ "SOLİPSİZM"	37
19. SAYIN ÖĞRETİCİMİN FELSEFESİNE SOMUT ÖRNEK	39
20. SONUÇ:	41
21. ÖZET	42
22. "ÖLÜ YAZMAN" NÂME-İ EMİN KILIÇ	43
23. İNCİL'İN ANAHTARI'NA ANAHTAR	45
24. EMİN KILIÇ NAME-İ ÖLÜMSÜZ YAZMAN Ya da "İKİ İSİMLİ KİTAP"A BİRİNCİ EK	48
25. EMİN KILIÇ NAME-İ ÖLÜMSÜZ YAZMAN YA DA	

"İKİ İSİMLİ KİTAP" A İKİNCİ EK 1.5.1980/2	49
26. EMİN KILIÇ NAME-İ ÖLÜMSÜZ YAZMAN YA DA	
"İKİ İSİMLİ KİTAP" A ÜÇÜNCÜ EK	52
27. DERKENARNÂME-İ EMİN KILIÇ VE YA "ÖLÜ" YAZMANIN	
MEKTUPLARINA TOPTAN CEVAP	55
28. EMİN KILIÇ NAME-İ "ÖLÜMSÜZ YAZMAN" YA DA	
"İKİ İSİMLİ KİTAP" A DÖRDÜNCÜ EK	57
29. HEDİYE NÂME-İ EMİN KILIÇ veya "ÖLÜ" YAZMANIN	
25.7.1980 TARİHLİ MEKTUBUNA CEVAP	68
30. EMİN KILIÇ NAME-İ "ÖLÜMSÜZ YAZMAN" YA DA	
"İKİ İSİMLİ KİTAP" A BEŞİNCİ EK	69
31. "ÖLÜMSÜZ YAZMAN" IN DEĞERLİ ÖĞRETİCİSİ HAKKINDA	
BELGESEL YAZISI YA DA "İKİ İSİMLİ KİTAP" A "ALTINCI EK"	73
32. ÖLÜ ve DİRİNAME-İ EMİN KILIÇVEYA "ÖLÜ YAZMAN" LA	
"DİRİ HOCA" NIN CANGİĞER OLMASI	87
33. DOST MUHSİNOĞLU, 15.11.1980	89
34. MUHSİNOĞLU DOST, 21.2.1981	93
35. MUHSİN DOST, ANKARA, 9.3.1981	95
36. MUHSİN DOST, 24.3.1981	98
37. MUHSİN DOST, 18. 4.1981	101
38. MUHSİN DOST, 24 4 1981	103
39. SAYIN ABDULLAH BAŞTÜRK VE, 8.5.1981	107
40. MUHSİN DOST, 10.5.1981	108
41. GÖREN (MEHMET TECEREN)'İN 11.6.1981 TARİHİNDE SAYIN	
ÖĞRETİCİMİZ'LE YAPTIĞI HALVET SIRASINDA TUTTUĞU NOTLAR	112
42. MEMLEKETİN İÇİNDE BULUNDUĞU DURUM KARŞISINDA:	
YAZMAN AĞA'NIN BİYOLOJİK TEKÂMÜLÜNDEKİ GERİLİĞİNİ	

İŞARETLEYEN MESAJIMIZDIR	115
43. SAYIN YALNIZ VARLIK'A, 16.6.1981	117
44. HAYRİ BALTA'YA MESAJ, 20.6.1981	117
45. YALÇIN DOST, 22.6.1981	117
46. YALÇIN DOST, 29.6.1981	119
47. POLAT İLE YAZMAN AĞA'NIN KULAKLARININ ÇEKİLMESİ 3.7.1981	120
48. SAYIN YALNIZ VARLIK'A, 8.7.1981	121
49. SİYASİ POLİS EVİME GELİYOR 10.2.1982	128
50. "SABIK YAZMAN"IN POLAT ELİYLE SUNDUĞU DİLEKÇESİNE CEVABIMIZDIR	130
51. AMANSIZ CANDAN GEÇTİ'DEN SABIK YAZMAN'A ANKARA, 10.7.1982	131
52. ÖLÜMSÜZ YAZMAN'IN AMANSIZ CANDANGECİTİYE BAYRAM ARMAĞANIDIR ANKARA, 23.7.1982	132
53. "MHD" ÖĞRETİCİSİ'NİN KURAN ŞERHİ HAKKINDADIR 24.12.1982	134
54. SAYIN HÜSEYİN PATPAT, TAHİR GÖĞÜŞ, YALÇIN EFE, 28.12.1982	141
55. SAYIN ÖĞRETİCİM, 29.12.1982	141
56. "SABIK YAZMAN"IN MEKTUBUNA CEVABIMIZDIR	142
57. "MHD" ÖĞRETİCİSİ'NE YANITTIR	143
58. SABIK YAZMAN'IN MÜBAREK SELAMINA MÜBAREK SELAMIMIZDIR	147
59. ŞÖYLE OLDU BÖYLE OLDU (SABIK YAZMAN (DÖNEN YAZMAN) OLDU 22.2.1984	148
60. SAYIN AYDIN BAYAN, ANKARA, 8.6.1987	148
61. AV. HAYRİ BALTA'NIN ÖZ GEÇMİŞİ...	152
62. TABULARA TALANA YALANA BALTA YAYINLARI:	155

1. MUSİKİDE HAYAT DERSLERİ ÖĞRENCİLERİNE GENELGE

Yeni bir yaşam ve inanç felsefesi doğmuştur. Hepimiz bu yolun yolcusuyuz.

Bu yol sorumluluk yoludur. Bu yol kendini, kendin tarafından yargılama yoludur.

Bu yol kusurlarını giderdiğin takdirde kendini beğenme yoludur.

Kendimizi beğenelim. Kendimizi beğenmiyorsak kusurlarımızı gidererek beğenmeye çalışalım. Kendimi beğenmek için düşünce ve davranışlarımızı durmadan gözden geçirmeliyiz. Olumlu düşünce ve davranışlarımız var diye işimiz bitmiş sayılmaz. Olumlu düşünce ve davranışlarımızın etkisi altında kalarak kendimizden geçmemeliyiz. Olumsuz düşünce davranışlarımızın üzerinde duralım. Onların üzerine yüklenelim. Olumlu ve olumsuz düşünce ve davranışlarımızı istersek, bizden daha iyi gören, bizden daha iyi duyan, bizden daha iyi bilen kimse olamaz, olması doğa yasalarına aykırıdır.

Olumlu ve olumsuz düşünce ve davranışlarımızı görmek istersek, en iyi biz görebiliriz. Olumsuz düşünce ve davranışlarımız olacak. Çünkü 20. asrın olumlu bilgilerinin ışığı altında, sağduyu sahibi olarak kabul etmeliyiz ki, atalarımız hayvan âleminden gelmektedir. Bunu göz önünde tutarak olumsuz düşünce davranışlarımızı olumlu hale getirmek zorundayız. Bu yolda kararlı olarak direneceğiz. Bunu yapmadığımız sürece kendimizi beğenmeye hakkımız yoktur. Çünkü insan görünüşünde hayvan olarak kalmayı benimsemiş oluruz.

Düşünce ve davranışlarımızda olumlu olmak için çaba göstermeliyiz. Bu çaba zor olacaktır, yorucu olacaktır, çok sürecektir; ancak yılmayalım, çalışalım, çalışalım, çalışalım...

Şimdi yeni düşünce ve yaşayışımız yüzünden acılara katlanmaya hazır olalım. Düşünce ve yaşayışımız yüzünden bizlere yapılacak olan tedirgin edici suçlamalar karşısında sabırlı ve sessiz olmalıyız. Uğrayacağımız haksızlıklar, eğer özden isek, bizleri dünya görüşümüze daha çok

bağlayacaktır.

Uğrayacağımız haksızlıklar karşısında dönüş yapanlar kişiliklerini yitirmiş olurlar.

Birbirimizin yaşamı ile yakından ilgilenelim. Sorunlarımızı çözmek için bir araya geldiğimiz de kadın, erkek ayrımı yapmayalım. Birbirimizi ziyaret ettiğimizde kadın, erkek ve çocuklarla bir arada olmaktan sıkılmayalım. Çocuklarımızın bizler gibi olmasına yardımcı olalım.

Sorunlarımıza çözüm bulmak için toplandığımızda hep birlikte düşünelim; tek tek konuşalım, konuşmamız gerekirse konuşalım...

Düşünce ve yaşayışımızı sevelim. Düşünce ve yaşayışımız uğruna katlanacağımız acılardan mutluluk duyalım. Gerekçeli (Beraat kâğıtlı) yaşayalım. Kendimize güvenelim. Kendimizi beğenmeye çalışalım. Kendimizi beğenme yolunda karışılacağımız güçlüklerden yılmayalım ki yaşamaya hakkımız, ölmeye yüzümüz olsun...

Kendimize karşı sorumlu olma görevi (Sorumlu insan olma görevi) tabiat ana tarafından hepimize verilmiştir. Başkalarının bu sorumluluğu duymaması duyup da yapmaması bizleri bu yükümlülüğten kurtarmaz. Biz; kendimizden, topluma ve kendimize karşı sorumluyuz...

Görevimiz ağırdır, ağır olacaktır. Görevimizin ağır olmasının nedeni insanoğlunun sorumlu yaşamaktan kaçınmış olmasıdır. Bu kardeşlerimize karşı göstereceğimiz sevgi ve örnek yaşayışımız onların da sorumlu olarak yaşamalarını sağlayacaktır. Kısaca onların da yeniden doğuşlarında payımız olacaktır.

Yeni bir inanç ve yaşam felsefesi doğmuştur. Bu yol sorumluluk yoludur. Bu yol kendini yargılama yoludur. Bu yol gerekçeli (Beraat kâğıtlı) yaşama yoludur.

Hayri Balta, 2.10.1962

2. KOVULMA...

Kovulmanın nedeni:

1. Neden: Toplumcu düşüncede olmam:

"Fırsat düştükçe, tanıdıklara falan. Hayri Balta

ile ilginizin kesildiği söylenecek. Yani böyle haber verilecek.”

(Dr. Emin Kılıç Kale’nin, 1.11.1972 günlü “ders notları”ndan...)

2. Neden: Genel-İş Sendikası Dergisine yazı yazmam...

3. Neden: Hapse düşen Genel-İş Sendikası yöneticilerinin avukat olarak vekâletlerini almam...

Yazman Hayri Balta’nın “MHD”nden resmen ilgisinin kesiliş tarihi 15.6.1981 olarak kabul edildi.

(Dr. Emin Kılıç Kale, 20.6.1981 tarihli mesajından...)

3. HAKARET ve KÜFÜRNAME

- a) “Ulan sen kim, yazı yazmak kim?”
- b) “Sen kimsin ki eşşek oğlu eşşek!”
- c) “Namusu noksan it oğlu it!”
- d) “Ey alçak!”
- e) “Fırsat düştükçe, tanıdıklara falan, Hayri Balta ile ilginizin kesildiği söylenecek. Yani böyle haber verilecek....”
- f) “Hâlâ horul horul uyuyan!”
- g) “Dangalaklıkta çok ileri...”
- h) “Sen akli kendine yar olmayan bir dangalak modelisin...”
- ı) “Sen de eşşekoğlu eşseksin!..” (Bu ve aşağıdakiler derste beni savunmaya çalışan bir öğrenciye söylenenler...)
- i) “Kes deyyustan elli...”
- j) “Hayvan oğlu hayvan!..”
- k) “Ulan be it oğlu it!..”
- l) “Akli kendine yar olsaydı o yazıları falan yazar mıydı?..”
- m) “Siktir et...”
- n) “Eşeğe bak ulan.”
- o) “Vay eşek oğlu eşek...”
- ö) “Yani hayvan!..”
- p) “Bu hayvan oğlu hayvan da...”
- r) “Eşşek ha!..”

Hakkımda söylenen şu sözler de kendisine ait:

“... Öğrencilerimden Yazman’a, müstesna seviyede olmasına rağmen, vakt-i merhununu gelmiş olduğu için

“Ölü Yazman” demem tabii görülmelidir.

“Öyle bir babayiğit, değerli adam yahu!.. Hayri Balta çok değerli bir adam...” (Dr. Emin Kılıç Kale)

Kısaca yanıt:

Kimsenin karısına, kızına sultanmadım; arkadaşlarla geçimsizliğim yok.

Kimseye yalan söylemedim; kimseden rüşvet almadım. Yüz kızartıcı hiçbir davranışım olmamıştır.

Kovulmamın ve küfürlere muhatap olmamın nedeni az yukarda açıklanmıştır.

Bir kimse bu nedenlerle kovulmaz; **“Böyle babayiğit, “müstesna” ve “değerli” bir adama bu küfürler edilmez...**

Öğrencilerinden hiçbirisi, oğlu Polat Kale dışında, böyle bir adama “Ölü Yazman” denemez... demedi..

Yine kimse: **“İnsan-ı kamil küfreder mi?”** diye düşünmedi....

4. GÖKTE Mİ YERDE Mİ?

Biline ki; toplum olduğu sürece sorun olacaktır ve toplum bütün sorunlara çözüm bulacaktır; ancak sorumluluktan kaçanlar kendi sorumlulukları ile baş başa kalacaktır.

Sayın Öğreticim; 1965'te, “Kıyamet koptu” - “Kendini kurtar” diyerek “Göğe Çekilmekle” (topluma küsmek) umudunu yitirmiş ve sorumluluktan kaçmıştır...

Yine biline ki; onlarca insan darağacına çekilirken, binlerce insan işkenceden geçirilirken, ilerici gençler sokaklarda kurşunlanırken; faili meçhule gidenlerin yakınları acı çekerken, yüz binlerce insan zindanlarda çürürken Atatürkçüyüm, ilericiyim, devrimciyim deyen Sayın Öğreticim hiçbir tepki göstermemiştir...

Dahası çekildiği gökten yere inerek; 12 Mart ve 12 Eylül paşaları ile yazışmalar yapmıştır...

5. OLAYIN BAŞLANGICI

Sayın Öğreticim Dr. Emin Kılıç Kale'ye daktiloya çektiğim Sendikamız yayın organı GENEL-İŞ EMEK Dergisinden bir tane gönderdim. Kapağına da:

“Sayın öğreticim,

Bu derginin bütün yazılarını ben daktilo ettim.

Bu kadar daktilo etmeyi size borçluyum.

Arkadaşlara göstermeniz ricasıyla..." diye yazdım.
(15.12.1972)

Bu satırlarda; "Dergideki yazılar bana ait, bu dergideki yazıları ben yazdım, okuyun!" diye en küçük bir açıklama veya istek yoktu; yalnızca daktilo ettiğimi yazmıştım...

Gerçekten de; gönderdiğim dergide benim yazdığım bir satır yazı yoktu. Yalnızca yazılanları daktilo etmiştim. Amacım, minnettarlığımı belirtmekti.

Bu minnettarlık yazıma gele gele aşağıdaki yazı geldi.

Mektubun başlığı "**MÜBAREK ŞERBET**"Tİ...

6. MÜBAREK ŞERBET

(25.10.1972)

Hâlâ horul horul uyuyan,

dangalaklıkta çok ileri,

Hayri Balta isimli öğrencimize

bir Mübarek Şerbet'imizdir...

1) 1965'te kıyametin koptuğunu sembolik mahiyette ifade ettik. Bu çaldığımız kıyamet çanının, sende, hiçbir ilgi bırakmadığı anlaşıyor. Bu şu demektir: Bari bundan sonra bil ki, "emek-sermaye, işçi-işveren, fakir-zengin, kapitalizm-sosyalizm" ve buna göre bütün izm'ler ve benzerlerinin **felsefede yeri yoktur**. Felsefe bu gibi şeyleri dışarı atar. Çünkü bütün bunlar ZAN seviyesini aşamaz; temelleri nefse; yani, dilencilige dayanır.

2) Öteden beri ben ve bütün arkadaşların bilirler ki, **sen, akli kendine yar olmayan bir dangalak modelisin**. Temennimiz şudur ki 25.10.1972'den itibaren olsun kendini toparla. **Beğenmediğin hasta hanımın önünde el pençe divan dur**.

3) Utanmadan, sever görüldüğün musikiden; yani, Nay-i şeriften utan, hâya et, **namusu noksan it oğlu it!** Nay-ı şerif seni şöyle bir mahkemeye verse, ne cevap verirsin **ey**

alçak!

Vücutça zayıf ve uydurmasın. Bir ekmek temini için itler gibi çabalarsın. Şayet bunlar dışında vaktin varsa (ki vaktin olduğu anlaşılıyor; arkadaşlarına vakitsizliğinden şikâyet ederken yalan söylemişsindir!), o canım vakit bana (Nay) mı verilir, yoksa “emek” denilen o değersiz gazeteyi mi?...
25.10.1972

Musikide Hayat Dersleri Öğreticisi

Dindar Filozof

Dr. Emin Kılıç Kale

Açıklama:

Dergiyi daktilo etmek bana işverenimin verdiği bir görevdi ve işverene ait çalışma saatleri içinde yazılmıştır. Çalışma saatleri içinde Nay üfleyecek değilim ya!...

Bunun yanında bu dergi yazıldığı sırada ben Ankara Anafartalar Lisesi 2. sınıfa devam ediyordum; çalışma saati biter bitmez de okula koşuyordum. Yine hafta tatillerinde de lise derslerine çalışıyordum...

+

Bana gelen **MÜBAREK ŞERBET** öğrencilerin önünde yazılırken; öğrencilerden biri bir şeyler söyleyecek olur... Hocamız bu öğrenciye de şöyle seslenir:

- Yook! **Sen de eşek oğlu eşseksin.** Bahsimiz o değil. Daha ondan haberin yok. Öyle bir eşseksin sen. Ulan felsefede yeri yok bunun diyoruz eşşek oğlu eşşek!.. Zengin-fakir, kapitalizm-sosyalizm bunların yeri yok, **deyyus!.. Kes deyyus'tan elliyi... Hayvan oğlu hayvan;** bunların ne dinde, ne de felsefede yeri yok, dedikten sonra komünizmden, sosyalizmden söz edilir mi? **Ulan be it oğlu it,** komünizmin, sosyalizmin, kapitalizmin sözü olur mu artık...

Hocamız bir ara ekliyor:

- **Aklı kendine yar olsaydı o yazıları falan yazar mıydı?..**

Sonra da:

- Bir adama dayak, tahkir (hakaret) ancak bu kadar olabilir; daha fazla olamaz!.. diyor. **(25.10.1972 tarihli ders notundan...)**

7. MÜBAREK ŞERBET'E YANITTIR:

Ankara, 29.10.1972

Sayın Öğreticim,

Biliyorsunuz sendikada çalışıyorum. Değersiz dediğiniz Emek Gazetesi de bizim Sendikanın yayın organıdır. Bir gün Sendika Başkanı beni çağırdı. Bana:

- Sana para versek Cumartesi ve Pazar günleri gelir; Emek Gazetesinin yazılarını daktilo eder misin?

- Hayır!..

- Niçin? Daha çok kazanmak istemez misin?

- İsterim ama zamanım yok. Yoğun bir mesaim var. Saat 18.00'de işten çıkıyorum. 18.20'de Anafartalar Akşam Lisesine koşuyorum. Okuldan çıkıp eve varıncaya kadar saat 22.30 oluyor. Elbise çıkarmak, yemek derken saat 23.30 oluyor ve ben bitkin bir halde yatağa giriyorum. Sabahleyin 6.30'da kalkarak 7.30'da otobüse koşuyorum ve 8.30'da işbaşı yapıyorum. İşten sonra yine okula koşuyorum...

Cumartesi Pazar günleri başka işlerim var. Pazara giderek evin ihtiyaçlarını alıyorum. Çocuklarla ilgileniyorum. Banyomu yapıyorum. Temizliğimi yapıyorum. Sabah kahvaltımı yapıp derslerime çalışıyorum. Gazetemi okuyor ve dinleniyorum. Şimdi Cumartesi Pazar da çalışırsam dünyanın tadı kalmaz. İnsan ise yalnız ekmekle yaşamaz...

Başkan bu sözlerimi dinledikten sonra:

- Peki, öyleyse sabahları Muhasebede; öğle sonları da Basın Bürosunda çalışırsın...

- Peki!.. dedim...

Böylece önümüze konan yazıları elektrikli makine ile daktilo ettim. Yaptığım iş önemli idi. Dikkat isteyen bir işti. Parmaklar değer değmez tuşlar kendiliğinden vurduğu için en ufak bir yanlışlık yeni baştan yazmayı gerektirirdi.

Bu işi Günaydın gibi gazetelerde VEB OFSET denilen bir yazı makinesi yapıyordu. Sendika bu işi Veb Ofset'e yaptırsa idi en az bin lira verecekti.

Daktilo ettiğim yazılar içinde benim yazdığım bir kelime yoktu. Ne ise, yazıyı yazıp Dergiyi çıkarttıktan sonra bu yazıları benim daktilo ettiğimi öğrenenler:

"Helal olsun!.. Böylesine dikkatli yazmak her adamın

kârı değildir.” deyince Siz Öğreticimi hatırladım. Yazdığım yazılarda yaptığınız düzeltmeler gözümün önüne geldi. Bu başarımın yalnız bana ait olmadığını hissettiğimden, minnettarlığımı ifade etmek amacı ile “Bu kadar güzel daktilo etmeyi size borçluyum!..” diye Dergiden bir tane de size gönderdim... Sandım ki siz bu Dergiyi oradaki arkadaşlara göstererek:

“Bu adam bize intisap ettiğinde değil daktilo kullanmak, büyük harf nerede kullanılır bilmezdi...” gibilerden sözler edeceksiniz...

Gele gele “Mübarek Şerbet”iniz geldi...

+

Bütün arkadaşlar, ilerden beri, size ters düştüğümü söylerlerdi. “Mübarek Şerbet”inizde: “İşçi-işveren, fakir-zengin, kapitalizm-sosyalizm... ve benzerlerinin felsefede yeri yoktur!” demeniz üzerine sizin dünya görüşünüz ile benim dünya görüşüm arasında uzlaşmaz bir zıtlık olduğunu idrak ettim. Dünya görüşlerimizin (felsefelerimizin) tamamen ayrı temellere dayandığını anladım. Çünkü ben bir işçi, sizler ise bir işverensiniz... Sosyal ve ekonomik durumlarımız, elimizde olmayarak bizleri birbirine zıt düşünce içine atacağından ve bu oluş “Mübarek Şerbet”lerinizin sayısını artıracığından siz Sayın Öğreticimi daha fazla meşgul etmemek amacı ile bu işi burada bitirmeye karar verdim. Kararım şudur:

“Kendi isteğimle geldim, kendi isteğimle ayrılıyorum. Gelmek nasıl tabii bir hakkımsa, ayrılmak da tabii bir hakkımdır. Bu demek değildir ki emeklerini inkâr ediyorum. Hayır ne buldumsa sizin sayenizde buldum, ne oldumsa sizin sayenizde oldum. **Benim bu hale gelmemde emeğiniz çok. Size ölünceye kadar minnettarım.** Dünya görüşüme (felsefeme) ters düşmeyecek ne gibi emirleriniz olursa başım üstüne...

+

Çok kimse kendilerini bana kötülük yaparak kabul ettirmeye çalıştı. Bazıları da benim yüzümden başına bir iş geleceği korkusuna kapıldı. Bu yüzden benimle uğraşıldı. Bu nedenle; suçlandım, aşağılandım, baskılarla karşılaştım, kovuldum... Evimde bile huzur verilmedi bana. Ne yapayım

alın yazımmış bu benim...

+

Ayrılırken sizden dileğim şu: Sizinle ilgili bütün yazılar olduğu gibi bende kalsın. Bende bulunan bütün yazıların bir örneği arkadaşların çoğunda var. İlerden beri başıma kalkılan yazarlık hevesimle bütün yazıları temize çekmek, bir düzene sokmak istiyorum. Ama bu isteğim kabul edilmezse istediğimiz kimseye, ağlayarak, teslim etmeye hazırım...

+

Beni: **“Hâlâ horul horul uyuyan”** biri olarak görmenize gelince buna da bir cümlecik yanıtlım var:

“Zaman kimlerin horul horul uyuduğunu gösterecektir...”

En derin sevgilerle ellerinizden öperim... **29.10.1972**

Bitmez saygılarımla,
Hayri Balta

NOT:

“Mübarek Şerbet”inizde akli başında birinin kullanmaması gereken ve ne yazık ki sizin kullanmaktan zevk duyduğunuz gayr-i edebi seviyesiz sözlerle itibar edilmeyerek cevap verilmemiştir ve bundan sonra da verilmeyecektir...

+

Sayın Öğretim yukarıdaki, **29.10.1972** tarihli mektubumu 1.11.1972 tarihinde, evinde yapılan derste öğrencilerine okuyor. Bu arada okurken açıklamalar ve yorumlar da yapıyor ve bu ders daktilo edilerek bir örneği bana gönderiliyor.

Aşağıda okuyacağınız ders notlarındaki tek parantez içindekiler; Sayın Öğreticimin mektubumu okurken yaptığı açıklama ve yorumlardır.

29.10.1972 tarihli mektubumun okunan kısımlarını tırnak içine aldım. Bu ara ben de iki parantezli ve tire içinde açıklamalar yaparak sorular sordum. Önemli gördüğüm bazı cümlelerin altını çizdim. Kitabıma ad olan iki cümleyi de büyük harflerle yazdım.

Şimdi Sayın Öğreticimin ders notlarını okuyalım:

8. SAYIN ÖĞRETİCİM MEKTUBUMU OKUYARAK

AÇIKLAMA YAPIYOR:

(- ... Söylemiştim ya Hayri Balta'dan bir EMEK gazetesi gelmişti. Emek gazetesine derkenar yapmış. Hocam diyor, bu derginin çok kısmı daktilo... Ben üzerinde durmadım., değmez konuşmaya... Fakat şimdi icabetti. Az kısmı matbaa harfi, daktilo kısmı kâmilben benim. Okuyacaksınız, siz ve öğrencileriniz çok beğeneceksiniz, diye ümit ediyorum diyor. ((- Oysa ben kesinlikle Dergiyi veya gazeteyi okuyunuz demedim... Benim dediğim aynen şöyle: **"Sayın öğreticim, Bu derginin bütün yazılarını ben daktilo ettim. Bu kadar daktilo etmeyi size borçluyum. Arkadaşlara göstermeniz ricasıyla..."** diye yazmıştım. -)) Ellerinizden öperim, diyor. Bundan ne mâna çıkar? Bütün yazılar kendisininmiş. Okunsun, beğeneceksiniz, diyor. ((- Oysa ben kesinlikle Dergiyi okuyun, beğeneceksiniz demedim... -))

Ben tabi bir gözden geçirdim; **fasa fiso... İşçi, sendika, it havası... altı yok, üstü yok!..**

İşte onun üzerine şerbeti yazdım. Fakat işe bakın... Hâlbuki burada izahat veriyor, mektubu burada. Böyle olmamış iş. Sendika Başkanı rica etmiş. Bu gün işi bırak şu gazetenin daktilosunu sen yap, demiş. Meğer demek istemiş ki, daktiloyu gayet güzel yazdım. Bunun bana ne lüzumu var. Senin daktilondan bana ne? İyi daktilo yaptım, diyor. Bana ne ((- Sorumluluktan kaçmaya başladı...-)) Bunu buraya ne gönderirsin? Talebe niye okusun? ((- Talebe okusun da demedim... -)) Beğeneceksiniz, diyor...

Ulan ben şimdiye kadar daktilo imtihanı yaptım mı? Ne münasebet... Sonra patlak veriyor. İşler var, hikmetler var... Bu böyle yapmalı imiş, ben ondan ateşlenip bu şerbeti yazmalıyım. **Daha ben bu kadar ağır yazı yazmadım. Bu adama çok iş yaptım; dövdüm, küfür ettim falan...** ((- Küfretti ama dövmedi... -)) Fakat böyle ağır bir şey yazmadım. Hâlbuki bunu yazmam ne kadar isabetmiş. Ben de bilmiyordum. Ben yazdım. Kafama geldi derhal yazdım. Tabii aldığım fitile göre yazdım. ((- Fitili nerelerden aldığını göreceğiz... -)) Hâlbuki fitil yanlış. Sebebi kendi. ((- Sorumluluktan kaçışa bakın... -)) Hak tecelli eyleyince... Bu size tasarrufa ait güzel bir misaldir.

**Şimdi Hayri Balta'nın mektubunu okuyacağız.
Dinleyin:**

Sayın Öğreticim,

Ankara, 29.10.1972

Mübarek şerbet'inize yanıtır:

Biliyorsunuz sendikada çalışıyorum. Değersiz dediğiniz Emek Gazetesi de bizim Sendikanın yayın organıdır. Bir gün Sendika Başkanı beni çağırdı. Bana:

- Sana para versek Cumartesi ve Pazar günleri gelir; Emek Gazetesinin yazılarını daktiloda yazar mısın?

- Hayır!..

- Niçin? Daha çok kazanmak istemez misin?

- İsterim ama zamanım yok. Yoğun bir mesaim var. Saat 18.00'de işten çıkıyorum. 18.20'de Anafartalar Akşam Lisesine koşuyorum. Okuldan çıkıp eve varıncaya kadar saat 22.30 oluyor. Elbise çıkarmak, yemek derken saat 23.30 oluyor ve ben bitkin bir halde yatağa giriyorum. Sabahleyin 6.30'da kalkarak 7.30'da otobüse koşuyorum ve 8.30'da işbaşı yapıyorum. İşten sonra yine okula koşuyorum...

Cumartesi Pazar günleri başka işlerim var. (Güya izahat veriyor...) Pazara giderek evin ihtiyaçlarını alıyorum. Çocuklarla ilgileniyorum. Banyomu yapıyorum. Temizliğimi yapıyorum. Sabah kahvaltımı yapıp derslerime çalışıyorum. Gazetemi okuyor ve dinleniyorum. Şimdi Cumartesi Pazar da çalışırsam dünyanın tadı kalmaz. İnsan ise yalnız ekmekle yaşamaz...

Başkan bu sözlerimi dinledikten sonra: (Bak neler oluyor, haberimiz yok, haberiniz yok...)

- Peki, öyleyse sabahları Muhasebede; öğle sonları da Basın Bürosunda çalışırsın... (yani, işi bırak orada çalış, diyor. Bu da peki, diyor...)

- Peki!.. dedim...

Böylece önümüze konan yazıları elektrikli makine ile daktilo ettim. (Nasıl çalıştığını falan söylüyor, bizi ilgilendirmez...) Yaptığım iş önemli idi. Dikkat isteyen bir işti. (Ofsette bilmem ne olmuş, siktir et...) Parmaklar değer değmez tuşlar kendiliğinden vurduğu için en ufak bir yanlışlık yeni baştan yazmayı gerektirirdi.

Bu işi Günaydın gibi gazetelerde VEB OFSET denilen bir yazı makinesi yapıyordu. Sendika bu işi Veb Ofset'e yaptırsa idi en az bin lira verecekti.

Daktilo ettiğim yazılar içinde benim yazdığım bir kelime yoktu. (Ben ne bilirim. **Eşeğe bak ulan.** Ben yazmadım, O zaman iş değişiyor. Bir kelime yok diyor. **Vay eşek oğlu eşek...**) diyor. Ne ise, yazıyı yazıp Dergiyi çıkarttıktan sonra Dergiyi gören bu yazıları benim daktilo ettiğimi öğrenince:

"Helal olsun!.. Böylesine dikkatli yazmak her adamın kârı değildir." (Beğenmişler, bizi ilgilendirmez o...) Siz Öğreticimi hatırladım. Yazdığım yazılarda yaptığınız düzeltmeler gözümün önüne geldi. Bu başarımın yalnız bana ait olmadığını hissettiğimden, minnettarlığımı ifade etmek amacı ile "Bu kadar güzel daktilo etmeyi size borçluyum!.." diye Dergiden bir tane de size gönderdim.... (Merhaba! Bunun için göndermiş... **Yani hayvan!..** Aynen Mevlâna'nın hikâyesine geldi:

Bir padişah oğlunu cindara verdi ki, buna cindarlık öğretsin, diye. Yani gözükmeyecek şeyleri görecektir, bilecektir falan. Hoca, padişaha gelerek:

"Oğlun yetişti, dedi. Tam cindardır."

"Getir bakalım."

Oğlanı getirdiler. Padişah, parmağından yüzüğü çıkarttı, elinin içine aldı.

"Oğlum, şu elimin içindeki nedir? Söyle bakalım? dedi."

"Kıymetli bir şey! dedi."

Padişah:

"Adını söyle!.."

"Değirmen taşına benziyor, demiş. Bir rivayete göre de kalbura benziyor, demiş."

Bu hayvan oğlu hayvan da, öyle ki kafası cayır cayır işleyen adam, fakat değirmen taşı, diyor. Ben ne bileyim senin böyle dediğini...

Hüseyin Patpat:

"Ben şunun için gönderiyorum, denir ((- Demiş miyim dememiş miyim, Derginin kapağındaki yazıya bakın... -))

Hoca:

"Hem bana onun lüzumu da yok! Ben daktilocu muyum yahu! ((- Sorumluluktan kaçıyor. Daha da ileri gidecek,

beni suçlayacak. Bu büyük yanlışlığın sorumlusu sizsiniz diyecek... -))

Hüseyin Patpat:

“Ben böyle bir iş ettim. Bunu da senin sayende yaptım, falan denir. ((Demiş miyim, dememiş miyim? Derginin kapağındaki yazıya bakın... -))

Hoca:

“Hak tecelli edince. İş çıkacak şimdi. İşte bakın siz, bu elde işaret...”

“size gönderdim... Bu kadar güzel daktilo etmeyi size borçluyum, diye. Sandım ki siz bu gazeteyi oradaki arkadaşlara göndererek: Bu adam bize intisap ettiğinde değil daktilo kullanmak, büyük harf nerede kullanılır bilmezdi... Gibilerden sözler edeceksiniz... Gele gele “Mübarek Şerbet”iniz geldi...” (Feleğin yaptığı işe bakın. İnsan ikrarından, hayvan yularından tutulur. Ben ona göre yazdım. İyi ki ters iş yapmış. İyi ki ben böyle yazmışım. Göreceksiniz...)

Şimdi Hayri Balta'nın mektubunun ikinci kısmını dinleyin. Bak feleğin yaptığı işe. Gizli kanunlara inanın. Tasarruf çok müthiş...

Firdevs Hanım:

“Niyeti doğru imiş ya...”

“Hayır, benim yazmam, yani ben o ters işe böyle ateşlendim, yazdım. Meğer bu ateş onun ne mal olduğunu meydana koyacakmış ((- İyi mal olmak için ne yaparsa yapsın hiç sesini çıkarmayacaksın. Oysa ne mal olduğunu kendinden iyi bilen yoktur ve olmayacak da... -)) O öyle olmasa yazmazdım. Niye yazayım. İşte bu gizli kanun, tasarruftur. Eski tabirle; mucize, keramet falan demişlerdir hikâye...)

+

Bütün arkadaşlar, ilerden beri, size ters düştüğümü söylerlerdi. **(Biliyorsunuz... Bizim felsefemize ters idi... Yazı yazmak; bütün gazetelere yazı yazar, bilmem ne yapar... Altı yok, üstü yok...)**

((Yazmaya Sayın Öğreticimin izni ile başlamıştım.

İlk yazılarımı kendisinin koyduğu takma adlarla yazmıştım.

Aynı anda iki yerel gazeteye takma adlarla yazı veriyordum.

Yazıları gazetelere vermeden önce Sayın Öğreticime okuyordum.

Aşağıdaki satırlar bana Sayın Öğreticim tarafından dikte ettirilmiştir:

Kendisi tarafından bütün öğrencilere yazılarımı okunması için genelge gönderilmiştir. **İşte o genelge:**

9. DİKTE ETTİRİLEN SATIRLAR

“... Şimdiki anlatacağım ise ikinci derecede ve o nispette önemlidir. Şimdilik bir sır gibi bildiriyorum size.”

Şimdi benim ağzımdan konuşuyor:

“...Bana bir hal oldu. Bilindiği üzere aylığım yetersizdir. Birkaç kuruş daha elime geçer mi acaba diye gazetelere yazı vermeye başladım.

Şimdilik deneme devresindeyim. İlerde yazılarım beğenilirse elime para geçer umudundayım.

Elbette ilhamı, Hoca’dan aldığımı söylemeye gerek yok sanıyorum.

Şimdi gazetede yayınlanan yazılarımdan ilk iki tanesini size gönderiyorum. Sizlerin görevi, tanıdıklarınızın dikkatlerini bu imzalar üzerine çekmeli ve tanıdıklarınıza şöyle demelisiniz:

Gaziantep’te; falan falan gazetelerdeki şu imza sahibinin yazıları güzel çıkıyor.

Gaziantep’te yayınlanan bu gazeteler şunlardır:

İşık gazetesinde, **Düşündükçe** köşe başlığı altında **Sözer Düşündürücü** adı ile...

Yenigün gazetesinde, **Forumda** köşe başlığı altında **Aydın Düşünen** adı ile...

Gaziyurt gazetesinde, **Çağımızda** köşe başlığı altında **Türker Devrimci** adı ile...

NOT:

Dikte ettirilen bu satırlar yazıya dökülerek bütün öğrencilere verildiği gibi Ankara oturmakta olan

**Prof. Akgün Aydeniz ile Polat Kale'ye gönderilmiştir.
29.11.1960**

+

((- Açıklama:

Çok az bir süre bu yazılarım çıktı. Sonra Hocamız: “Bu yazılar parasız yazılmaz, sana ücret vermeliler!” dedi.

Gazetelerden bir bölümü “Paramız yok! Ödeme yapamayız!” dedi. Birinin de verdiği ücreti Hocamız az buldu. Böylece yazı göndermeye son verdim.

Bir yıl kadar yazı göndermedim. Ne var ki bana yazma virüsü bulaşmıştı. Yazmadan duramıyordum.

O zamanlar devrimci mücadele kızışmıştı.

Ben de, “BEN DE VARIM” diye devrimci mücadeleyi yazılarımla katkıda bulunmaya başladım.

Hocam, önceleri seslenmedi ise de 12 Mart ve 12 Eylül dönemlerinden sonra yazılarım yüzünden başlarına bir iş geleceği korkusuyla beni kovdular; ve benimle konuşanları da “afroz” edeceklerini, bir genelge ile Gaziantep’in ileri gelenlerine duyurdular.

Beni kovarken de adımı, “TOPLUMCU” koydular; sanki toplumculuk suçmuş gibi...

**Ne var ki bende yazma hastalığı vardı,
Yazmak beni rahatlatıyordu..**

Kendisine ilk karşı gelişim; bu yazma düşkünlüğüm nedeniyle başladı.

Fakat sülûke aykırı olmasına karşın; her nedense bana karışmadı. -))

10. MEKTUBUM ÜZERİNDE TARTIŞMAYA DEVAM...

İşçilerin başına geçer falan ((- Suçumu gördünüz mü? Fitili nerelerden alıyor... -)) Bizim prensibimizde böyle şeyler yoktur. Ekmeğinden keser, boyuna dergi alır, gazete alır, okur ((- Görüyorsunuz ya; okumam, yazmam, düşünmekten başka suçum yok... Oysa beğendiklerimi kendisine okurdum. Zevkle dinlerdi önceleri, aferinler verirdi, arkadaşlara

okuturdu, saklamamı söylerdi. İyi ki okumuşum... Okumak sayesinde kendimi buldum... -)) ekmek yok, ev kira ((- Yine de kalenderim demeye utanıyor... -)) karı deli... Sinemaya gider, hiçbir tiyatroyu kaçırmaz... Acaip haller...)

"Mübarek Şerbet"inizde: "İşçi-işveren, fakir-zengin, kapitalizm-sosyalizm... ve benzerlerinin felsefede yeri yoktur!" demeniz üzerine sizin dünya görüşünüz ile benim dünya görüşüm arasında uzlaşmaz bir zıtlık olduğunu idrak ettim. (Havaya bakın siz...)

Nejat Yetkin:

"Burada iken idrak etmiştir. Onu burada iken söyleyemiyordu..."

Kendisi:

"Hak tecelli eyleyince... İdraki daha evvel etmiştir. Fakat biz; **hele hele, yapma! Etme! Dayak atıyoruz...**

Dr. Hüseyin İçden boyuna sıkıştırdı. Ondan kurtulmak için uğraştı oğlan; fakat muvaffak olamadı. ((- Fitili verenlerden biri de Dr. Hüseyin İçden'dir; bakınız nasıl ortaya çıkıyor... -)) Çok hazindir, çok acıklıdır...

Nejat Yetkin:

"Çok emek verdi..."

"Aferin Nejat... Uğraştı oğlan. Hattâ buna bir de name yazdık. **İtiraf etti: Benim bu işçilerle meşgul olmam, benim aşağı duyguda oluşum, perişanlığımdan, açlığımdan... Bunu elde bahane ediyorum,** dedi. Hatırlıyorsunuz? ((- Aman yarabbi!.. Ben böyle bir söz söylemedim. Nasıl da rahat yalan söylüyor... Yalan ki büyük yalan. Bana yapılan bir iftira... -))

"Dünya görüşlerimizin (felsefelerimizin) tamamen ayrı temellere dayandığını anladım." (Eşşek ha!.. Yeni mi anladın?..) ((- Yeni anladığım şu: Artık bir arada kalmamıza olanak kalmamış olduğudur...-))

"Çünkü ben bir işçi, sizler ise bir işverensiniz..." (Ben ne iş veriyorum lan? Ben kalenderin biriyim... Daha önce ayrılan öğrenciler de Nejat Yetkine, Hüseyin Patpat'a aynı şeyi söylemediler mi?) ((- İnsan, karşılaştırmayı Cemil Alevli ile Cemil Özbal ile yaparsa elbette kendini kalender sanır... -))

"Sosyal ve ekonomik durumlarımız, elimizde olmayarak

bizleri birbirine zıt düşünce içine atacağından ve bu oluş “Mübarek Şerbet”lerinin sayısını artıracığından siz Sayın Öğreticimi daha fazla meşgul etmemek amacı ile bu işi burada bitirmeye karar verdim. Kararım şudur: **“Kendi isteğimle geldim, kendi isteğimle ayrılıyorum.”** Gelmek nasıl tabii bir hakkımsa, ayrılmak da tabii bir hakkımdır. (Çok güzel... Diyemedi böyle... Bu evvelden beri böyle ...) ((- Nasıl da biliyor. Deyemedik: Ayıp diye, edep diye, ikrar verdik diye, kader birliği ettik diye... Ama; “Hele, hele!..” demeden... -))

Mehmet Tekerlek:

“Didindi!..”

Kendisi:

“Yani dayandı. Ayrılmamak için elinden geleni yaptı... Fakat değişemedi...”

Bu demek değildir ki emeklerini inkâr ediyorum. Hayır ne buldumsa sizin sayenizde buldum, ne oldumsa sizin sayenizde oldum. **Benim bu hale gelmemde emeğiniz çok. Size ölünceye kadar minnettirim.** (Gayet samimi!..) Dünya görüşüme (felsefeme) ters düşmeyecek ne gibi emirleriniz olursa başım üstüne...

Çok kimse kendilerini bana kötülük yaparak kabul ettirmeye çalıştı. Bazıları da benim yüzümden başına bir iş geleceği korkusuna kapıldı. Bu yüzden benimle uğraşıldı. Bu nedenle; suçlandım, aşağılandım, baskılarla karşılaştım, kovuldum... Evimde bile huzur verilmedi bana. Ne yapayım alın yazıymış bu benim... **(Nedense bu paragraf okunmamış derste...)**

Ayrılırken sizden dileğim şu: Yazılarınız olduğu gibi bende kalsın. Bende bulunan yazıların bir örneği diğer arkadaşların çoğunda var. **(ULAN SEN KİMSİN, YAZI YAZMAK KİM? SEN KİMSİN EŞŞEK OĞLU EŞŞEK!..)**

Nejat Yetkin:

“Ayak altında kaldı. Memleketi terk etmek mecburiyetinde kaldı. Aç kaldı, daireden daireye atıldı... ((- Niçin?.. -))

Hüseyin Patpat:

“Daha gelecek var başına...”

Kendisi:

“Daha başına neler gelecek... Daha buranın ipi var. Dr.

Hüseyin İçden boyuna onu koruyor, dayak atıyor, derse getiriyor falan...”

Nejat Yetkin:

“Şimdi yalnız kalacak! Yapmayacağı kalmayacak...”

Cumhur Yaşar:

“O kadını bırakacak. O kadın kendine olmadık işler yapacak...”

Kendisi:

“İşe bak sen!”

Cumhur Yaşar:

“Aç iken doyurdu...”

Kendisi:

“Aferin Cumhur Ağa!.. Gayet iyi görüyor. Hasta kadın önünde el pençe divan dur! diyorum...”

İlerden beri başıma kalkılan yazarlık hevesimle bütün yazıları temize çekmek, bir düzene sokmak istiyorum. (Uğraşmak istiyor. Öteden beri programında var...) ((- Dikkat edilirse kendi yazıları söz konusu olunca eşek oğlu eşekliğim kalmıyor...

Sonra yine dikkat edilirse ben bir yazarım da demiyorum, yazarlığa hevesim var diyorum.

Meselâ orada olsaydım da; Sayın Öğreticim, biraz önce “Sen kimsin ki eşek oğlu eşek!, diyordun; böyle bir adamın yazılarını düzene koymasına nasıl müsaade edersin?” deseydim, ne derdi acaba?... -))

Ama bu isteğim kabul edilmezse istediğimiz kimseye, ağlayarak, teslim etmeye hazırım...

+

Beni: “Hâlâ horul horul uyuyan” biri olarak görmenize gelince buna da bir cümlecik yanıtlım var:

“Zaman kimlerin horul horul uyuduğunu gösterecektir...”

(Yani işçiler galip gelecek, inkılâp falan olacak...)

((- Sayın Öğreticimin anladığı şekilde bir düşünce hiçbir zaman geçmemişti aklımdan. Çünkü biraz kafası çalışan herkes bilir ki bu gün toplumumuzda ne işçi ihtilali için ortam, ne de bunu arzulayan bir işçi sınıfı var... -))

(Asıl burada gizli kanunların işleyişine bakın. O bilerek bilmeyerek hata yapacak, beni şaşırtacak. Ben ondan

fitil alarak o yazıyı yazacağım, ki ondan ağır şerbet yazmamışımdır. Bu gizli kanunların işleyişidir. Tasarruf var burada...

Birisi:

“Bu yanlışlıkla gönderilmiş değil!..”

Kendisi:

“Bizce mühim olan, benim o satıra dayanarak o şiddetli yazıyı yazmam. Benim ondan fitil almam. O şiddetli yazıyı yazmamdır...”

Nejat Yetkin:

“Daha o bitmedi...”

Kendisi:

“Artık yeni başlayacak... “ ((- Vurdukça tozacağımı da biliyorlar... -))

+

Bu konuşmalardan sonra mektubuma yanıt olarak aşağıda okuyacağınız mektubu yazdırıyor Sayın Öğreticim. Mektubun yazılması bittikten sonra Hüseyin Patpat’a:

“Şimdi sen bu mektubu taahhütlü olarak Dr. Hüseyin İçden’e göndereceksiniz. **Dr. Hüseyin İçden buna çok memnun olur. Zaten yılmıştı onun elinden. Bunu ben ne yapayım diyor. Atacağım senden korkuyorum,** diyor. ((- Dr. Hüseyin İçden, fitili verenlerden ortaya çıkkanı... Daha ortaya çıkmayanlar da var. .. -))

Ne yaptım? Sabır... İpini kendi çeker. Gizli kanun... Hak tecelli eyleyince... ((- Yazdığı yazıyı unuttu!.. O yazı karşısında nasıl davranmam gerekti? O Mübarek Şerbet’teki küfürler “Bıktık senin elinden. Defol git başımızdan!.. demek değil mi idi?.. -))

Çok dayandı. Yani burayı bir türlü bırakamadı. Bırakamadı ama nihayet koptu...

FIRSAT DÜŞTÜKÇE, TANIDIKLARA FALAN, HAYRİ BALTA İLE İLGİMİZİN KESİLDİĞİ SÖYLENECEK; YANİ BÖYLE HABER VERİLECEK...

Birisi:

“Bana bu dokundu...”

Kendisi:

“Bana da dokundu. **Öyle bir babayiğit, değerli adam yahu!.. Hayri Balta çok değerli bir adam... Bize çok**

hizmeti var. Yiğit, ama acınmaya değer, hüznü göstermeye değer... Fakat kurtulamadı... Kurtulayım diye çabaladı..."

Hayri Çeteci:

"Ümit kesilmez!"

Olun Kargıner:

"Şerefli bir ayrılış..."

Kendisi:

"Elbette... Ölünceye kadar, diyor."

Nejat Yetkin:

"Hayri Balta'nın simasında şu mektubu söyleyişi daima konuşuyordu..."

Kendisi:

"Yani haber veriyordu. Hele, hele... ((- İşte felek adamı böyle bülbul gibi söyler. 'Hele, hele!...'diyerek fırsat bekliyor. 'Daha ben kimseye git, demedim' deyen adam ipi kendime çekterek beni kovuyor. Bu bakımdan ben ilk kovulanlardanım...-))

Nejat Yetkin:

"Çok korudunuz. Çok belâdan korunmuş oldu. Yoksa şimdiye kadar... Çok ileri gitmişti. **Bundan sonra korunmaz...**"

Kendisi:

"**Artık koruma yok!..**"

Nejat Yetkin:

"O, buradan çok şey aldı..."

Sayın Öğreticim:

"Ama bu aldığı şey kendisine zehir olacak. Mesele burada. Sen bilmiyorsun, açayım. Şimdi o sendikaya üye olacak; falan falan... Yüzüne gözüne bulaştıracak..."

Nejat Yetkin:

"**Onlardan da ayrılacak!..**"

Kendisi:

"**Hâli felâkettir...**"

Bak Şeyh Attar'ın hikayesine:

Padişahın biri ava gidiyor. Köpekleri altın tokalı, süslü falan... Padişahın elinde bir köpek var, o da en parlağı, en süslüsü...

Birdenbire zincir geriliyor. Zincir de altın. Padişah dönüyor ki köpek; padişahı takip edeceğine durmuş bir kemik yiyor.

Padişahın köpeği yahu... Padişaha bak sen. Çekeceğine, gel deyeceğine zinciri bırakıyor.

Çok müthiştir. Ne adamlar gelmiş yahu... Ondan sonra padişahın adamları köpeğe koşuyorlar ki altın tokasını falan alsınlar.

Padişah:

“Ne yapıyorsunuz?” diyor.

Adamları:

“Hiç olmazsa bu altın tokaları çıkaralım!” diyorlar...

“Dokunmayın, gittiği yerde nereye mensup olduğunu bilirler.” diyor.

Hayri Çeteci:

“Yazılarınızın onda kalması...”

Kendisi:

“Yazılarımdan vazgeçemiyor. Kalsın, diyoruz. Binaenaleyh ne yapıyoruz. Tokayı üzerinde bırakıyoruz. Padişah müsaade etmedi tokaların alınmasına. Gittiği yerde onu görenler nereye mensup olduğunu anlarlar, dedi.”

Hayri Çeteci:

“Yüzünde göz izi var!”

Sayın Öğreticim:

“Hah! O da oraya gelir... Çok müthiştir. Koca Şeyh Attar, ki yoluna mürşidi öldü...”

+

Bu konuşmalardan sonra yazılan mektup bana gönderiliyor. İşte mektup, okuyalım:

Hayri Balta'ya,

Gaziantep, 1.11.1972

29.10.1972 tarihli mektubunu aldım:

1. Mektubunun ikinci maddesinin ilk kısmındaki açıklama ile “Emek” dergisindeki **iki satırlık derkenarın arasında** hiçbir münasebet yoktur.

Bu büyük yanlışlığın sorumlusu sizsiniz.

2. Mektubunun 2 maddesinin son kısmında: “Bunun adına şapka derler” demiş oluyorsun. Bu açıklama yerindedir ve iyidir.

3. Seni de 1.11.1972 den itibaren, “Musikide Hayat Dersleri” Felsefesinden affederek Öğretmen Bay Şaban'ın yanına yatırıyorum.

4. “Musikide Hayat Dersleri”ne ait bütün yazılar ve benzerleri, **sen arzu ettiğim sürece**, sende kalabilir.

(Bu af durumuna hanımına tam olarak açıkla. Durumun Ankara’daki öğrencilere de bildirilmiştir.)

“Musikide Hayat Dersleri” Öğreticisi
Dindar Filozof
Dr. Emin Kılıç Kale

11. YANIT

Bu mektuba karşılık olarak aşağıdaki 7.11.1972 tarihli mektubu yazıp gönderiyorum.

Yalnız, bu mektubu yazıp gönderdiğimde 29.10.1972 tarihli mektubum okunurken yapılan konuşmalardan haberim yoktu.

Sayın Öğreticim,

Ankara, 7.11.1972

1.11.1972 tarihli mektubuna cevabımdır:

I- “Bu gazetedeki bütün yazıları ben daktilo ettim. Bu kadar güzel daktilo etmeyi size borçluyum.

Arkadaşlara göstermeniz ricasıyla...”

Bu idi “Emek “ Dergisindeki iki satırlık derkenarım.

Bu derkenar “peşin hükümle” okunursa elbette yanlış anlaşılır.

İyi ki “bu büyük yanlışlık” olmuş. Böylece hakkımdaki gerçek hüküm ve niyetinizi öğrenmiş oldum.

Ne ise, iş işten geçmiş olup sorumlu aramak boşunadır...

II- 1.11.1972 tarihli mektubunuz üzerine aşağıdaki hususları bildirmek gereğini duydum:

1. Dünya görüşümü bir hak gördüğünüzü,

2. Gayr-i edebî seviyesiz sözlerinizi geri aldığınızı,

3. Vardığınız hükümlerin isabetsiz olduğunu **açıklayarak özür dilemediğiniz sürece sizi affetmeyeceğim** ve ben de sizi, bana **SEBEPSİZ YERE BUĞZ EDENLERİN** yanına yatıracağım..

Derin saygılarımla,
Hayri Balta

12. AÇIKLAMA

Sayın Öğreticime gönderdiğim yukarıdaki 1.11.1972 tarihli mektuptaki üç koşula açıklık getireyim:

I. DÜNYA GÖRÜŞÜM:

1. Evrende değişmeyen tek gerçek vardır: O da şu: İlkın madde vardı. Madde yoktan var edilmediği gibi yok da edilmeyecektir; yalnız, madde her zaman değişme ve gelişme içinde olacaktır. (Felsefî Materyalizm...)

2. Bütün şeyler birbirine bağlıdır.

Her şey değişir.

Nicelik birikimi nitelik değiştirir.

Zıtlar birlik ve mücadele içindedir. Aynı zamanda zıtlık içtedir ve zıtlık yenileştiricidir.

3. Toplumcu düzende insanlar birbirleriyle değil; doğa ile savaşıacaklardır. Malı mülkü değil biri birlerini seveceklerdir.

Çalışmadan yaşamak ortadan kalkacaktır. İnsanlar malının mülkünün geliri ile değil; istisnasız herkes, emeğinin geliri ile geçinecek; başkalarından daha çok kazanacak; fakat başkalarını sömürerek kazanamayacaktır. (Tarihsel materyalizmde son aşama: Toplumculuk...)

II- GAYR-İ EDEBÎ SEVİYESİZ SÖZLER:

a) “Ulan sen kim, yazı yazmak kim?”

b) “Sen kimsin ki eşşek oğlu eşşek!”

c) “Namusu noksan it oğlu it!”

d) “Ey alçak!”

e) “Fırsat düştükçe, tanıdıklara falan, Hayri Balta ile ilğimizin kesildiği söylenecek. Yani böyle haber verilecek....”

f) “Hâlâ horul horul uyuyan!”

g) “Dangalaklıkta çok ileri...”

h) “Sen akli kendine yar olmayan bir dangalak modelisin...”

ı) “Sen de eşşekoğlu eşseksin!..”

i) “Kes deyyüstan elliyi...”

j) “Hayvan oğlu hayvan!..”

k) “Ulan be it oğlu it!..”

l) “Akli kendine yar olsaydı o yazıları falan yazar mıydı?..”

m) “Siktir et...”

- n) "Eşeğe bak ulan."
- o) "Vay eşek oğlu eşek..."
- ö) "Yani hayvan!..."
- p) "Bu hayvan oğlu hayvan da..."
- r) "Eşşek ha!..."

Bu küfürlerin nedeni:

"Bizim felsefemize ters idi.

Bütün gazetelere yazı yazardı...

İşçilerin başına falan geçerdi.

Ekmeğinden keser; boyuna kitap, dergi, gazete alır okurdu...

Sinemaya gider, hiçbir tiyatroyu kaçırmazdı..."

Şu suçumun büyüklüğüne bakın! Demek ki; okumasaydım, yazmasaydım, işçi sorunları ile ilgilenmeseydim, kültür ve sanat olaylarını izlemeseydim ve bir de materyalist olmasaydım böylesine küfürlere muhatap olmayacaktım...

III- İSABETSİZ HÜKÜMLER:

1. "Dangalaklıkta çok ileri..." olmam,

2. Akli kendine yar olmayan bir dangalak modeli..." olmam,

3. "Hâlâ horul horul uyumakta olmam..."

4. "Musikiyi sevmemiş" olmam,

Bu hükümlerin isabetsiz olduğunu Sayın Öğreticimin şu sözleri yalanlamaktadır:

"Öyle bir babayiğit, değerli adam yahu!.. Hayri Balta çok değerli bir adam..." (bkz. Az yukarıda...)

Demek ki emek sermaye, işçi işveren, yoksulluk zenginlik, kapitalizm, sosyalizm... Bütün bunların felsefede yeri vardır demeseydim aklım bana yar olacak, dangalaklıkta çok ileri bir model olmayacaktım.

Demek ki suçum: siyasi bir tercih yaparak emekten yana olmamdır. Oysa doksanlık nenemin bile siyasi bir tercihi vardır. "Oyumu altı cırnağa (altı ok'a) veririm; başkasına değil." diyor... Altı oklu aday listesini cebine koymadan sandık başına gitmiyor...

Başına bir iş gelmesin diye siyasi tercihini belirtmeyeceksin ve sonra da Atatürkçülüğe, halkçılığa sahip çıkacaksın...

Olur mu bu?... Adama bıyık altından gülerler hiçbir şey demeseler bile...

Tepkilerini gayr-i edebi sözlerle dile getirmek Sayın Öğreticime özgü bir nitelik değildir. Gaziantep'te bu özellikle çok kimse vardır. Bunlardan yalnız ikisinin yazdıklarına bakalım ve Sayın Öğreticimin kimlerle aynı çizgide bulunduğu, kimlerle yan yana yürüdüğünü görelim.

13. ALIN DAMARI ÇATLAK YAZI TURASI SİLİNİMİŞ'E

(Yazarın yazdığı yazı düzeltilmeden olduğu gibi alınmıştır ki kültür derecesi belli olsun diye...HB)

Evvelsi gün yine Sabah gazetesinde, kızılın en kızılı, tüm kızıkların yüz karası, bir mahluk, "Ben de Varım" başlıklı bir yazı yazmış. Bu yazıda enişte beyini allamış pullamış, Çetinofa hayran olduğunu Kemal Duykan'ı takdir ettiğini sütunlarına aktarmış.

Haksızda değil hani. Çünkü Hayri Balta denen ne idüğü belirsiz hepsini kabullenir Mezhebi geniş bir mahlukat. yazı turası silinmiş, alın damarı çatlamışa ne denir. Çünkü Çetinofa hayran olan Lenin için her şeyini verir.

HAYRİNAME

Solcu Baltayı Hayri, Moskofun hizmet eri
Şimdiyedek görmedik, sizden görülen şeri
Solcuları korumak, Kızılılarla hüneri
Çünkü asla kılmamış, sizde iman cevheri

Soldan Kızıla gittin, dedik yola gel beri
Gelirine uygunmu, defteri gideri
Güldürmez Allah seni, hep çekesin kederi
Seni bir gün yakalar, bu milli çarkın peri

İlericilik taslan, senki mantıktan ferî
Senin yavan işlerin, utandırır beşeri
Başındaki bitenler, aciz etti berberi
Daha sende nice var, söylenecek söz yeri

Sise boğdun şehiri, görmez oldu göz ferî

Artık gecene paydos, görür olduk seheri
Bakıyorum kızardın, döküyorsun kan teri
Nere dersen oraya git geberi geberi

NURİ SABIRSIZ, Gaziantep Uyanış Gazetesi.

29.12.1966

Bu gazete bana yapmış olduğu hakaretten dolayı tazminata mahkum olmuştur: Gaziantep Toplu Basın Mahkemesi. Esas: 1970/8, Karar: 1971/2

14. EŞEKOĞLU EŞŞEK HAYRİ

Sen (sinkaf) bacın (sinkaf) ve sen Gaziantep'in en alçak adi adamlarından daha adi insansın (sinkaf)

Eşşekoğlu eşek sen çok namussuz ve karaktersiz Emin Kılıç Kalenin zırvalarından Gaziantep'te çok alçak ve iğrenç olarak vasıflandırılan bir hükulasın.

Eşşekoğlu eşek... Adi adam, adi adam... Alçak adam. Domuzlar kralı, domuzlar kralı (Sinkaf... Sinkaf... Sinkaf...)

Hergele, hergele, hergele..."

Gaziantep, 1968, Gericiler

İmzasını gericiler diye atan bu adam yaptığı hakaretlerden ötürü cezalandırılmıştır. (Gaziantep Sulh Ceza Mahkemesi. Esas. 970/195. Karar. 970/1589)

+

Öfkelenmek, küfretmek bir aczin ifadesidir. Karşında acze düşerek gayr-i edebi sözlerle saldırıya geçenler daha pek çok. Biz kısa keselim ve konu dışına çıkmayalım.

Sayın Öğreticimin bu gericilerle aynı seviye düşmesine acınmaz da ne yapılır?..

Vay Sayın Öğreticim vah!.. Kimlerle aynı safta yer alıyorsun?..

15. BİR YANIT DAHA...

Sayın Öğreticimin, 1.11.1972 tarihli derste yaptığı

konuşmaları bana göndermiş. Okur okumaz aşağıdaki, 21.1.1973 tarihli mektubu gönderdim.

+

Sayın Öğreticim,

Ankara, 21.1.1973

1.11.1972 günlü **“DERS NOTLARI”**nızda “küfre devamınız” üzerine aşağıdaki konulara değinmek gereğini duydum:

1) “Uğraştı oğlan, Hattâ bir de nâme yazdık. İtiraf etti: ‘Benim bu işçilerle meşgul oluşum, benim aşağı duyguda oluşum (farkında iseniz toplumu düşünmeyi aşağılık bir duygu olarak niteliyorsunuz. Oysa siz köylüsü donla gezen bir toplumda taksiye binmeye utanırım derdiniz...) perişanlığımdan, açlığımdan... Bunu elde bahane ediyorum, dedi.” diyorsunuz.

Eğer toplumcu düşüncelerimden ötürü mevki sahibi olsaydım, servet sahibi olsaydım, bu söz bir anlam taşırdı. Oysa bu düşüncelerimden ötürü beni kovan kovana, süren sürene ve bana söven sövene... Öyle ki siz bile sövmekten kendinizi alamıyorsunuz ve hâlâ da sövüyorsunuz...

Bunun neresini ve hangi çıkar için elde bahane edeyim. Bu konuşmayı sizinle ben kimse yokken yapmıştık. Söylemediğim bir sözü bana mal etmenizi size yakıştıramadım. Sözün aslı şu:

“İnsan sarayda başka, kulübede başka düşünür. Belki ben bir işçi olduğum için toplumcuyum. Varlıklı bir kimse olsaydım belki böyle düşünmezdim.”

Sözü geçen itirafnameyi de ekte gönderiyorum. Okuduğu takdirde sizin tarafınızdan yazdırıldığı halde dediğiniz gibi bir itirafta da bulunmadığım görülür.

Bir kişinin: “Köylüsü donla gezen memlekette taksiye binmeye utanırım!..”

“Zenginin cennete girmesi devenin iğne deliğinden geçmesinden zordur.” demesi başka; bu oluşumların nedenini, niçinini araştırıp açıklaması başka...

“Sen kendini kurtar.”

“Gemisini kurtaran kaptandır.”

“Herkes evinin önünü temizlerse şehir temizlenir.”

“Başkasını düşünmeye ne hakkın var!” gibi görüşler gerici felsefenin düşünme metodudur.

Bu sözler idealist (ruhçu) filozoflar tarafından söylenmiş, söylenegelmiştir ve hiçbir yerde de devâ olmamıştır.

“Yeni şaraplara yeni küpler gerek.” Bu da “çörtenin altına girmeyi” gerektirir.

Halkın din anlayışına atıp tutmak yerine; halk bu anlayışa niçin düşer, bunu araştırmak, onu bu nedenlere sürükleyen nedenleri bulmak ve kaldırmaya çalışmak gerek. Bu da toplumcuların yapacağı bir iştir, bireycilerin değil...

İşte ayrıldığımız nokta burada başlıyor. Ben bunu şimdi mi idrak ettim? Taa 1965'te idrak ettim. Siz “Göğe çekildiğiniz gün” ben yere indim. Ayrılık taa o zaman başladı.

Sizinle bu düşünceleri açıkça tartıştık. Düşüncelerimden hiçbir ödün vermedim. “Düşün, düşün!” dedin bana hep... Ama küfrederek beni terbiye etme yoluna gitmedin. O zamanlar bana sövmeyen tek kişi de sizdiniz...

Sizin yaptığınızı bu zamana kadar çokları yapmıştır. Bunun adı siyaset sosyolojisinde “aydın küsmesi” olarak geçer, ki siz bunu; Göğe Çekilme olarak, Kıyametin Kopması olarak ifade ettiniz.

Geçmişte bütün bireyci aydınların, burjuva aydınlarının yaptığı budur. Fikirleri, tutum ve davranışları egemen çevrelerce beğenilmeyen ferdiyetçi aydınlar küserler. Örneğin Tefik Fikret'in küserek “Aşıyana çekilmesi” gibi... Ama toplumcu aydınlar küsmezler. Güçlerinin sonuna kadar yoksulluğu, bilgisizliği ve insanın insana kulluğunu yaratan güçlere karşı direnirler. İşte bu direnmeyi yalnız başıma yapamayacağımın bir belgesidir o sözünü ettiğiniz ekli itirafname...

2) “Ben ne iş veriyorum lan? Lan ben kalenderin biriyim. Daha önce ayrılan öğrenciler de Nejat Yetkin'e, Hüseyin Patpat'a aynı şeyi söylemediler mi?” diyorsun.

İnsan kendi sınıfını, sınıfının hangi zümre ve tabakasına mensup olduğunu bilmeyecek kadar sosyolojiden habersiz olursa kendini kalender sanır. Ama bilimsel dünya görüşüne sahip olanlar düşünür hemen: Öyle bir kalender ki ekmeğini ekmekçiden işçisi alır... Ev kirası vermez, muayene kirası vermez ve öyle bir kalender ki daha hayatında bir işveren

yanında işçi olarak bir gün bile çalışmamış...

Daha önce ayrılan öğrencilerle aramızdaki fark: Onlar, ayrılma nedenleri başka olduğu halde gerekçe olarak bunu buldular. Bizim ayrılma nedenimiz ise: Sizin beni, küfrederek terbiye etmeye kalkman, düşünce ve inanışlarıma karışmandır. Bunun da nedeni sosyal ve ekonomik durumlarımızın farklı oluşudur; başka bir şey değil...

3) Bir de “korundu, korunuyordu” gibi sözler ediyorsunuz hep birden...

Siz ki kendinizi korumaktan acizsiniz. Hani 1. Şubeden kefil istenmişti de, koca Gaziantep’te bir kefil bulamamıştınız kendinize... “Kendisi muhtaç-ı himmet bir dede; nerde kaldı gayriye himmet ede...”

O zaman size; şimdi **“Sen kimsin ki eşşek oğlu eşşek!”** ve de **“Bu hayvan oğlu hayvan...”** dediğiniz babam kefil olmuştu da kurtarmıştı sizi siyasi polislerin elinden... İnsan bu olayın hatırına babama küfretmez...

“Korundu, korunuyordu...” diyorsunuz... Rezillik, rezillik içine düşmüştüm. Sırf sizin öğrenciniz olduğum için... Bir ipe çekilmediğim kalmıştı. Ben bu rezillik içinde CHP’de hademelik yaparak 500 liraya çalışırken Dr. Hüseyin İçden’imiz gelmiş; yüzüme tükürerek beni korumuştur(!).. Siz de ona aferinler vermiştiniz... Bu mu korumak...

Hele, yedi kat yabancılar banyo yapmam için sepet sepet odun gönderdiklerinde evime; sizlerden 200 lira borç alıncaya kadar canım çıkmıştı da Ankara’da 830._ liraya iş bulup 500 lirasını da ev kirası vererek çalışmaya başlar başlamaz mektup mektup üstüne gelmişti 200 lirayı gönder diye...

4) Bir de bana: **“ulan sen kim, yazı yazmak kim/ Sen kimsin ki eşşek oğlu eşşek!”** diyorsun. Vah!.. Vah!.. Bu hallere mi düşecektin Sayın Öğreticim... Yalnız sizin bireyci özelliğinizi yazsam; kalınlığı, sizin namelerinizin kalınlığını geçer. Ama bir başkasının zaafı ile uğraşmak toplumcu görüşlerime aykırı olduğu için gitmem bu yöne kolay kolay...

Hem böyle diyorsun; hem de “Musikide Hayat Dersleri”ne ait bütün yazılar ve benzerleri, **sen arzu ettiğin sürece,** sende kalabilir.” diyorsun. Hangisine inanalım...

5) **“FIRSAT DÜŞTÜKÇE TANIDIKLARA FALAN,**

HAYRİ BALTA İLE İLGİMİZİN KESİLDİĞİ SÖYLENECEK. YANİ BÖYLE HABER VERİLECEK!” diyorsunuz. Ne olur bari gerçeği gizlemeyin. Niçini sorulduğunda “Biz bireyci;, o ise, toplumcu olduğu için!” deyiniz.

Bir toplumcu, bir bireyciden hoşlanmayacağı halde ben sizden hoşlanmıştım. Ama siz bu sevgiyi başta Dr. Hüseyin İçden olmak üzere bence belli olan kişilerin etkisiyle bozdunuz. Küfürle beni terbiye etmeye kalkıştınız. Bana sövenler safına katıldınız. Hâlâ da sövüyorsunuz. **Ben sövülecek adam mıydım? Ben terbiye edilecek adam mıydım?**

“Öyle bir babayiğit, değerli adam yahu!.. Hayri Balta çok değerli bir adam...” dediğiniz öğrencinizi faşistlerin önüne atarak **“Alın tepe tepe kullanınız!”** derken hiç mi vicdanınız sızlamadı?

Aramızdaki ilişkiyi bir mürşid mürid ilişkisinden daha ileri sanıyordum. İki kişiyi sevmiştim: Biri siz; biri de Cemil Alevli idi....

Şimdi siz de bana söver oldunuz ve bana sövmekle kendinize kıydınız...

Kal sağlıcakla,
Hayri Balta

NOT:

İlişkilerimizde aracı olarak Tahir Göğüş’ü görevlendirmenizi, araya başka şahısların sokulmamasını rica ederim.

+

Şimdi de bu mektubum eki olan ve sözü edilen itirafnameyi görelim:

16. KIYAMETNÂME-İ HAYRİ BALTA veya “YENİDEN DOĞUŞ”

Name Sıra No: 92 Gaziantep, 23.7.1969

Sayın Öğreticim, öteden beri söylenegelen “kıyâmet”in koptuğunu 1965’te haber verdi. Bu haberin doğru olduğunu Profesör Rasim Adasal “kadastrof” kelimesi ile doğruladı, tasdik etti.

Ben ise 1965'ten beri kendimi bu görüşe uydurmaya çalışmış; fakat muvaffak olamamıştım. 20.7.1969'dan itibaren inanmış bulunuyorum; yani, o seviyeye gelmiş bulunuyorum. Bende ki değişikliğin sebebi budur.

Ben bu işin mekanizmasını anladım; fakat, anlatmaya yetkili değilim. Merak edenler Sayın Öğreticim Dindar Filozof Dr. Emin Kılıç Kale'ye başvurmalıdır. HAYRİ BALTA

Hayri Balta'nın başına gelen "Yeniden Doğuş" olayını, yukarıdaki satırlar güzel terennüm etmektedir. Beğendik ve Nâmeler kervanında yerini alsın, dedik. 23.7.1969

Dindar Filozof
Dr. Emin Kılıç Kale

+

Sayın Öğreticim, 7.11.1972 tarihli mektubuma yanıt vermediği gibi 21.1.1973 tarihli mektubuma da yanıt vermemiştir; artık vermez de ve benim adımları anmaz da...

17. HÜSEYİN PATPAT'TAN HÜSEYİN İÇDEN'E MEKTUP

Gaziantep, 2.11.1972

Aziz adaşım, kardaşım, efendim;
Dr. Hüseyin İçden,

İlleriden beri hasta olmanız bendenizi yeteri kadar rahatsız eder. O zaman kendi kendime çare arar ve fakat bir çare de bulamazdım. Bu durumda naçarlık da ayrıca bendenizi etkiler içimde daima bir eziklik duyardım. Bizde bulunduğunuz zamanlar size gereken ihtimamı-göstermek için, en iyi çare olarak, sizden ne yaparsak daha iyi olur diye sorardım ve ona göre hareketi gerekli bulurdum. Birdenbire ameliyat haberiniz bendenizi bilemezsiniz ne etti; sanki bir tarafım bedenimden göçtü, felç oldum sandım. Bu hastalık bir kaç yıl sonra bendenize de selam verecek. Çünkü geçmişim borçlarla dolu. On sekiz sene aşırı hızlı yaşama, 23 sene aşırı mükeyyefat erbabından olma öyle kolay affedilir borç olmasa gerek.

Sizi telefonda işitince, sevincimden olacak, boğazıma bir şeyler düğümlendi konuşamadım ve ağlıyordum. Sizi

sıhhatli ve konuşur görmek, duymak bizler için gerçek bir mutluluk oldu. Cümleten ellerinizi öper geçmiş olsun deriz.

Hayri Balta'nın şerbeti dolayısıyla büyük gelişmeler oldu. Merhumu da, merhum Şaban'ın yanına uzattık. Bunu kendisi istedi, biz de yaptık. Leffen takdim ettiğim yazıyı mektubuna, Yazman'ın mektubuna ekleyerek dosya, kütük'e koy. Gereğinde çoğalt ve isteyene ver. Yazman'ın bizlerle bir ilgisi kalmadığını her fırsatta herkese söyle. **Bu suretle felek sizi Yazman belasından azad etmiş oluyor.** Bilhassa ricam şudur ki: dünyalığa ihtiyacınız olduğu anda bendenizi hatırlamanızı rica ederim. Bantları gönderdim, Sultanın ellerinden huzurda öptüm. Bu banttıktan sonra göndereceğim Acil afiyetler dileriz cümleten ellerinizden öperiz aziz adaşım, kardaşım, efendim...

+

NOT:

1. Malum-u alileridir ki, Balta efendi affedilmiş oluyor; yani eski tabiri ile SEYYAH'dır. Melfuf cevabın birini kendisine verirsiniz. Bundan böyle bizlerde 'kaffemiz nerede onu görür, tesadüf ederse münasebette gelirse gayet canciğer muamelede bulunacağız. Hal hatır sormaktan başka ve öte bir muameleye mezun değiliz.

2. Bizzat kendisi, malum olay dolayı sizlere açar veya kendisini haklı göstermek için dındın eder; bu takdirde hemen oraya çim basmalısınız, kapatmalısınız.

3. Şimdi göndermiş olduğun, bizim için mutlulukname olan yazınızı aldım, okuduktan sonra Sultan'a gönderdim. Şu hususu da not'a eklememi emretti: Yazman'daki nameler ve diğer yazılar kendisinde arzu ettiği müddetçe kalacak; fakat ilanihaye değil...

Kendisi o muayyen müddet sonunda (kendinin tayin edeceği müddet sonunda) mezkur yazıları ve nâmeleri size iade edecektir. Siz de gene kemafissabık çıkardığınız yazılardan yermeye devam ediniz.

Cümle canların gözlerinden ve sizlerin de dest-i mübareklerinden bûs ederiz aziz Dedem, adaşım, kardaşım...

Sıhhatler, sevgiler, mutluluklar...

Hüseyin Bahir Patpat

18. Dr. EMİN KILIÇ KALE’NİN FELSEFESİ “SOLİPSİZM”

Sayın Öğreticim felsefesinin “kendi malı” olduğunu söyler; ama öyle ileri sürdüğü gibi kendi malı değildir. İlkçağdan beri süregelen metafizik bir felsefe olan idealizmin içinde yer alan endivüdüalizmin (Bireycilik) bir kolu solipsizm’dir (ruhçuluk=düşüncencilik). İşin ilginç yanı şu ki bunun böyle olduğunu kendisi de bilmez; bilmediği içindir ki “yerli malı” diye övünür.

Tekbencilik (solisizm) bireyi esas alan dünya görüşüdür. Tanrı yerine insan kor. “Bireyler tek tek başarılı olursa toplum da başarılı olur...” der.

Bireyci düşünceye sahip olanlar her yaptığını doğru sanır. Ne yaparsa bir hikmeti vardır. Önemli olan kendi düşünceleridir; başkalarını görmezler pek. Bazen ruh ve maddeyi bir sayarlarsa da, kimi yerde maddeci gibi görünürlerse de tutarlı bir bakış açıları olmadığından felsefelerinin temeli düşüncencilikte (ruhçulukta) karar kılarlar.

Bireycilerin ekonomik görüşleri: “Sen ağa, ben ağa; bu ineği kim sağa...” sözleri yanında “Beş parmağın beşi bir olur mu?” sözlerinde yansır. Beş parmağın beşinin bir olmadığını bilirler de her parmağa ihtiyacı kadar kanın gittiğini bilmezden gelirler...

Devletçiliğin karşısında bireyciliği savunurlarsa da tutarlı bir ekonomik görüşleri yoktur. Bu tür konularla, çıkarları sarsılmadığı sürece, ilgilenmek gereğini duymazlar. Alt yapının üst yapıyı belirlediğinden habersiz oldukları için kurulu düzeni insanlığın bir yazgısı olarak görürler.

“Böyle gelmiş, böyle gider” derler. Ekonomik ve toplumsal yasaların tarihsel oluşumda hiçbir rolü yoktur. Tarihi; güçlü kişiler, büyük kişiler yapar. Yine devletleri kuran da yaşatan da güçlü kişilerdir. Devletin yaşamasında ekonomik yasaların, toplumsal yasaların pek o denli rolü yoktur.

Bireycilik sadece düşünceye önem veren bir görüş tarzıdır. İnsanlar ancak onların düşüncesinde vardır. Her şey; sen, ben, koyun, tavuk; öyle ki sokakta gördüğümüz cisimler, ağaç, otobüs, park, parkta oturanlar bizim vehimlerimizdir. Biz olmasak onlar da olmaz. Gördüklerimizin hepsi bizim düşüncelerimizin ürünüdür. Biz olmasaydık onlar da

olmazdı. Sayın Öğreticim bu felsefesini sık sık “Deyen de sensin!” söylemi ile dile getirilir ki buna felsefede “Tekbencilik = Solipsizm” denir...

Bireyciler, olayların kendileri ile olan ilgisine bakar. Kendileri hakkında iyi konuşmayanlar iyi değildir; kendilerinden söz edilmeyen toplantılar ve konuşmalar önemsizdir. Kendileri hakkında olumlu konuşan kişiler makbul, saygın kişilerdir: İdealist deformasyonu...

Kendi inançlarında direnirler. Hiçbir kanıt ve ispata aldırılmazlar. Açıklayamadıkları olayları gizli kanunlarla ifade ederler. Kendilerine önem verirler, herkesin de kendileri gibi olmasını isterler: (Sekterlik...)

Her şeyin en iyisine kendileri layıktır. Dünya bir lokma olsa, onu da kendileri yutsa çok değildir: (Softalık=Sekterizm...) İnançlarının doğruluğundan kuşku duymazlar. “Benimki doğrudur, benimki iyidir demiyorum; yalnız ben böyle görüyorum.” diyerek tartışmadan, gerçeğin ortaya çıkmasından kaçınırlar...

Daima sorumluluktan kaçarlar. Medenî cesaretleri yoktur. İnsanın kusurlarının istismar ederek ona en sert bir biçimde muamele etmeyi ona bir iyilik olarak kabul ederler. Tutum ve davranışlarının abartılarak beğenilmesinden hoşlanırlar...

Toplumdan kaçarlar. Hele halkın içine hiç mi hiç girmezler. Üst tabakadan olanlara saygılı, aşağı tabakadan olanlara karşı ilgileri azdır. Alt tabakadan olanlara yukardan bakarlar; yani seçkincidirler.

Arkalarını güçlü kişilere dayamak isterler. Başlangıçta bütün çabaları onların beğenisini kazanmak içindir. Güçlü kişilerin güvenini kazandıktan sonra onları da etkilemek isterler. Güçlü kişilerle ilişkileri olduğu sürece daha cerbezeli, daha öfkeli, daha cesur olurlar. Ama bekledikleri ilgiyi göremezlerse onlara da küserler. Teselliyi anlaşılmadıklarında bulurlar. Kendileri dışında kalanlar kuru kalabalıktır. Kendilerinden olmayanlarla ilişkileri samimi değildir. Vatanları yansa, yıkılsa aldırılmazlar da bahçelerinden bir yol geçirmeye kalksanız bastonu çekerek üzerinize yürürler...

Tutarlı bir konuşmaları, düşünceleri olmaz. Bu gün “ak” dediklerine ertesi gün “kara” derler ve bu çelişkiyi

hatırlatanları da anlayışsızlıkla nitelerler. Anlaşılmaktan çok korkarlar; bu yüzden her türlü düşünce sistemine sahip çıkmaya çalışırlar.

Geçmişin özlemini çekerler. Umutsuzluk içinde olurlar. Gelecek, her zaman geçmişe göre daha kötü olacaktır. Yeniliklere ise çekingen ve kuşkuludurlar.

Bireycilik öznel (subjektif) bir felsefedir; nesnel (objektif) değildir. Bireycilik bilimsel verilere dayanmadığı için de bilimsel değildir.

Bireycilik, bir dünya görüşü olarak varlıklı kişilerin işine yarar. Bireycilik zenginlerin zenginliğini artırmaya; yoksulların yoksulluğunu teselliye yarayan çağı geçmiş bencil bir felsefedir...

19. SAYIN ÖĞRETİCİMİN FELSEFESİNE SOMUT ÖRNEK

Bu konuda oğlu İmre Kale'nin de çok saygı duyduğum bir sözü var.

Kendisi ile bir arada iken, bir başkası, Hoca ile aramızda ters düşmüşlük olayını dile getirince verdiği yanıt da çok olguncasına: **“Hayri Bey, Hoca ile aramda görüş ayrılığı var diyor, ne diyebiliriz?”** diyor...

Var ya... Bir kere ben materyalisttim; Hoca ise idealist. Hem de idealizmin en bilim dışı ekolünden... Bireycilik=Solipsizm...

Nazım Hikmet Hoca'nın felsefesi için şöyle diyor: **“Felsefeler içinde en saçma olanı; fakat çürütülmesi de en zor olanı...”**

Hocamızın derslerde en sık yinelediği bir söz vardır: **“Deyen sensin!”**.. Bunu öğrencileri de sık sık yineler. Ama ne Hocamız ne de öğrencileri bu görüşün hangi felsefe ekolüne girdiğini bilmezler.

Bir gün bu konuyu tartıştık kendisiyle. “Hocam, dedim, deyen sensin diyorsun. Şimdi kaldırımdayız. Caddeden bir araba geçiyor. Bu araba geçiyor diyen de ben miyim?”

“Evet!..”

“Hadi öyle ise araba geçiyor, dediğimiz için geçiyorsa; yani aslında yok ise arabanın önüne atlayalım, ezilmezsek

gerçekten deyen biziz!”.

Eğer biz dediğimiz için varsa bizi ezip geçmemesi gerekiyor.

Yine bu tartışmamızda **“Hocam, bu duruma göre anamız bizi doğurmamış oluyor; anamızı doğuran biz oluyoruz desene...”** deyince

“Anamız bizi doğuruyor deyen de sensin. Sen olmasan böyle diyen olmazdı!” demesin mi?

Eğer Nazım Hikmet’in aklına bu örnekleri vermek gelseydi “çürütülmesi en zor felsefe!” demezdi.

Bu konuda somut bir örnek. Tuttuğum ders notlarından:

Derse konuk olarak gelen bir yurttaş soruyor:

“- İnsan yaratılmadan önce kâinat yok mu idi?

- Sen olmasan bu söz söylenir mi idi? Bu mantık senin değil mi?

Adam eliyle duvarı göstererek:

- Bu duvar var mı yok mu?

- Bu duvar var mı, yok mu deyen sensin.

Adam duvara elini dayayarak:

- İşte var!

- İşte var! deyen yine sen. Sen olmasan var deyen olmazdı...

- Ben olmasaydım, dünya olmaz mıydı?

- Ben olmasaydım dünya olmaz mı idi deyen yine sen...

Adam:

- Ben bu mantıksızlığa düşmem.

- Dikkat et, bu hükme varan yine sen...

- Burada mantık yok, anarşi var.

Sayın Öğreticim:

- Tamam, bunu gören, bunu deyen yine sensin.

- Ben bundan bir şey anlamadım.

- Anlayamadım deyen yine sen...

- Deyen benim deyemem. Ben, nesillerden gelmişim.

- Peki, sen olmasaydın nesillerde gelmişim deyen olur muydu?

- Bu duruma göre anamız bizi değil; biz anamızı doğurmuş oluyoruz.

- Sen olmasaydın, anan olur muydu?

- Bizi doğuran bir anamız yok mu?
 - Sen olmasaydın bizi doğuran bir anamız yok mu, deye soran olur mu idi?
 - Bu çok saçma bir görüş.
 - Bu da senin, bir şey deyemem. Ama unutma ki hüküm senin.
 - Sizin ki de sizin değil mi?
 - Tamam deyen yine sen...
- İşte Dr. Emin Kılıç Kale'nin felsefesi bu.

Ankara'da Tarım Bakanlığında çalışan Ziraat Mühendisi Hadi Gökçe adlı öğrencisi Hoca'nın bu felsefesini Ankara'da derslerde dile getirerek, tartışmaya açmak istediye de "Müzik, müzik... Müzik yapalım!" diye susturularak konuşmasına izin verilmeyince o da bir daha derslere gelmediği gibi Hoca'nın da adını ağzına almadı. Oysa çok iyi de ney üflerdi...

Felsefe ne demek kısaca anlatayım: Madde nasıl oldu? Varlık nedir? Bilgilerimizin kaynağı nedir? Estetiğin, sanatın kaynağı nedir? İlahir...

Sayın Öğreticimin bu sorulara verdiği yanıt şöyledir.
"Deyen sensin!.."

Böylece yaratılışın, varlığın, bilgilerimizin, estetiğin ve sanatı kaynağı Sayın Öğreticime göre bireydir, insandır...

Felsefe literatüründe ise bu görüşe Tekbencilik (Solipsizm...) denir...

En saçma ve en bilim dışı bir felsefe olarak nitelenir...

20. SONUÇ:

Bir kere söz verdim diye, kader birliği etmiş oldum diye, her şeyine katlandım. Vefa duygusunun, sadakatin en yüce örneklerini gösterdim. Dünya görüşüme aykırı tutum ve davranışlarından kendisi sorumlu dedim. Yeri geldikçe duygu ve düşüncelerimi açıkça söyledim. Hiçbir zaman "Hele, hele!..." diye içten pazarlıklı olarak beklemedim. Ama kendisi hep "Hele, hele!.." diye beklermiş. Bu yüzdendir ki fırsatı yakaladığını sandığı an o mektubu yazdı bana. O mektup karşısında ayrılmaktan başka ne yapabilirdim...

Şimdi ayrıldık!..Tam on beş yıl kader birliği ettikten

sonra... Kendi açımdan şerefli bir ayrılış. Kendisini bir kere olsun aldatmadım. Her zaman “**Elim işte gönlüm yardı...**” idi. Kendisinden hiçbir şeyimi saklamadım. Hep olduğum gibi göründüm. Her şeyim açıktı ve hesabını verirdim.

Felsefem gereği, Atatürkçülüğüm gereği, halkçılığım gereği yasal toplantılara, yürüyüşlere, mitinglere katıldım. Yine halkçılığım gereği açık adla, takma adla yazılar yazdım. Ferdiyetçi aydınların değil; halkın, halkçı aydınların beğeneceği şekilde ve onlardan yana yazdım. Onlarca kitap olur bu yazdıklarım. Ama kendisi, felsefesi, Atatürkçülüğü, halkçılığı gereği “göge çekildi...”

Ben kendisine karışmadığım halde kendisi bana karıştı. Öyle ki, yurttaşlık görevimi yaptığım için bazı kişilere: “Akli kendine yar değil, ne yapalım!” derdi. Öyle ya insanın akli kendine yar olsa yurttaşlık görevini yaparak da olsa kendi geleceğini tehlikeye atar mı?..

Bütün bunları bildiğim halde saygıda ve ikrarda kusur etmedim. “Hiçbir zaman da hele hele demedim.” Ama kendileri “Hele, hele!..” diye beklermiş. Sonunda pat diye patladı. Beni küfürler ederek kovdu. Kendisi istediğini kadar inkar etsin. İşte gerçek, kendi ağzından elinizin altında...

Bu zamana kadar karşısına ciddî bir kimse çıkmadığı için anlaşılmasız olarak kalmış, felsefesini somutlandıran olmamıştır. Şimdi felsefesi ana hatları ile belli oldu: Bireycilik=Tekbencilik=Solipsizm...

Şu da var ki; ferdiyetçiliği, yaşantısına en güzel şekilde uygulayan ferdiyetçi gerçek bir filozof...

Bununla birlikte kim olursa olsun herkesin Sayın Öğreticimden alacağı çok şey vardır. Onu tanımamış olmak bir aydın için büyük bir kayıptır.

X

21. ÖZET

İnsan bir iş yaparken sonucun olumlusunu da olumsuzunu da düşünmeli ve yapacağını ondan sonra yapmalı.

Hiçbir zaman karşısındakinin de bir insan olduğunu unutmamalı. Vefa duygusunun da, edep duygusunun da,

ayıp duygusunun da bir sınırı olduğunu hesaba katmalı. Bunları unutan bir insan bir Öğretici de olsa “Dur bakalım, sen kendini ne sanıyorsun?” derler ve derhal ilişkiyi keserler.

Yalnız bu işi de her babayiğit yapamaz. Bu işi yapsa yapsa bilimsel dünya görüşüne sahip olanlar yaparlar: Hem de namus borcu bilerek...

+

Sayın Öğreticimi solculuk ithamından kurtarmak için melâmet gömleğini biz, işte böyle giyeriz.

Elbette melâmet gömleğini giyerken kendisini de kendisine göstermek zorunluluğu doğdu. BİR ADAMA YAPILABİLECEK EN BÜYÜK HİZMET, EN BÜYÜK İYİLİK, ONA KENDİSİNİ GÖSTERMEKTİR...

+

Bu kitaptan beş adet fotokopi çıkarılarak aşağıdaki yerlere gönderilmiştir.

Sayın Öğreticime (Tahir Göğüş eliyle...),

Halka (CHP eliyle...),

İşçilere (Sendikacılar eliyle...),

Halkçı Aydınlara (Öğretmenler eliyle...),

+

Gaziantep CHP İl ve Merkez İlçe Başkanlığına,

GAZİANTEP:

Ankara, 28.1.1973

İlişikte sunduğum dosya Sayın Öğreticim Dr. Emin Kılıç Kale’den ayrılışımın gerekçesini göstermektedir.

Bu dosyanın mümkün olduğu kadar çok kimselerce okunmasında yarar vardır. Dikkatle okunduğu takdirde, okuyanın düşünce ve görüşlerinde; sosyal, ekonomik, politik ve felsefi yönlerden iz bırakacaktır.

Kayda alınarak tarih ve numarasının bildirilmesi halinde memnun kalacağımı arz ederim. 28.1.1973

Saygılarımla, Hayri Balta

22. “ÖLÜ YAZMAN” NÂME-İ EMİN KILIÇ

Nâme sıra no. 83/32 Gaziantep, 15.2.1980

1. Candangeçti'nin, Mehmet Hizmetçi ağaya yolladığı 22.1.1980 tarihli mektupta "Ölü Yazman"ın yazıları da vardı. İnceledik, çok beğendik:

(1) "Anahtara anahtar" tabiri ve onunla ilgili satırlar tebrik edilmelidir.

(2) Candangeçti'nin müstesna çabasını, "ilahî yolda ilâhî sevgi" olarak süslemesindeki duygu seviyesi tebrik edilmelidir.

(3) Davanın büyüklüğü karşısında, "Anahtara anahtar"ın bile yeterli olmayacağını görmek ve işi mal sahibi ile temasa bağlamanın zaruri olduğunu idrak, tebrik edilmelidir.

(4) Dinî ve buna benzer kitapların, bu yüzden yapılan saygısızlık ve bunun sonucunun yürekler acısı olduğunun açıklanması, şahanedir.

(5) Madde ve ruh konusu üzerindeki inceleme mükemmeldir.

(6) İncil Anahtarı'na fihrist tam yerinde ve şahanedir.

2. "Ölü Yazman"ın yazı tavrını (Üslubunu) takdir ettik. Benim yazı tarzımla ne kadar uygunluk taşıyor! Bütün öğrenciler bu noktayı dikkatten kaçırmamalı. Zaman geçtikçe bunun özeti anlaşılacaktır.

3. Devede kulak müstesnalar hariç, bütün insanlarda, taayyünlerine (=yaratılışlarına) göre olumsuzluklar (=günahlar) zuhura gelecektir. Yüksek fen açısından bunlar bir kaza olarak görülmelidir.

Temenni edilir ki öğrencilerimiz kazazedeliklerine, yani günahkârlıklarına sahip çıksınlar. Bu günahkârların, gereği icabı, karşılaştıkları kötü sözler, kötü muameleler, hatta tokatlar... M.H.D. açısından, temenninin yarattığı şeyler; yani "Rahmet"lerdir...

Taayyünü müsait olanlar bu "rahmet"i benimsedi; ona sahip çıktı, mesela, "Ölü Yazman"ın "Ölü kelimesi"ni benimsemesi gibi Taayyünü müsait olmayanlar, bu rahmeti benimsemedi; ona sahip çıkmadı, mesela Hacı Hüseyin'in "34 senede bir adım ilerlemiş değilsin" şeklindeki kötü sözü benimsememesi gibi.

4. İnsan isimli yaratıkta, olumlu ve olumsuz varlıklar bir nispet üzere mahdutturular. Bu varlıkların nispeti zaman ve ahvale göre değişebilir. M.H.D. açısından, olumsuz varlıklar

yok bilinecektir. Mesela, Hocalarım Ahmet Avni Bey, Hacı Emin Dede gibi hazretlerin olumsuz varlıkları benim için daima yok olmuşlardır. Buna göre, aynı düşünce tarzına uyarak, “Ölü Yazman”ın olumsuz hali olan toplumculuk meylini var görebilir miyiz? Ya ne yaparız? Üçüncü maddede geçen temenni duygusunun gereği olarak fi tarihinde kendisine “Ölü Yazman” remzi şerifini sunduk!

Ne mutlu bize: Bir öğrencimize rahmet borcunu sunduk; ne mutlu o öğrencimize sunduğumuz rahmeti benimsedi; ona sahip çıktı ve ne mutlu 45’lik öğrencimize “Candangeçti”ye; bu “kozmik işlem” enzim (maye) vazifesiyle süslendi.

“M.H.D.” Öğreticisi,
Dindar Filozof,
Dr. Emin Kılıç Kale

NOT:

1. “Ölü Yazman”ın “Anahtara anahtar” yazısı, “Anahtar”a eklenerek onu süsleyecektir.

2. Bu nâme Meydanevi’nde incelenecektir. İsteyenlere kopyası verilecektir.

3. “Ölü Yazman”ın çok açık verdiğini düşünerek, musiki hocası Baş Asistan Polat, elden gelen bütün çabaları gösterecek...

4. Bir münasebetle, bir sevgilimiz bir ayet okudu: “Ölü yazman”, “Ölü Yazman”dır ama, belli ki buranın “Ölü Yazman”ıdır.

+

++

NOT: Burada bir olguya dikkatinizi çekerim. “Anahtara Anahtar” yazım beğeniliyor; “**Ulan sen kim, yazı yazmak kim? Sen kimsin ki eşşek oğlu eşşek!**” sözleri unutuluyor. H: B.

İşte, yukarıda sözü edilen İNCİLİN ANAHTARI’NA ANAHTAR adlı yazı...

23. İNCİL’İN ANAHTARI’NA ANAHTAR

Eğer Dr. Hüseyin İçden (CANDANGEÇTİ) olmasaydı Sayın Öğreticimin derslerinde dile getirdiği düşündürücü ve diriltici sözler bantlarda kalacak; belki de yazılı duruma

getirilmeyecekti.

Candangeçti büyüğümüzün ilerlemiş yaşına karşın candan geçercesine çaba harcayarak Sayın Öğreticimin banta alınan tüm düşündürücü ve diriltici sözlerini daktilo ile yazılı duruma getirmesi ilâhî yolda ilâhî bir sevginin belirtisidir.

Candangeçti büyüğümüzün bu çabası gün geçtikçe daha iyi anlaşılacaktır.

+

++

İsa ve İncil Etüdü adı ile ortaya çıkarılan bu yapıt işte böyle bir çabanın ürünüdür. İsa ve İncil Etüdü ki buna (İNCİL'İN ANAHTARI) demek daha doğrudur. Çünkü İsa ve İncil Etüdü okunup anlaşılmadan İncil'i, dolayısıyla İsa'yı anlama olanağı yoktur.

İncil'in Anahtarı adını verdiğimiz bu Etüdü incelemek İncil'i ve İsa'yı anlamak için yeterli olmaz. Bu anahtarın nasıl kullanılacağı konusunda bilgi almak için Sayın Öğreticimle ilişki kurmak zorunluluğu vardır. Bunun nedeni, niçini aşağıda anlatılacaktır.

Hiristiyan dünyası İncil'i okumuştur, ancak anlamamıştır; anlamış olsalardı dünyanın başına bela kesilmezlerdi.

+

++

Sayın Candangeçti büyüğümüz İsa ve İncil Etüdü adlı derlemesini bana verdiğinde bu büyük çaba karşısında kendimi borçlu saydım. Ortaya çıkardığı bu yapıtı katkıyla değerlendirmek istedim.

Bilimsel sorumluluk duygusu olan bir kişi okuduğu bir yapıt hakkında duygu, düşünce ve görüşlerini belirtmek yükümü ile karşı karşıyadır. İşte Etüt'ün sonundaki "sıralama" ve bu yazı bu duygu sonucu ortaya çıkmıştır.

Eğer bütün yapıtlar bu duygu ile ele alınsaydı kutsal kitaplar bile statik olmaktan kurtulur, çağın gereklerine göre gelişir, eskimezdi.

Kutsal kitaplar bu duygu ile ele alınmadığı, incelenerek okunmadığı içindir ki anlaşılmaz duruma gelmiştir. Eğer kutsal kitaplar değerlendirilmeye açık tutulsaydı günün koşullarına göre şekil alarak etkisini korurdu.

İsa ve İncil Etüdü'nün içinde Sayın Öğreticim tarafından söylenen şöyle bir söz vardır: “MADDE GİDER RUH KALIR” Bu sözü sıradan bir anlayışla yorumlarsak; bir madde var, bir de Ruh vardır deriz. Madde fani, Ruh ebedidir, deriz. Madde olan dünya gider; Ruh olan Allah baki kalır deriz...

Oysa Sayın Öğreticim tüm yaşamı boyunca bu anlayışa karşı çıkmıştır. Ona göre madde ve ruh ayrı değildir. Ruh, maddenin görünmeyen kısmıdır. Ruh; maddenin etkisidir, işlevi, yani fonksiyonudur.

Madde ancak nitelik değiştirir. Maddenin gitmesi, yok olması bilime aykırıdır. Çünkü bilime göre: “Hiçbir şey yoktan var olamaz; var olan da yok olamaz!” (Lavezion'un Maddenin Sakınımı Yasası) Bu konu akılcı bir anlayışla yorumlandığında da gelişir ve genişler; ama geliştiği ve genişlediği oranda Sayın Öğreticimin anlatmak istediğinden uzaklaşmış oluruz.

Peki, Sayın Öğreticim ne demek istemiştir? Burada, maddeden amaç insandır... Ruhtan amaç ise: Bir insanın tutum ve davranışları ile diğer insanlar üzerinde bıraktığı etki ve izlenimdir. Bu etki ve izlenimler yine Sayın Öğreticim tarafından ikiye ayrılır:

Ruhül kudus: Bir insanın olumlu tutum ve davranışlarının diğer insanlar üzerinde bıraktığı olumlu etki ve izlenimler.

Ruhül kubuh: Bir insanın olumsuz tutum ve davranışlarının diğer insanlar üzerinde bıraktığı olumsuz etki ve izlenimler...

“Madde gider ruh kalır”: İnsan (Madde), Ruhül Kudüs ve Ruhül kubüh: (Ruh)...

Madde gider ruh kalır... Bu demektir ki ölen bir insanın kalan insanlar üzerinde bıraktığı olumlu ve olumsuz tutum ve davranışlarının etki ve izlenimlerini yaşayan insanlar unutmaz.

Özetle: İnsan (madde gider (ölür); ruh, (kalan insanlar üzerinde bıraktığı olumlu ve olumsuz etki ve izlenimler sürer...) kalır.

Başından beri Sayın Öğreticimin, yazı yolu ile insanların

yeniden doğmayacaklarına inandığı için yazı yazmanın karşısında olduğunu söyler; Bunun nedeni de yukarıda verilen örneklerde somutlanmaktadır. Görüldüğü gibi yazanın anlatmak istediği başka, okuyanın anladığının başka olmasıdır.

Bu nedenle değişmek ve gelişmek amacı ile; daha doğrusu, yeniden doğmak amacı ile İncil'i okuyup İsa'yı anlamak izleyenler yalnızca bu Etütle (İNCİL'İN ANAHTARI) ile yetinmeyip Sayın Öğreticime başvurmalıdır. **1.2.1980**

Ölü Yazman

24. EMİN KILIÇ NAME-İ ÖLÜMSÜZ YAZMAN Ya da "İKİ İSİMLİ KİTAP" A BİRİNCİ EK

12.3.1980/1

1. Dindar Filozof'un 15.2.1980 tarih ve 83/32 sayılı nâmesi gelince yedi yıl önce "İKİ İSİMLİ KİTAP" ta toplanan karşılıklı yazışmalar yeniden okundu.

2. Yedi yıl önceki karşılıklı yazışmalara **üç konuda** kısaca ek yapma gereği doğdu ve adı da "BİRİNCİ EK" oldu.

A. ÖZÜR DİLEME KONUSU:

Yedi yıl önce yapılan karşılıklı yazışmalarda Dindar Filozofun da, öğrencisinin de duygusal (nefsanî) değerlendirmelerde bulundukları ve bu değerlendirmeleri öfke ile dile getirdikleri görüldü.

Bu değerlendirmeler öfkeyi yansıtmayan bir anlatımla dile getirilebilirdi. Bu nedenle öğrencisi, Dindar Filozof'tan özür dilemekte ve öğrencisi özür dilemekle kendisine düşeni yapmış olmanın erinci (mutluluğu) içindedir.

B. GEÇEKLEŞMEYEN ÖNGÖRÜLER:

"İKİ İSİMLİ KİTAP"IN 11. sayfasında Dindar Filozof ve öğrencileri Ölümsüz Yazman için aşağıdaki sözleri sarf etmişlerdir (Ayrıca bakınız: 1.11.1972 tarihli ders notları...)

- a) Hüseyin Patpat: "Daha gelecek var başına..."
- b) Nejat Yetkin: "Şimdi yalnız kalacak, yapmayacağı kalmayacak..."
- c) Cumhuriyet Yaşar: "O kadını bırakacak. O kadın, kendisine

olmadık işler yapacak!..”

ç) Dindar Filozof: “Şimdi o sendikaya üye olacak... falan falan... Yüzüne gözüne bulaştıracak. ..”

Görülüyor ki Ölümsüz Yazman, Öğreticisi ve öğrenci arkadaşları üzerinde iyi izlenim bırakmamış; olumlu kanaatler yaratmamıştır. Ancak, aradan yedi yılı aşkın az sayılmayacak bir süre geçmesine karşın öngörülerin hiç biri gerçekleşmemiştir...

Şimdi Ölümsüz Yazman merak etmektedir: Acaba bu öngörülerde bulunan hoca ve öğrencileri bir özeleştiri yapma gereği duyacaklar mı?

C. AD TAKMADA ÖNCELİK KONUSU:

Öğrenciye “ÖLÜ” adının yakıştırılması onuru Dindar Filozof’a özgü değildir. Bu onur, düşünsel ve ruhsal bakımdan gelişmemiş kimselere ait olup Dindar Filozoftan on yıl önce bu saptama yapılmıştır:

“Koltuğunda meşin çantası, ütüsüz pantolonu, boyasız ayakkabısı ile sokaklarda mumya gibi dolaşan benzi solmuş, gözleri dönmüş (Ölü demek istiyor) avare delikanlı...” (Bkz. 27.2.1962 tarihli Yeni Ülkü Gazetesi. s. 3)

Onların da, Dindar Filozof’un da gerekçesi aynı: Toplumculuk...

Bu özdeşlik, bu koşutluk, bu saptama ve görüş birliği üzerinde derin derin düşünülmez de ne yapılır?..

Şimdi ve geleceğe ilişkin ne acıklı bir olgu ve görüntüdür bu ... Bilimsel anlamda “Ah!” çekilmez de ne yapılır?

“Ölü ama buranın ölüsü” diye şarklıca yapılan avutmaya (teselliye) ve gönül almaya hiç değer biçmeyen öğrenci kendi adını kendi koymuştur. **“ÖLÜMSÜZ YAZMAN”**

**Ölümsüz Yazman
Hayri Balta**

25. EMİN KILIÇ NAME-İ ÖLÜMSÜZ YAZMAN YA DA “İKİ İSİMLİ KİTAP”A İKİNCİ EK

Tarih: 1.5.1980/2

1- YANITA YANIT: Dindarı Filozoftan gelen yanıtta öğrencinin 12.3.1980 tarihli ve 1 sayılı namesi için; eşittir “**dedikodu**” denilmiştir. Öğrenci, öğreticisinden gelen bu yanıt üzerinde düşündü ve düşündüklerini aşağıdaki şekilde dile getirdi:

2- DEDİKODU: Öğrenci, önce, “dedikodu” sözcüğü üzerinde durdu. Öğreticinin, öğrencisi hakkında, yerli yersiz, “ölü yazman* demesi dedikodu olmuyor da; öğrencinin, dedikodudan başka bir şey olmayan öngörülerin (Bkz. 12.3.1980/1, B) gerçekleşmediğini hatırlatması mı dedikodu oluyor?

Bu nedenle öğrenci, dedikodu olarak nitelendirilse de dedikoduların belgelendirilmesinde yarar gördü. Dedikodu da olsa tutanağa geçiyor, dosyaya giriyor ya diyerek, hakka saygısı gereği, gerçeklerin ortaya çıkması için çalışmaya karar verdi.

3- NEYE ÖLÜ: Öğrenci, “ölü” önadının yerinde olup olmadığı üzerinde düşündü. “Ölü ama neye ölü?” sorusu öğrencinin kafasında pır pır ederek düğümленip durdu.

“Ölü ama neye ölü?” İlahi yola mı, yoksa nefse mi ölü?..”

Öğrenci, “MHD” ne katıldıktan sonraki yaşantısının gerekçeli olduğu savındadır. Bunun tersini ileri sürenlere savlarını kanıtlama sorumluluğu ve görevi düşmektedir,

Bu sorumluluk ve görev yerine getirilmediği süreçte “Ölü” adının kullanılması duygusal (nefsanî) olur, Kullanıcı günaha sokar...

(Burada öğrenci bir türkü tutturur:

“Dostun gülü gülü yaralar beni,

Ah beni beni, vah beni, beni...”)

4- SAHİP ÇIKILACAĞINA: Bilindiği gibi “MHD”nde musiki var, “MHD” dışındakilerde de musiki var.

“MHD” nde din var; “MHD” dışındakilerde de din var. vb.

“MHD” nde sık sık:”Onların ki musiki ise bizimki musiki değil. Bizimki musiki ise onlarınki musiki değil... Bizimki Allah’sa...Bizimki dinse... vb. denir...

A. Öğrenci, “MHD” sayesinde yeniden dünyaya gelmiştir. Dünya görüşünün kökeninde “MHD” vardır. Bir düşünce aşamasına ulaşmışsa bunun nedeni “MHD” dir. Ancak öğrenci, bireyci düşünce yerine toplumcu düşünceyi benimsemiştir. Ne var ki bunun üzerine öğrenciye; önceleri para cezaları verilmiş, sonraları diğer öğrencilerle tartışması yasaklanmış daha sonraları da öğrenciye hakaretler yağdırılmıştır. Öğrenci ise bu huzursuzluğa bir son vermek amacı ile “MHD” den ayrılınca kendisine “ölü” adı yakıştırılmıştır.

B. Öğrenci bu dayanaksız ve yakışsız adlara itibar etmemiştir. Yakıştırılan bu adın yersiz ve duygusal olduğu kanısına varmıştır; eğer mutlaka ad koymak gerekirse kendi adını kendisi koymuş ve ad olarak “Ölü Yazman” değil de “Ölümsüz Yazman” adını seçmiştir.

C. Görüldüğü gibi bu olaylarda öğrenciye sahip çıkılmamıştır. “Toplumcu ama buranın toplumcusu” deneceğine “Ölü ama buranın ölüsü...” denerek bir şarklı gibi davranılmıştır.

Ne var ki öğrenci, kendisinden beklenildiği şekilde bir batılı gibi davranarak; “**ÖLÜ**” olmadığını; “**DIRİ**” olduğunu göstermiş ve gösterecektir.

5- TEPKİ: Öğrencinin bu yazısı, BİRİNCİ EK’E verilen “Dedikodu” biçimindeki kaçamak yanıtı gösterilen yerinde bir tepkidir.

Öğrenci BİRİNCİ EK’İN gerektiği şekilde değerlendirilmemesi üzerine Öğreticisinin yapamadığını yapmış; “**ÖLÜ YAZMAN**” adını kaldırmış, yerine “**ÖLÜMSÜZ YAZMAN**” adını koymuştur.

Artık “Ölü Yazman” yok; “Ölümsüz Yazman” vardır...

Gerçek saygısı olanlar, sağduyusu olanlar, Allah korkusu olanlar günaha girmek istemiyorlarsa “Ölümsüz Yazman”ın; her babayığidin bile dayanamayacağı geçmiş yaşamını değerlendirerek ve bu onurlu yaşam savaşında yenik düşmeyen “Ölümsüz Yazman”ın karşısında saygı ile eğilmeli, düşüncelere varmalı, “dedikodu” denilmekle işin içinden çıkılamayacağını bilmeli ve de “**ÖLÜ YAZMAN**” adını ağzına almamalıdır...

Kaldı ki “MHD”nin Hayri Balta adlı öğrencisinin başka türlü bir tepki göstermeyeceği de bilinmelidir.

Ölümsüz Yazman
Stajyer Av. Hayri Balta

Dağıtım:

1. Dr. Hüseyin İçden,
2. Öğ. Yalçın Efe,

26. EMİN KILIÇ NAME-İ ÖLÜMSÜZ YAZMAN YA DA “İKİ İSİMLİ KİTAP”A ÜÇÜNCÜ EK

Tarih: 20.6.1980/3

I. YAZININ GEREKÇESİ: “Ölümsüz Yazman”, 1.5.1980 tarih ve 2 sayılı yazısına yanıt verilmemesi üzerine “ölü” terimi üzerinde açıklama yapma gereği duymuştur.

II. “ÖLÜ”NÜN ANLAMI: “Ölü” sözcüğü, din edebiyatında bir terim olarak, olumlu ve olumsuz olarak, iki anlamda kullanılır:

1. Olumlu anlamda: Kişinin; tutkularından, isteklerinden kurtulup olumlu ve uyumlu bir yaşam sürmesini anlatır. Bu nedenle İslamiyet’te “Ölmeden önce ölüünüz!” diye buyrulmuştur. Bu ölmek, bütün kötülöklere ölmeyi içerir. Hıristiyanlıkta ise bu buyruk “Yeniden doğuş olarak” belirtilir ki nefisten (hayvansal özelliklerden) ve isteklerden, bencillikten kurtulmayı, olgunlaşmayı, erginliği ve dengeli, erdemli bir yaşamı ifade eder.

2. Olumsuz anlamda: Kişinin; mala mülke, paraya pula, eğlenceye, kadına erkeğe, kumara, içkiye düşkünlüğünü ve dengesiz, densiz bir yaşamı ifade eder ki din edebiyatında ve kutsal kitaplarda bu davranış yöntemi günah olarak; ve de günahkarın niteliği olarak “ölü-ölüm” terimi ile ifade edilir. Ve “**Ölüm günah vasıtasıyla dünyaya girdi...**” denir (**İncil. Romalılara, 5/12**)

“MHD” Öğrencisi, kuşkusuzdur ki öğrencisi için “ölü” sıfatını bu anlamda söylememiştir.

Gerçi öğrencinin; “ölü”nün olumlu anlamda kullanılışına ilişkin özellikleri varsa da, olumsuz anlamda kullanılışına ilişkin yaşam özellikleri göstermek olanaksızdır. Öyle ise hangi anlamda kullanılmıştır.

III. HANGİ ANLAMDA KULLANILDI: Bilindiği gibi öğrenci “MHD”nin etkisi ile yeniden dünyaya gelmiştir. Yani ölü iken, sigara içki içerken, düzensiz, dengesiz bir yaşam sürerken dirildi; sigarayı, içkiyi, bıraktı. Düzenli ve dengeli bir yaşam sürdürmeye ve gerçeği araştırmaya başladı...

27 yaşına gelene değin öğrencinin varlığından toplumun haberi yoktu. Ne zaman ki “MHD” ye katıldı ve dirilmeye başladı; işte o zaman, öğrencinin içinde yaşadığı toplum, öğrencinin varlığından haberdar olmaya başladı.

Öğrencinin dirilişi saygı göreceğini olumsuz tepki gördü. Öğrencinin geçirmiş olduğu aşamamalar ve bu aşamalardan geçemeyecek olanları kıskançlığa düşürdü. Öğrencinin, karanlıklardan aydınlığa çıkması karanlıklarda kalanları tedirgin etti. Çünkü yazılmıştır. **“Ölü iken dirilttiğimiz ile karanlıklar içinde kalıp oradan çıkamayacak kimse bir olur mu?” (Kuran. 6/123)**

Toplumsal tedirginliğini ve tepkisini yatıştırmak amacı ile Gaziantep Valiliği öğrencinin “MHD” ye gidip gelmesini yasakladı. Amaç: Öğrenciyi, “MHD” nden koparak eski haline getirerek öldürmektir; ama öğrenci ölmedi...

Öğrenci dirilirken diyalektik (karşılıklı etkileme) kuralı gereğince “MHD” ni etkiliyor ve de “MHD” nin varlığından toplumu haberdar ediyordu. Bu nedenle “MHD” ne resmî ve gayr-i resmî yoldan baskı yapılmaya başlandı. Toplum, “MHD” yi kabul edecek durumda olmadığı için “MHD” kabuğuna çekilmek zorunda kaldı. Bunun da adı “Göğe çekilme” oldu. Yıl. 1965

Öğrenci ise; hiçbir eylemde bulunmamasına karşın kişiliğinin yapısı gereği tepki çekiyordu...İşte bu nedenle içerden ve dışardan öğrencinin başa bela getirmesinden korkuldu. Çağdaş düşünüş aşamasında olmayanlar öğrencinin tutum ve davranışlarında gizler (sırlar) aramaya başladı. Öğrenciyi, öldürmek için ne gerekse yapıldı. Böylece de öğrencinin başına çok işler geldi. Öğrencinin

başına ne geldi ise iyi bir “MHD” öğrencisi ve her geçen gün gerçekten dirildiği için geldi. Çünkü yazılmıştır.”**Her nebiye (diriye) mücrimlerden (ölülerden) düşman kıldık...” (Kuran. 25/31)**

Öğrenciye kendi memleketinde rahat ve huzur verilmiyordu. İş ve ekmek kapıları kapatılmıştı. Öğrenci memleketinden ayrılmak zorunda kaldı. Ankara’ya göçtü. Ankara’ya göçtüğünde cebinde 15 lirası kalmıştı. Ve çevresi yoktu. Çünkü yazılmıştır. **“Hiçbir peygamber (aydın) kendi memleketinde makbul değildir.” (İncil. Luka, 4/24)**

Toplumu etkileyen öğrencinin “MHD” ile ilişkisi sürüyordu. Ne var ki Öğrenci “MHD”yi de tedirgin etmeye başlamış ve “MHD” için de bir huzursuzluk kaynağı olmuştu. Öğrenci bu huzursuzluğa son vermek amacı ile “MHD” den ayrılmak zorunda kaldı. Ayrılış, gerçek anlamda bir ayrılış değildi; biçimsel anlamda bir ayrılıştı... Ne var ki bu ayrılışın biçimsel anlamda bir ayrılış olduğunu sezemeyen “MHD” Öğreticisi, öğrencinin diriliş çabasına son verdiğini sandı. “MHD”den koptu, eski alışkanlıklarına döndü anlamında “öldü” dedi. “MHD” Öğreticisi, öğrencisinin gerçek anlamda ayrıldığını, öldüğünü sanmıştı. Bir daha döneceğini de tahmin bile etmiyordu, yanılmıştı.

IV. ÖLMEYEN ÖĞRENCİ: Öldü sanılan öğrenci ölümlere özgü davranışlarda bulunmadığı gibi dünyada hemen hemen hiçbir dirinin yapamayacağı mucizeler (insanları hayran bırakacak olay yaratmak...) yarattı. Bunlardan önemsiz sayılan üçü aşağıda sıralanmıştır:

1. İşsizlik engeleni aştı: Bir kuruş geliri olmadığı halde her işten atıldıkça iş buldu ve çalışkanlığı ile kısa zamanda saygınlık kazandı.

2. Yoksulluk engelini aştı: Altı kişilik ailesi ile Ankara gibi soğuk bir ilde iki kışı odunsuz, kömürsüz geçirdi...

3. Bilgisizlik engelini aştı: Bir nokta, bir büyük harf nerede kullanılır unutmışken; okudu, 33 yaşında Akşam Ortaokuluna başladı. Gündüz çalışıp –öyle bir çalışma ki her

gün değil her saat göz altında olarak– geceleri okuyarak; 4 yıl Akşam Ortaokulu, 4 yıl Akşam Lisesi, 1 yıl da Hukuk Fakültesinin puanını tutturmak için derslere çalıştı. 5 yılda Hukuk Fakültesini bitirdi. 1 yıl da stajdan sonra 49 yaşında avukat olmayı başardı.

Dikkat edilirse önemsiz olarak gösterilen bu üç engeli bile aşmak öyle bir çırpıda okuyup geçilecek olaylardan değildir. Bu engelleri aşmak, değil sıradan insanların; yani ölümlerin, her dirinin aşamayacağı engellerdendir. Bu engelleri aşmak ancak ölümsüzlere özgüdür.

V. ÖLÜMSÜZ YAZMAN: Her ne kadar öğrenci 2 sayılı yazısında kendisine “Ölü Yazman” değil; eğer bir şey demek zorunluluğu varsa, “Toplumcu Yazman” denilmesini istemişse de, geçmiş olayların soğukkanlı bir değerlendirilmesi yapıldığı takdirde, öğrenciye en yakışan sıfatın “Ölümsüz Yazman” olduğu görülecektir.

Bundan böyle, “Ölümsüz Yazman” a, her kim “Ölü Yazman” deme dalgınlığında (gafletinde) bulunursa büyük bir günah işlemiş olacağı için “Ölü” olarak anılmaya hak kazanacaktır.

“Ölümsüz Yazman”ın ölümsüzlüğü konusunda kuşkusu olanların “MHD”nin yazılı belgelerini (dersler, nâmeler, şerbetler, yazılar...) incelemesi gerekir. Bu belgeler “diri” olan biri tarafından incelendiği takdirde öğrencinin “Ölümsüz” olduğu görülecektir.

Son söz olarak öğrenci demek ister ki; Ölümsüz’e ölü demek; bir gerçeğin gizlenmesi, bir hakkın (Allah’ın) tepelenmesi demektir.

Hak’kı (Allah’ı) ancak; “Ölü”ler, yani günahkarlar tepeler...

“MHD” Öğrencisi “ÖLÜMSÜZ YAZMAN”

Stajyer Avukat Hayri Balta

27. DERKENARNÂME-İ EMİN KILIÇ VE YA “ÖLÜ” YAZMANIN MEKTUPLARINA TOPTAN CEVAP

NÂME SIRA NO: 83/34 Gaziantep, 5.7.1980

1. Güzel bir yazı. Falan tarihte, Zekai Dede Hazretlerinin,

meşhur bestekar Şevki Bey'in güzel ve mükemmel eserine verdiği not: - güzel bir hava!

2. İnsan isimli yaratığın olması gereken, olması temenni edilen seviyeden uzaklarda, uzaklarda kalması için toplumculuk ve buna benzer duygular yeter de artar da...

3. Çünkü toplumculuk ve buna benzer duygular öyle bir âfet, öyle bir yıkıcıdır ki; bu duygulara, taayyünü yani yaratılışı icabı olarak kendini kaptıran bizzat kendi varlığını inkâr ettiğinin; yani diri görüldüğü halde, ölü olduğunun farkında olmayacak, olamayacaktır. Allah mefhumun güzel ve mükemmel etkisiyle, insanın kendi kendini inkâr etmiş olmak durumundan haberi olmayacağı gibi...

4. Meşhur bestekar, hattâ "M.H.D."ne ters düşen toptan bütün bestekarların (Besmele çekerek kendinize çeki düzen verin!) güzel ve mükemmel eserleri koca şahsiyetlerinin bizzat kendileri tarafından inkâr edilmelerine neden olması ayrıca, bu azmış gibi, toplum için âfet ve yıkıcı bir belâ halini almıştır, halen almaktadır.

. +

NOT:

1. İşbu mektup ve nâme Meydanevi'mizde okunacak! Bütün öğrenciler derinliğine ve genişliğine inceleyecek. Kendilerine düşen hisseleri alacaklardır.

2. Bulunduğum düşünce seviyem, öteden beri erişmem gereken çok üstün seviyelerdendir. Son Haccında Candangeçti

bu noktayı müşahade eder oldu. Bundan ötürüdür ki bu nâme

kısa ve son derece dolgun düştü.

3. Söylemeye hacet yoktur ki, burada meşhur bestekarlar Derken; bütün meşhur filozoflar, veliler, peygamberler... de

murat edilmişlerdir. Malum olduğu üzere bunlar da hep toplumculardır.

(Öküzü boynuzundan yakalamayı öğrenmeliyiz!)

4. Bu nâmenin kopyasını (Mehmet Hizmetçi) İstanbul'a yollayacak; orada da incelenecektir.

Atatürk Mabedi veya Halkevi "H.D." Öğreticisi

Dr. Emin Kılıç Kale

28. EMİN KILIÇ NAME-İ “ÖLÜMSÜZ YAZMAN” YA DA “İKİ İSİMLİ KİTAP” A DÖRDÜNCÜ EK

25.7.1980/4

FELSEFEYE GİRİŞ: Öğrencinin 20.6.1980 tarihli ÜÇÜNCÜ EK'İNE; 5.7.1980 tarih ve 83/34. sayılı “DERKENARNAME-İ EMİN KILIÇ veya “ÖLÜ” YAZMANININ MEKTUPLARINA TOPTAN. CEVAP başlığı ile yanıt verildi.

Bu sevindirici bir olaydır. Bunda öğretici ve öğrenci için olduğu gibi üçüncü kişiler içinde sayısız yararlar vardır.

Ne mutlu bu yazılardan yararlanacak olanlara...

Öğrenci, öğreticisinin yazılarını iki açıdan ele almaya karar vermiştir.

1. Biçimsel olarak,
2. İçerik olarak

+

++

I- BİÇİMSEL OLARAK:

A- Yazım kuralları bakımından:

1. “Nâme” değil, name olacak. Uzatma im'i (işareti) olmayacak. (Bkz. Osmanlıca-Türkçe Sözlük. M. Nihat Özön ve TDK Türkçe Sözlük'ü..

2. “YAZMANIN” değil YAZMAN'IN olacak; özel adlar eklerinden kesme im'i ile ayrılır.

3. “... eserine verdiği not: - güzel bir hava” değil: “- Güzel bir hava.” olacak. Başkasından alınan sözler tırnak içinde ve büyük harfle başlar.

4. “... olması gereken, olması temenni edilen seviyeden uzaklarda - uzaklarda kalması için,” değil: olması gereken, olması temenni edilen, seviyeden uzaklarda kalması için diye yazılması gerekirdi.

Uzaklarda sözcüğünün yinelenmesi (tekrarlanması) anlamayı zorlaştırmaktadır.

5. “Yeter-de artar-da” değil; yeter de, artar da olacak. Dahi anlamında olan de'ler ayrı yazılır ve araya çizgi konmaz... Yine birbiri ardına sıralanan eylemler (fiiller) arasına virgül

konur.

6. “Son haccinde” (not 2’de) değil haccında olması gerekir; “i” ses uyumuna uyarak “ı” olur.

7. “Kopyesini” (not 4’ te) değil; kopyasını olması gerekir; “e” ve “i” ler ses uyumuna uyarak kalınlaşır.

8.”(Mehmet Hizmetci)” değil (Mehmet Hizmetçi) olması gerekir; b, c, d, g gibi yumuşak sessizler ç, k, p, t .gibi sert sessizlerden sonra geldiğinde sertleşerek b: p, c: ç, t:b, g: k olur.

9. Not bölümü ad, soy ad ve imzadan sonra yazılması gerekirken öyle yapılmamıştır. Böylece biçim bozulmuştur.

10. Dr. Emin Kılıç Kale. .değil; Dr. Emin Kılıç Kale olmalı. Ad ve soyad’tan sonra nokta konmamalı...

11. Dil eski. Bu gösteriyor ki “MHD” edebî yayınları izlemiyor. İzlese idi Atatürk’ün tapınağı Halkevinde (MHD’nde) Atatürk’e saygı gereği sıradan insanların kullandığı dil kullanılmazdı. Bir düşünür, bir yazar, hele Atatürk Tapınağında konuşuyorsa, yazıyorsa kullandığı dile çok dikkat etmelidir; örneğin:

Mükemmel yerine eksiksiz ya da yetkin,

İsim yerine ad,

Temenni yerine istenilen,

Seviye yerine düzey, yüzey, aşama,

Âfet yerine yıkım,

İcap yerine gerek, gereken,

Bizzat yerine kendisi,

Mefhum yerine kavram,

Eser yerine yapıt,

Şahsiyet yerine kişilik sözcükleri kullanılabilirdi. Böylece tümceler daha güzel kurulmuş olurdu. Anlamakta güçlük çekilmezdi...

Ne var ki Öğreticisi; öğrencisine edebî yayınlarını izlediği için ((-Ekmeğinden keser, boyuna dergi alır, gazete alır, okur ((- Görüyorsunuz ya; okumam, yazmam, düşünmemde suç oluyor yavaş yavaş... Oysa beğendiklerimi kendisine okurdum. Zevkle dinlerdi önceleri, aferinler verirdi, arkadaşlara okuturdu, saklamamı söylerdi. İyi ki okumuşum... Okumak sayesinde kendimi yeniledim hep... -)) ekmek yok, ev kira ((- Yine de kalenderim demeye

utanıyor... -)) karı deli... Sinemaya gider, hiçbir tiyatroyu kaçırmaz... Acayip haller...) diyordu. **Ya işte böyle dergi, gazete, kitap okumayanlar, edebî yayınları izlemeyenler iki üç satırlık bir yazıda böyle acayip hallere düşerler...**

12. Ayrıca eski dil ile yeni dili yan yana kullanmak gibi özensizliğe düşülmezdi. .Örneğin: “öyle bir âfet,öyle bir yıkıcıdır ki..” (3.paragraf 1. satır...)

“güzel ve mükemmel etkisiyle,” (3. paragraf 4.satır) - “âfet ve yıkıcı bir belâ. (4. paragraf. 4. satır)

II- İÇERİK OLARAK:

Öğrenci aşağıdaki konularda açıklama yapma gereği duymuştur:

1. “MHD” öğreticisi “bu güne değin 83/34 toplanırsa 117 name yazmıştır. Bu 117 name en az 100 kişi ya da kuruma gönderilmiştir. Ne var ki bu namelerin hiç birine gerektiği şekilde yanıt verilmemiştir. Kuşkusuz, yanıt verilse idi namelerin sayısı artardı. İlk olarak öğrenci, öğreticisinin namelerini değerlendirme yoluna gitmiştir. Yanıt vermek gereğini ve sorumluluğunu duymuştur. Bu olgu üzerinde durup-düşünmede yarar vardır. .

Kaldı ki kendisine bir yazı gönderilen kişi borçlanır. Ne mutlu bu borcu yerine getirecek denli varlıklı olanlara, ne mutlu borcu ödeyecek yaşantısı olanlara, ne mutlu yeniden doğduktan sonra gerekçeli yaşamını sürdürmüş ve sürdürmekte olanlara....

2. Evet, “öküzü boynuzundan yakalamayı” öğrenmeliyiz. Öküzü boynuzundan yakalamak için “MHD” Öğreticisinin dünya görüşünün (felsefesinin) ne olduğunun açıkça bilinmesi gerekir.

Tarih boyunca filozoflar iki kola ayrılmıştır:

A- Materyalistler,

B- İdealistler.

A- MATERYALİSTLER:

Materyalistler, evrenin aslının özdek (madde) olduğunu, özdeğin yoktan var edilmemiş olduğunu, yoktan var edilemeyeceğini, yok da edilemeyeceğini, düşüncenin (ruhun) özdeğin işlevi olduğunu ileri sürmüşlerdir.

Bu görüşe göre evrenin aslı özdektir ve özdekten oluşan bir evren vardır. Öyle “Diyen sensin!” diyerek işin içinden çıkılmaz; çünkü madde biz olmasak da vardır...

B- İDEALİSTLER: İdealistler ise evrenin yaratıcısının düşünce (ruh-bilinç-Tanrı) olduğunu ileri sürerler. Onlara göre her şeyin aslı ruhtur, önce ruh (düşünce-bilinç-Tanrı) gelir diyerek evreni yaratanın hangi ruh olduğu konusunda ikiye ayrılırlar:

a- Nesnel (objektif) idealistler: Bu görüştekiler insanın dışında bir özdeğin (maddenin) varlığını kabul ederler. Ancak, insanın dışındaki bu fiziksel özdeğin (maddenin, evrenin, dünyanın) yaratıcısının Tanrı olduğunu ileri sürerler. Onlara göre Tanrı özdeği yoktan var etmiştir.

Günümüzde bu görüşün temsilcileri din adamlarıdır... Onlara göre Tanrı (Allah) dünyayı yoktan var etti. Oysa bilime göre: “Hiçbir madde yoktan var olamaz; var olan da yok olamaz...” (Maddenin Sakınımı Kanunu, Lavezion). Ayrıca din adamları bir yaratıcı aradıkları için Allah’ı kim yarattı sorusuna yanıt veremezler. O yaratılmış olsaydı Tanrı olamazdı diye mantık oyununa girerler...

b- Öznel, (sübjektif) idealistler: Bu görüştekiler ise insanın dışında bir özdeğin varlığını kabul etmezler. Bunlara göre bizim dışımızda gördüğümüz özdekler (maddeler; masa, ağaç, kedi, kuş, köpek, anamız, babamız) bizlerin vehminden başka bir şey değildir. O gördüklerimizin hepsinin yaratıcısı insandır. İnsan olmasa idi bunların hiçbirisi olmazdı. Özetlersek:

Öznel idealistler, nesnel idealistler gibi tartışmalara, ortam hazırlamaz. Evrenin merkezi olarak insanı gördükleri için bütün soruları bir tek sözcük ile yanıtlarlar: “Deyen sensin!..”

Örnekleyelim:

- Allah var mı, yok mu?
- Var dersen var, yok dersen yok. Çünkü deyen sensin...
- Allah var!..
- Deyen sensin... .

- Allah yok!..
- Deyen sensin.
- Bak işte sandalye üzerinde oturuyorum.
- Bak işte sandalye üzerinde oturuyorum deyen sensin.
- Ama bak işte sandalyeyi elliyorum, ona dokunuyorum.
- Böyle diyen sensin.
- Bu sandalye var mı, yok mu?
- Bu sandalye var mı, yok mu? deyen sensin. Sen olmasa

idin böyle deyen olmazdı...

- Ben olduğum için mi oluyor bütün bunlar?
- Ha şunu bileydin...

"MHD"nin 20.000 sayfayı aşan yazıları, dersleri arasında, her iki sayfanın birinde bu tür tartışmalara sık sık rastlanır.

"MHD"nin yazılı belgeleri arasında sübjektif idealizmin ısrarla savunulduğu görülür...

Değil mi ki "öküzü boynuzundan yakalayacağız", öyle ise işe "MHD"nin felsefesinin saptamakla başlamalıyız. Böyle yapılmazsa bir yere varılmaz, sonuç alınmaz. "MHD"nin felsefesini özetlersek: "Anamız bizi değil de biz anamızı doğurmuş, yani yaratmış oluyoruz..."

Şimdi soralım: "MHD" Öğreticisinin felsefesi materyalist mi, yoksa idealist mi?

Başta "MHD" Öğreticisi olmak üzere bütün "MHD" öğrenci ve ilgilileri Dindar Filozof'un dünya görüşünün adını koymalıdır. Takma adı "Ölümsüz Yazman" olan Öğrenci, ileri sürmektedir ki "MHD" Öğreticisinin felsefesi idealisttir... İdealizmin bir kolu olan "Solipsizm"dir...

Solipsizm, yalnızca bireysel benin varlığını tanıyan idealizmdir. Her şey sadece onun düşüncesinde vardır. Onun düşüncesi dışında hiç bir gerçeklik yoktur. Evrende tek gerçek odur, O üstün insandır.

Evrenin, yaratılışın amacı o üstün insanı ortaya çıkarmaktır. Dünya bir lokma olsa, onu da bu üstün insan yutsa, çok değildir.

Bu üstün insan kozmosun isteğini (iradesini) yansıttığından ne yaparsa doğrudur.

Tekbencilikte (Solipsizmde) Tanrı gider, Tanrı'nın yerini o üstün insan alır. Diğer bütün insanlar bu üstün insanın var görmesi halinde vardır. Diğer bütün insanlar üstün

insana varlıklarını kabul ettirebilmek için onun üstünlüğünü görmeleri, ona gidip el açmaları, onu model almaları gerekir.

Üstün insan, kendisinden isteyenlere, istedikleri sürece, durumlarına göre ve ağa keyfinin takdir ettiği şekilde vererek onların yeniden doğuşuna yardımcı olur.

Böylece bütün dilenciler, gelip kendisine el açanlar; ölü iken dirilmiş olur. Birliğe (vahdet-i vücuda) erişmiş olur. Bu düşünceye karşı çıkanlar ise “ölü” olarak kalmaya ve “ölü” olarak anılmaya değer görülür.

Evet, evet. Öküzü boynuzundan yakalamasını öğrenmeliyiz. Ne mutlu, ne mutlu öküzü boynuzundan yakalayacak kadar ruhta ve yaşantıda temiz olanlara... Onlar “Ölümsüz” olarak anılacaklardır...

Durun, durun telaşlanmayın, acele etmeyin... Toplumculuğa da, ölü olan meşhur bestekârlara da, filozoflara, peygamberlere de, velilere de sıra gelecektir.

Burada öğrenci Tebriz makamında, Düyek usulündeki kantoyu okumaya “başlar: “Teti teti, yavaş yavaş geel yanılma!...”

+

++

Her felsefenin kendine özgü düşünme yöntemi vardır.

Materyalist dünya görüşünün (felsefesinin) düşünme yöntemi: diyalektik; idealist dünya görüşünün (felsefesinin) düşünme yöntemi ise metafiziktir.

“MHD” Öğreticisinin düşünme yöntemi de felsefesi gereği metafiziktir.

Bu şu demektir: Ör. Toplum ile bireyin birbiri ile ilişkisini göz önüne alarak düşünmez; toplumu ayrı, bireyi ayrı olarak düşünme konusu yapar... Böyle olunca da bireyin toplumu düşünmesi kendi çapını aşan bir istek olur. Oysa toplum ile birey diyalektik olarak birbirini etkiler...

Düşünme yöntemi metafizik olunca bütün bestekârlar, filozoflar, peygamberler, veliler gümbürtüye gider. Tümüne de toplumu düşünmeye ne hakkın var? Önce sen kendini düşün. Sen kendinden sorumlusun. Kendi sorumluluğunu yerine getir. Başkasından sana ne? Başkasını kurtaracağına önce sen kendini kurtar. Başkasını kurtarılmaya değer (muhtaç) gördüğün an kendini onlardan üstün görmüş

olursun ki bu insanlara saygısızlıktır. Her şeyi hak görmemektir. Zulümdür, ölüktür, ölümdür.

Oysa diyalektik düşünme yöntemi nesneleri birbirinden kopararak ayrı ayrı ele almaz, Toplum ayrı, birey ayrı demez. Birey ile toplum arasındaki ilişkiyi görerek birlikte değerlendirir... Çünkü bireyin oluşumunda toplumun büyük rolü vardır. Toplumun gelişiminde de bireyin etki ve rolü olduğu gibi. Bu nedenle kendini düşünenin her şeyden önce toplumu da düşünmesi gerekir, çünkü insan toplumsal bir yaratılıştadır.

Ekonomik, sosyal, kültürel ve siyasal kurumları gelişmiş bir toplumda yetişen birey ile böyle olmayan bir toplumda yetişen bireyin bir olması olanağı yoktur...

Köyde yetişen birey ile kentte yetişen birey bir olamaz. Yine Hakkari’de doğup büyüyen ile İstanbul ya da Ankara’da doğup büyüyen bir olamaz.

Şimdi gelelim “MHD” Öğreticisinin şu sözlerine: **“İnsan isimli yarattığı insanlıktan uzaklaştıran toplumculuk ve buna benzer duygulara..”**

Burada üzerinde durulması gereken önemli bir nokta vardır. Bu noktanın gözden kaçırılması ele alınan konuyu tepe taklak eder Çünkü toplumculuk bir duygu değildir. Toplumculuğu bir duygu olarak ele alırsak ortaya ruhsal bir durum çıkar. Toplumculuk bir duygu (arzu, istek, eğilim, tutku, kapılma...) olmayıp insana güven içinde, kaygısız, korkusuz bir toplum içinde yaşama yolunu gösteren bir öğretilerdir (doktrindir).

Toplumculuk tarih boyunca iki aşamadan geçmiştir:

1. Düşçü (ütöpik) toplumculuk: “MHD” Öğreticisinin, zaman zaman, toplumculuk lehinde yaptığı konuşmaları vardır: Örnek:

“Gel de toplumculuğu gör, toplumculuğu gel de benden öğren!” demesi gibi...

Zenginlerin vicdanına seslenmesi... Örneğin; yıllık tatili için geziye çıkan öğrencilerine, anarşi yaratanlar diye çıkışması...

Topluma model olduğunu ileri sürmesi hep düşçü (ütöpik) toplumculuktur...

Düşçü toplumculuk spekülâtif (düşünsel) bir çabanın sonucu olup bilimsel değildir. İyi niyetten kaynaklanan bir kendi kendini tatmindir... (Besmele çekerek kendinize çeki düzen verin Ölümsüz Yazman gradoyu yükseltiyor...)

2. Bilimsel toplumculuk: Bilimsel toplumculukta ise insanlar birbirleri ile değil de doğa ile savaşıacaklardır. Üretilen her şey toplum yararına kullanılacaktır.

Toplumculuğun somut örneği ailedir. Çünkü ailenin çalışabilir bireyleri kendi yeteneklerine göre çalışırlar. Kazandıklarını ailenin bütçesine katarlar. Yaşlılar ve küçükler çalışmadıkları halde güvence altındadırlar.

Evet, beş parmağın beşi bir değildir. Kimi uzun, kimi kısa, kimi büyük, kimi küçük; ama bu parmaklara, ana damardan, gereksinimleri kadar kan verilir.

Toplumcu düzende de bir Dindar Filozof, bir Ölümsüz Yazman olacaktır. Ama bunlar eğitimlerini görürlerken eşit bir durumda olacaklardır. Biri babasının ölbe ölbe altınlarını bozdurup okurken; diğeri emeğini satarak bin bir kepezelik içinde okuyamayacaktır. İkisi de toplumun koruması altında yeteneklerine göre okuyup meslek sahibi olacaklardır...

Ne var ki, idealist kamptakiler, dünyanın üçte birinde uygulamaya konulan toplumcu bir düzeni gördükleri halde, bu toplumlarda işsizlik, okulsuzluk, doktorsuzluk, hastanesizlik vb. sorunun kalmadığını duydukları halde; böyle bir düzenin kurulmuş olduğuna, kurumlaşmış olduğuna, hâlâ akıl erdiremezler...

Ey kulakları olduğu halde duymayanlar, ey gözleri olduğu halde görmeyenler, toplumcu ülkelerde yirmi yıldır fiyatlarda bir kuruş artış olmamıştır. Ev kiralari değişmemiştir ve ev kiralari çalışanların aldığı ücretin % 5'si kadardır (Bizde ve diğer kapitalist ülkelerde % 35...)

Oralarda; yol, su, elektrik, can güvenliği sorunu çözümlenmiştir. İstisnasız bütün çalışanlar sigortalıdır ve çocukları için kreş açılmıştır. Elektriksiz, susuz, yolsuz, okulsuz köy kalmamıştır. Bir kısım köylerde tiyatro salonları kurulmuştur. Ve sokaklarında işsizler ordusu yoktur. Üniversite kapılarında okumak için bekleyen yüz binlerce genç öğrenci adayı beklememektedir...

Ey can güvenliği olmadığı gerekçesiyle sokağa çıkmaya korkanlar, ey çocuğu sokaktan eve dönünceye kadar sağ dönüp dönmeyeceği korkusu içinde olanlar, ey bir yakını iş bulabilme mutluluğuna erdiği zaman sevinenler, ey çocuğu veya yakını üniversiteler arası seçme sınavında bir yüksek okul tutturduğu zaman sevinenler, hâlâ akıl edemeyecek misiniz bütün bunların nedeninin ne olduğunu?.. Bunları düzeltmeyi insanlar akıl edemeyecek de kimler akıl edecek?

Bir boy abdesti alın da namaza durun... Bu sorunlar nasıl çözümlenecek diye..

Bütün bunlar sizi ilgilendirmez mi, sizin göreviniz değil mi? Öyle ise varın korku ile kaygı ile yaşayın...

Sorunlar böylesine yığıldığı halde; “Sen ağa, ben ağa, bu ineği kim sağa..” demekten kendilerini alamayanlar; size göre köylüler ineği sağacak, köy ağası da sütü kaymağı ile yutacak. Bu haksızlığa tepki gösterene de “ÖLÜ” diyeceksiniz öyle mi?.. Aferin size!...

“MHD” Öğreticisi Dindar Filozofa kalırsa köy ağasına model olmalı... Böylece köy ağası yeniden doğacak, vahdet-i vücuda erecek ve köylülerle birlikte ineği sağacak, sütü ve kaymağı köylülerle bölüşecek.. İnek kimin olacak, köy kimin olacak? Mülkiyet ilişkisi nasıl olacak? Bu sorulara yanıt yok...

Sözün burasında öğrenci aşka gelerek Tatyos Efendinin Katakofti usulündeki Suzinak Kantoyu okur: “Gel elâ gözlü efendim yanıma...”

+

++

Şimdi gelelim asıl konumuza:

Eğer toplumculuk bir öğreti olarak değil de, Dindar Filozof’un yaptığı gibi bir duygu olarak ele alınırsa konunun niteliği değişir. Konu; siyasal, sosyal, ekonomik niteliğinden soyutlanarak ruhsal nitelik alır. Konuya bakış açısı bu olunca ortaya bozuk kişilikli biri çıkar...

Zorluklarla karşılaşan kişi; karşılaştığı güç durumdan kurtulmak için, savunma mekanizmalarını kullanır.

Savunma mekanizmalarının amacı kişinin kendisini korumasıdır. Çatışmalar, baskılar, korkular içinde bocalayan insan bilinçsiz olarak bu mekanizmayı çalıştırır. Böylesi

ruhsal gerilim içinde olan kişi dengeyi toplumcu ve benzeri duygulara kapılmakla sağlar.

Duyduğu eksikliği bir başka alanda başkasının beğeneceği konulara sarılmakla giderir. Bunun adı da psikolojide süblimasyon (yüceltme) olur. Ör. Vatanperverlik duygusuna, yüksek bir ülküye kendini adamak, hümanizma, sosyalizm.. vb.

Süblimasyon bazen de, kötü alışkanlıkların bırakılarak yerine iyi alışkanlıkların kazanılmasıdır ki aslında değişen bir şey yoktur. Hasta yine hastadır; ancak hasta toplumun beğenmediği yerine beğendiğini almıştır.

“MHD” Öğreticisi, bu duygu etkisinde kalan bestekârları, filozofları, peygamberleri, velileri, “yar bana bir eğence, meşguliyet!” içinde görmekte haklıdır...

Bunları; savunma mekanizmalarını kullandıklarından “toplum için bir yıkım ve yıkıcılık” olarak ele almaktadır ki bunda da yüzde yüz haklıdır ve bu görüşe hiçbir diyecek yoktur...

“MHD” Öğreticisi bu konuya bir de eğitim açısından bakmaktadır. “MHD” Öğreticisi haklı olarak beleşçiliğe karşıdır. Hazıra konma yoktur. Herkes istediği şey için emek çekmelidir, üstün insana (insan-ı kâmil’e) hizmet ederek, el görmelidir. Model insanın eli altında eğitiminden geçerek yetişmelidir.

Oysa toplumculukta böyle bir hazıra konma yoktur. Herkes gösterdiği çabaya göre gelişir, yetişir. Yine isterse kendisine yaşadığı toplumda bir model bulabilir. Bunu engelleyecek bir şey yoktur. .

“MHD” Öğreticisinin kafasını bozan bir durum daha vardır ve öğrenci de buna içtenlikle katılmaktadır. Bu, bu gün yaşayan insanların gelecekte yaşayacak olan insanların düşünce ve yaşantılarına müdahale ederek onları yönlendirmeye kalkmalarıdır ki Peygamberler, özellikle kitap bırakanları, bu büyük hatayı işlemişlerdir. Çünkü her dönemin kendine özgü bir koşulu vardır ve koşullara göre getirilecek çözüm yolları başkadır. Nitekim de hemen hemen bütün ülkeler şeriat kitapları yerine Anayasalarla yönetilmektedir. Peygamberlerin getirdiği şeriat toplumun ihtiyaçlarına çözüm olamamaktadır. İnsana saygısı olan

bir kimse geleceğin toplumu için bu günden kural koyarak onları vesayet altına almaz. Böyle yapmak her şeyden önce büyük bir bilgisizliktir. Geleceğin insanlarına saygısızlıktır. Onların düşünce ve davranışlarına tecavüzdür...

Çok şükür ki öğrencinin böyle bir terbiyesizliği yoktur. O, yaşadığı günün kendisini ilgilendiren sorunlarından çıkış yolları araştırmaktadır. Bunu da bilimsel bir temele oturtmaktadır. Çünkü, insanın düşüncesini içinde yaşadığı koşullar belirler.

İnsan sarayda başka, kulübede başka düşünür. İnsan işçilik yaparak, emeğini satarak, parasından başka hiçbir şeyi olmayan kimsenin ağzının kokusunu koklayarak geçimini sağlıyorsa; işçi gibi düşünmesi bir hakkın gereğidir.

Bir işçiden, bir fabrikacı gibi, bir aracı gibi, bir toprak ağası gibi düşünmesini beklemek her şeyden önce hakkı görmemektir. Hakka saygısızlıktır. Hakkı tepelemektir.

Eğer “MHD” Öğreticisi Dindar Filozof, bu basit ve somut gerçeği görmediği için “Ölümsüz” öğrencisine “Ölü” demiş ve “Ölü” demekte ısrar ediyorsa; bu dünyada boşuna yaşamış demektir. (Hayır! Boşuna yaşamamıştır... Benim yeniden dünyaya gelmeme, ölü iken dirilmeme neden olması O’nun boşta yaşamadığının en somut kanıtıdır...)

Yok, eğer gördüğü halde, hakkı tepeleyerek “ölümsüz öğrencisine”; bile bile “Ölü” demekte ısrar ediyorsa gerçekten söylenecek söz çoktur. Ne var ki, öğrenci, Öğreticisine saygısı gereği bunları kolay kolay söylemeyecektir...

Öğrenci sözün burasında çok sevdiği bir türküyü kendi kendine öğrendiği sazı ile tınırdatmaya başlar:

“Nem’alacak felek benim!...”

+

++

Olasıdır ki bu 12 sayfalık namemiz okunup bittikten sonra “MHD” Öğreticisi her zaman ki gibi dedikodu deyip geçiştirebilecektir. Ama, dedikodu olmadığı görülmektedir. Hiç dedikodu olsa idi böylesine kutsal sözler, ortaya çıkar mı idi...

Olasıdır ki yine; Öğrencinin bu yazdıkları, güzel veya berbat bir hava deyip küçümsenecektir. Çünkü Tekbenciler, ancak kendilerini öven söz ve yazılara karşı aşırı

duyarlıdırlar. Tekbenciler kendilerine dokunan söz ve yazı karşısında bozulurlar...

Ey "MHD" Öğreticisi, "ölümsüz öğrenci" ne, fabrikacıların, tüccarların, aracılının, sıradan insanların, gericilerin, paranoyakların, psikopatların, nevrotiklerin, meczupların gözü ile bakma... "Ölümsüz öğrencini"; onların verdikleri raporlara göre değerlendirme... O'nu yeniden doğmadan önceki yaşantısından ötürü suçlama. Akrobalarının, abasının, yakınlarının davranışlarından ötürü onu küçültmeye kalkışma...

Yineliyorum; "ölümsüz Öğrencini" onların verdikleri raporlara göre değerlendirme; çıkar onları aramızdan... Onlar ki acımasızca saldırıları ile onu taa yüreğinden yaralamışlardır. Taa ciğerinden vurarak al kanlarını akıtmışlardır.

Çıkar onları aradan. Onların değer yangıları aldaticıdır.

Benim gibi düşün demiyorum. Hiç olmazsa onların yanında yer almış olmamak için tarafsız kal. Beni .bu duruma getiren koşullara saygı duy. Hakkın önünde eğil... Hakka teslim ol!.. Hani sen her şeyi hak görürdün?...

Ey "MHD" Öğreticisi, öğrencinin kusurlarını bağışla. Onu bu hale getiren benim diye kabahati kendinde bul!..

Öğrencinin, "MHD Öğreticisine saygısı büyüktür; ama öğrencinin gerçeğe saygısı çok daha büyüktür. **"Çünkü Allah, Hak'ın (Gerçeğin) ta kendisidir!" (Kuran, 22/62).**

"MHD"nin ÖLÜMSÜZ ÖĞRENCİSİ

"ÖLÜMSÜZ YAZMAN"

Stj. AVUKAT HAYRİ BALTA

29. HEDİYE NÂME-İ EMİN KILIÇ veya "ÖLÜ" YAZMANIN 25.7.1980 TARİHLİ MEKTUBUNA CEVAP

Nâme sıra no: 83/35

Gaziantep, 1.8.1980

1- "Ölü" Yazmanın 25.7.1980 tarihli mektubunu aldım.

2- Bu hariç tuttuğum, yani beğendiğim iki satır: Kendisine ve hepinize bayram hediye olsun.

3- Bu, çok kısa fakat çok dolgun name, Meydanevinizde incelenek-incelenek...

“M.H.D.” Öğreticisi
Dindar Filozof .
Dr. Emin Kılıç Kale .

Mektuptan kesip yollanan iki satır :

**(Ey M. H. D.” Öğreticisi, öğrencinin kusurlarını
bağışla . Onu bu hale getiren benim diye, kabahati
kendinde bul...)**

**30. EMİN KILIÇ NAME-İ “ÖLÜMSÜZ YAZMAN” YA DA
“İKİ İSİMLİ KİTAP”A BEŞİNCİ EK**

21.8.1980/5

+

Öğrenci, Öğreticisinin yazılarını, daha önceki yazılarında belirttiği gibi biçim ve içerik açısından ele alarak incelemekte ve düşüncelerini belirtmektedir.

I- BİÇİMSEL OLARAK:

Aşağıdaki sırası sayıları düzeltilen yanlışları göstermektedir. Şimdi bu yanlışların neler olduğunu görelim:

1. “Nâme” değil, “name” olacak. (Bkz. Yeni Yazım kılavuzu, 9. Baskı. TDK. 1977)

2. Name sayısından önce iki nokta konması gerekirdi.

3. Name başlığının büyük harflerle yazılması gerekirdi.

4. “veya” yerine “ya da” yazılması dilimize saygı gereği idi.

5. Özel adlar ek alınca kesme imi ile ayrılır.

6. “Cevap” yerine “Yanıt” sözcüğünün kullanılması Atatürk’çe bir davranış olacaktı.

7. Yazının altını çizmek okuyucuyu küçük görmek olur ki buna hakkımız yoktur. Yazı bir bütün olup her tümce birbirini tamamlar. Yazarın; yazdığını, kendisini okuyucusu yerine koyarak değerlendirmesi okuyanın gerektiği şekilde okuyup anlamayacağı ön yargısından başka bir şey değildir...

8. “Hariç” yerine “dışında” sözcüğünün kullanılması Arap kültürünün dil ve din yoluyla kurduğu egemenliğin kaldırılması bakımından önemlidir.

9. Cümle sonuna nokta konması unutulmamalıdır. (1. paragraf, 2. tümce...)

10. “Bu hariç tuttuğum, yani...” fazladan kullanılmıştır.

11. “Hediye” yerine “armağan” sözcüğünün kullanılması dil ve düşüncemizde Arap etkisini azaltmak bakımından önemlidir. Yoksa, bilmeyerek de olsa, Harat’ın yaptığını yapmış oluruz...

12. “Dolğun” değil; “dolgun” sözcüğünün kullanılması gerekirdi. (Bkz. Yeni Yazım Kılavuzu...)

13. (- yerine iki ya da üç nokta konması anlatılmak isteneni daha iyi anlatırdı. (3. paragraf, incelenecek... İncelenecek...)

14. Yazının sonunda ad ve soyadından sonra nokta konması kurallara aykırıdır.

Görüldüğü gibi sekiz satırlık bir yazıda 14 yanlış ortaya çıkmaktadır.

Öğrenci bu yanlışlara şu nedenle değinmektedir: İnsan, bazen, en iyi bildiğini sandığı konularda da yanılğıya düşebileceğini bilmelidir. Bu nedenle başkasını suçlarken suç işleme olasılığını da göz önüne almalıdır.

Öğrenci, yeri gelmişken, bu yazıları daktilo edenlere de iki çift söz söylemek ister. Bir okula (ekole) bağlı olan kişi bir savda (iddiada) bulunmaktadır. Örneğin “MHD” öğrencilerinin savları (iddiaları) yanlışlardan arınma, kötüyü bırakma, iyiye, doğruya sarılma savıdır.

Kaldı ki “MHD” Öğreticisinin yazılarını daktilo edenlerin en az bir lise öğrenimi vardır. Bu nedenle sorumlulukları büyük olup öğrenime (hiç olmazsa yazma kurallarını öğrenmek bakımından...) ara vermemeleri gerekir.

II- İÇERİK OLARAK:

1. “MHD” Öğreticisi, öğrencinin gönderdiği “namelere” nedense mektup demektedir; oysa öğrenci mektup değil name (konuları bilimsel olan ve mektup kuralları dışında yazılan yazı...) yazmaktadır. Öğrenci namelerine mektup denmesinin nedenini anlayamamaktadır...

Yoksa, “name” yazmak yalnız Öğreticilere mi özgüdür?..

Öğreticisinin, öğrencisine name yazmayı yakıştırmaması anlamsız gelmektedir. Bu olay öğrenciye geçmişten bir olayı anıtmaktadır.

Öğrenci, “MHD” öğrencisi olunca koltuğunda bir çanta taşımaya başlamıştı da Gaziantep’teki nevroitikler, çanta

taşımayı ona yakıştıramayarak:

“- Ulan avukat değilsin, doktor değilsin... Altı üstü bir ilkokul öğrenimin var. Çanta senin neyine... Sen kim, çanta ile gezmek kim?..” demişlerdir...

2. Öğrencinin yazdığı nameler, başından beri, “Dedikodu”, “Güzel bir hava!” tanımlamalarıyla küçümsemektedir. Bu olgu ise öğrencisini düşündürmektedir.

Son günlerde kutsal kitap incelemelerinde bulunan öğrencinin dikkatini bir şey çekmektedir. Bütün Peygamberler, Nebiler, Mistikler seslendiği kişi ve toplulukları hep küçümsemektedirler. Onları suçlamaktadırlar. Suçlayamazsa korkutmakta, korkutamazsa da umutlandırmaktadırlar...

Öğrenci, bu tür suçlama ve küçültmelerin sağlıklı bir davranış olmadığı kanısına varmıştır. Bu nedenle de kendisini küçümseyenlere anlamlı ve acıyan gözlerle bakmaktadır. Kendisini küçümseyenlere, suçlayanlara aldırış etmemekte ve bu tür suçlama ve küçültmelerde bulunmayı da Öğreticisine yakıştıramamaktadır.

Öğrencinin saygı değer Öğreticisi bilsin ki; Ancak suçlu olanlar suçlar... Ancak küçük olanlar küçültür... Suçsuz olanların suçlamaya, büyük olanların küçültmeye gereksinimleri yoktur... Bu tür davranışlar Peygamberlere, Nebilere, Mistiklere özgü bir davranıştır. Oysa “Ölümsüz Öğrenci”nin öğreticisini, Peygamberler düzeyinde görmeye yufka ve delik yüreği dayanamamaktadır.

(Böyle güzel dedikodulara ve güzel havalara, can kurban olsun, denmez de ne denir ey Sayın Öğreticim?..)

“MHD” Öğreticisi beğendiği iki satırlık yazıyı acaba ne anlama almış ve ne amaçla benimsemiştir?

Öğrenci bilmektedir ki Öğreticisi çapraşık (muğlâk) konuşmaz. İki anlama gelebilecek tümce kurmaktan özenle kaçınır. Yaşamı boyunca bu ilkeye sıkı sıkıya sarılmıştır... Oysa yukarıya alınan iki satır birkaç anlama gelmektedir...

A. “MHD” Öğreticisi, “Eğer ben olmasaydım, sen hiçbir şey olamazdın?” deyerek öğrencisini bir “Diri” olarak görmeye mi başlamıştır?..

B. Yoksa: “Ben olmasaydım, sen hiçbir şey olamazdın... Haddini bil, kes kesini, otur oturduğun yerde!..” demeye mi getirmektedir.

Öğrenci, Öğreticisinin böyle düşünebileceğine olasılık vermemektedir. Böyle bir olasılığın varlığı bile öğrenciyi yıkmaya yetecektir...

C. Bu iki satırlık yazı, öğrencinin sorumluluktan kaçış belgesi olarak mı ele alınmaktadır. Öğrencinin böyle bir kaçışa tenezzül etmeyeceğini herkesten önce Öğreticisinin bilmesi gerekirdi.

Ç. “Ölümsüz Öğrenci” ye “Ölü” önadını (sıfatını) yakıştırmakla öğrenciyi bu yola (süluk kurallarına aykırı olarak Öğreticisi ile ters düşmeye...) itenin kendisi olduğunu mu kabul etmektedir?..

İşin içinden “dedikodu” ya da “güzel bir hava!” tanımlamalarıyla çıkılamayacağı her geçen gün daha iyi anlaşılmaktadır.

İnsan bir kere yanlış adım atmaya görsün; atılan bir yanlış adımdan kurtulmak için yanlış adımlar atıldıkça yanlışlık çoğalacaktır. Oysa yanlış adımı atmak da, nedense, “MHD” Öğreticisine ağır gelmemektedir. Öylesine ağır gelmemektedir ki “MHD”nin “Ölümsüz Öğrencisi”ne, hâlâ ve hâlâ, “Ölü” demekten derunî bir zevk duymaktadır...

“MHD”nin “Ölümsüz Öğrencisi”

“Ölümsüz Yazman”

Stj. Av. Hayri Balta

+

Dr. Hüseyin İçden’e dikte ettirilen satırlar:

29. 8.1980

Hocanın Ölü Yazman’ın mektubu üzerine bana not ettirdiği satırlar:

1. Ölü Yazman’ın 21.8.1980 tarihli mektubunu aldım. Bu da dedikodu.

2. Mektubumun sonunda: Beğendiğim iki satırın niçin beğenildiği sorusu var.

3. Bu iki satırın niçin beğenildiği hakkında: (Eflatun ile ölü Yazman’ın öz kardeşliği) adı altında koca bir ders yapıldı, diktafona geçti. Ayrıca bu koca ders şifahen de Candangeçti’ye aktarıldı.

4. İlk fırsatta, bu koca ders, Ölü Yazman’a aktarılacaktı:

(1) Bu vazife yapılmadı mı?

(2) Yapılmadı ise büyük kabahat

(3) yapıldı ise “ölü Yazman”, mektubunda o soruyu soramaz. Bu satırlar Ölü Yazman’a vakit geçirmeden okunacak (Netice telefonla hemen Mehmet Hizmetçi’ye bildirilecek.)

Dr. EMİN KILIÇ KALE

31. “ÖLÜMSÜZ YAZMAN”IN DEĞERLİ ÖĞRETİCİSİ HAKKINDA BELGESEL YAZISI YA DA “İKİ İSİMLİ KİTAP”A “ALTINCI EK”

25.9.1980/6

1- 2.8.1980 günlü ders notlarının 20. sayfa, 7. satırında Değerli Öğretici, Ölümsüz Öğrenci Hayri Balta’ya Değerli Öğrenci diye seslenmiştir. Bu nedenle, bu yazıda, “Ölümsüz Öğrenci” ya da “Ölümsüz Yazman” yerine “Değerli Öğrenci” adı kullanılacaktır.

Değerli Öğrenci’nin 21.8.1980 günlü 5 sayılı belgesel yazısına (namesine) Dr. Hüseyin İçden’e gönderilen mektup içinde yanıt verilmiştir. Bu yola gidilmesinin gerekçesi de şöyle açıklanmıştır:

“Birisi:

- Cevap bizzat kendisine verilmiyor mu?

Kendisi:

- Yook, verilmez!.. Ne münasebet!.. (2.8.1980 günlü ders notları, sayfa 9. satır 19)

Değerli Öğretici; Değerli Öğrencisi ile araya bir uzaklık (mesafe) koymaya çalışmaktadır. Araya ne’ denli uzaklık konmaya çalışırsa çalışsın bu tür uygulamalar 23 yıllık Değerli Öğrenci’yi etkilemeyecektir; ancak, bu tür uygulamalar modellik savında olan Değerli Öğretici’ye yakıştırılamamaktadır.

Dr. Hüseyin İçten’e gönderilen mektuptan Değerli Öğrenci ile ilgili bölüm:

1. Ölü Yazman’ın 21.8.1980 tarihli mektubunu aldım. Bu da dedikodu...

2. Mektubun sonunda; beğendiğim iki satırın niçin beğenildiği sorulmaktadır.

3. Bu iki satırın niçin beğenildiği hakkında “Eflatun ile Ölü

Yazman'ın "Öz Kardeşliği" adı altında koca bir ders yapıldı, diktafona geçti. Ayrıca bu koca ders şifahen de Candan geçti'ye aktarıldı.

4. İlk fırsatta bu koca ders, ölü Yazman'a aktarılacaktı.

a. Bu vazife yapılmadı mı?

b. Yapılmadı ise büyük kabahat.

c. Yapıldı ise ölü Yazman, mektubunda, o soruyu soramaz.

ç. Bu satırlar Ölü Yazman'a, vakit geçirilmeden okunacak. Netice telefonla hemen -Mehmet Hizmetçi'ye- bildirilecek..."

II- Görüldüğü gibi Değerli Öğrenci'nin 21.8.1980 günlü ve 5 sayılı belgesel yazısına (namesine) da, daha öncekilere dendiği gibi **"dedikodu"** denilmiştir. Böyle deneceğini önceden kestirmiş olan Değerli Öğrenci pek şaşırmamıştır. Değerli Öğrenci'yi şaşırtan Değerli Öğretici'nin **"dedikodu"** dediği yazılı **belgelere önem verdiğini, yararlandığını 2.8.1980 günlü dersinde açıklamaktan kendini alamamasıdır.**

"Hatta kopya edilmiş, faydalanılmış. Kim faydalandı. Ben faydalandım. (2.8.1980 gün, s. 11, st 7.) demesidir...

Yararlandığını söylediği belgesel yazıyı "dedikodu" olarak nitelendirmesi modellik savında olan Değerli Öğretici'ye yakıştıramamıştır.

III- "Eflatun ile Ölü Yazman'ın Öz Kardeşliği" adı altında yapıları koca ders yazıya geçirilerek bir örneği Değerli Öğrenci'ye verildi. Bu dersin tarihi 2.8.1980."

Şimdi, Tanrı adı ile (Demem şu ki: Duygularımızın etkisinde kalmadan, gerçek saygısını yitirmeden, söylenmesi gerekeni kendi aleyhimize de olsa söylemekten çekinmeyerek...) yazmaya başlayalım. Yalnız bu Tanrı anlayışının Musa'nın, İsa'nın ve Muhammed'in Tanrı anlayışı ile bir ilgisinin olmadığı unutulmamalıdır...

A. Değerli Öğretici, Değerli Öğrencisi'ni Eflatun adlı öğrenci ile kardeş yapmıştır. Bu kardeşlik iki öğrencinin bakış açılarının bir yerde birleşmesinden doğmuştur. Değerli Öğrenci'nin bu görüşe bir diyeceği yoktur. Ancak, Eflatun adlı öğrenci, Değerli Öğrenci ile kardeş olmaya pek istekli, görülmemektedir. Eflatun adlı öğrencinin kendisini Değerli Öğrenci'den daha yüksekçe bir yerlere yerleştirme çabası

gözden kaçmamaktadır. Okuyalım da görelim:

(Eflatun:

“Fakat arada fark var efendim. O, sen kendinde bul, diye sizi suçluyor. Kendi hatalarını size yüklüyor... Benim böyle bir iddiam yoktur. Sizi suçlama diye bir şey yoktur. Ben ne hata yapıyorsam, sizin yüzünüzden de yapmış olsam, size yüklemiyorum. Mesuliyet bana ait...”

Kendisi :

“Şimdi mesuliyet peşinde değiliz. Dava, seni bu hale koyan ben olmuş oluyorum.”

Eflatun:

“Ama çok önemli oluyor efendim. O size diyor ki: Bendeki hataların kusurunu sizde arayın diyor. Benim katiyen böyle bir iddiam yoktur. Bendeki hataların mesuliyetini hiçbir zaman sizde aramıyorum. Ben bunları yaparken sizden aldıklarımla yaptım, diyorum. Ben mesuliyeti kendimde buluyorum.” ((-Bu iki satırın altı Değerli öğrenci tarafından çizilmiştir. Burada gözden kaçmaması gereken çok önemli, çok büyük bir çelişki vardır. Erbabına havale olunur...

3.8.1980 tarih, s. 10. satır 6-))

Bu satırlara göre Eflatun adlı öğrenci sorumluluğuna sahip çıkıyor; ama, Değerli Öğrenci sorumluluktan kaçıyor... Bu yargı, Eflatun adlı Öğrencinin, Değerli Öğrenciyi hiç tanımadığını göstermektedir. Tıpkı Kamil Bulguroğlu’nun tanımadığı gibi... (Durup dururken Kamil Bulguroğlu da nereden çıktı diyecek olanlara denecek ki: Biraz sabır, sabreden muradını alır...)

Beğenilen iki satırlık yazının yeniden gözden geçirilmesi gerekiyor:

“Ey, “MHD” Öğreticisi, öğrencinin kusurlarını bağışla. Onu bu duruma getiren benim diye, kabahati kendinde bul...”

Yazı dikkatle okunursa Değerli Öğrenci’nin sorumluluktan kaçması gibi bir sorun yoktur. ‘Tersine Değerli Öğrenci kusurlu olduğunu bilip kabul etmekle yetinmiyor, bağışlanma da diliyor. Yalnız, kendi kusuruna Değerli Öğreticisi’nin davranışını neden gösteriyor ve “Eğer, diriye Ölü denmeseydi” bu kabahat işlenmeyecekti, demeye getiriyor...

Ne var ki “Onu bu duruma getiren benim, diye kabahati

kendinde bul tümcesi başka şekilde yorumlanmıştır: Eğer Değerli Öğretici olmasaydı; Değerli Öğrenci bu satırları yazacak duruma gelemezdi şeklinde... Bu yargıdan çıkışla: “Hele bakın, kendisini yetiştirdik, bu duruma getirdik diye bizi suçluyor...” anlamında mal bulmuş mağribi gibi sevinilerek; “Bu çok kısa, fakat çok dolgun name, Meydanevinizde incelenecek... İncelenecek...” diye Değerli Öğrenci’ye ve diğer öğrencilere bayram armağanı yapılmıştır. (Bkz. 83/35 sayılı name.) . .

Değerli Öğrenci, Değerli Öğretici’sine: “Suçu kendinde bul...” dememiştir. “Kabahati kendinde bul.” demiştir. Elbette Değerli Öğrenci ile Eflatun adlı öğrencinin hukuk öğrenimi olmadığı için suç ile kabahat birbirine karıştırılmıştır. Oysa suç ile kabahat arasında çok önemli ayrılık vardır. ‘Suç, sonucu bilerek, istenerek yapılan eylem (fiil) olduğu halde, kabahatte bu yoktur. Kabahatte yalnız istenerek yapılan eylem (fiil) vardır; sonuç failinin iradesi dışındadır. İşte bu nedenle Değerli Öğrenci, Değerli Öğretici’sine: “Kabahati kendinde bul...” demiştir. Bu kabahat de Değerli öğrenciyi yetiştirme değil; hak etmediği bir önad yakıştırma, yani diriye, ölü denmesidir...

Bu görüş 21.8.1980 tarihli 5 sayılı belgesel yazının 6. sayfa, Ç. paragrafında- aşağıdaki şekilde dile getirilmiştir:

“Ç. Ölümsüz Öğrenci’ye “ölü” önadını yakıştırmakla öğrenciyi bu yola (sülük kurallarına aykırı olarak öğreticisi ile ters düşmeye...) itenin kendisi olduğunu mu kabul etmektedir?..”

B. Görüldüğü gibi kardeşlik, bakış açılarının birleşmesinden doğmaktadır. Ne var ki Eflatun adlı öğrenci bu kardeşliğe yanaşmamaktadır. Bununla birlikte Değerli Öğrenci’nin bir kardeşi olmasına diyeceği yoktur. Bir kardeşinin olması onu sevindirmektedir...

Yalnız sözün burasında Değerli Öğretici’ye söylenecek sözler olacaktır. Değerli Öğretici, öğrencilerine kardeş ararken kendisinin de kardeşleri olduğunu unutmamalıdır. Çünkü Gaziantep’teki bazı gerici yazarların bakış açıları ile Değerli Öğretici’nin bakış açıları iki yerde çakışmaktadır: Örneğin: “Ölü ve eşşekoğlu eşek” deme konusunda...”

1. “Koltuğunda meşin çantası, ütüsüz pantolonu,

boyasız ayakkabısı ile sokaklarda mumya gibi dolaşan, benzi solmuş, gözleri donmuş (ölü denmek isteniyor) avare delikanlı..” (27.21.1962 günlü Gaziantep Yeni Ülkü Gazetesi, sayfa- 3)

Yeni Ülkü Gazetesinin gerici yazarlarının söylemeye çekindikleri ve bu nedenle üstü kapalı söylediklerini Değerli Öğretici açıkça söylemekten çekinmemekte ve her söyleyişte derunî bir zevk duymaktadır...

Kısa keserek biz dersimize devam edelim

“Birisi:

“Bu, oradaki Meydanevi’ne devam ediyor mu?”

Kendisi:

“Ediyor ya, dersler alıyor, ney üflüyor, tef çalıyor, fakat ölü... Ne imiş? Ölü...” (2.8.1980 tarih, s.9, st 21 ve ayrıca 1.ve 2. sayfada Dr. Hüseyin İçten’e gönderilen mektuptaki Değerli Öğrenci ile ilgili bölüme bakınız. On satırlık bir yazıda tam beş kere “Ölü” sözcüğü kullanılmaktadır...)

Değerli Öğretici ile Yeni Ülkü Gazetesinin gerici yazarlarının bakış açıları çakışmıyor mu? Bu çakışma ne ile açıklanabilir? Değerli Öğretici’ye böyle kardeş yakışır mı? Yakışırsa ayıp olmaz mı?

2. - Yine, “Değerli Öğretici, Değerli Öğrenci’sine zaman zaman “eşşekoğlu eşşek” demekten kendini alamamaktadır; örneğin, 1.11.1972 tarihli derste: **“Sen kimsin ki eşşekoğlu eşşek.”** küfrünü defalarca yinelemiş, Değerli Öğrenci lehine bir söz söyleyecek olana da, **“Sen de eşşekoğlu eşşeksin.”** demiştir...

Değerli Öğretici’nin bu alışkanlığını terk etmediği anlaşılmaktadır. 2.8.1980 tarihli derste Değerli Öğrenci’nin diktafonu dinlemesi için şöyle demiştir:

“Eşşekoğlu eşek diktafon dan dinlesin bunu!” (2.8.1980 tarih s. 9, satır: 7...)

Ne var ki; “Eşşekoğlu eşşekliğimiz konusunda” Değerli Öğretici ile kardeş olmak için bekleyen gericiiler bulunmaktadır:

II- “EŞŞEKOĞLU EŞŞEK HAYRİ

Sen (sinkaf) bacın (sinkaf) ve sen Gaziantep’in en alçak adi adamlarından daha adi insansın (sinkaf)

Eşsekoğlu eşek sen çok namussuz ve karactersiz Emin Kılıç Kale'nin zirvalarından Gaziantep'te çok alçak ve iğrenç olarak vasıflandırılan bir hükalasın.

Eşsekoğlu eşek... Adi adam, adi adam... Alçak adam. Domuzlar kralı, domuzlar kralı (Sinkaf... Sinkaf... Sinkaf...)

Hergele, hergele, hergele..."

Gaziantep, 1968, Gericiler

+

Değerli Öğrenciye; eşek oğlu eşek demekten zevk alan gerici yazarlar da bulunmaktadır. Bu yazarlardan birine Faik Muhsinoğlu şöyle demektedir:

"Mesela bu yazar "Eşsekoğlu Eşek" diyeceğine, herhalde demesi gerekiyorsa, bu kişi için (Değerli Öğrenci Hayri Balta için...) Çiftlik Filozofunun veledi.." diyebilirdi... (Muhsinoğlu Faik, Dayak ve Küfür, Gaziantep Haber Gazetesi, 31.12.1966)

Faik Muhsinoğlu'nun yazısından anlaşılıyor ki Gaziantep basınında Değerli Öğrenci için "Eşsekoğlu Eşek," denmiş; Faik Muhsinoğlu da bu küfürleri yakıştıramayarak "Çiftlik Filozofunun Veledi." denmesi istenmiştir.

Ne var ki Faik Muhsinoğlu'nun yakıştıramadığı "Eşşek oğlu Eşşekliği" Değerli Öğretici yakıştırmaktan çekinmemekte ve söylerken de hiçbir sakınca duymamakta ve derunî bir zevk duymaktadır. Bilmem bu tür davranışlar modellikle nasıl bağdaşır?..

Görüldüğü gibi Gaziantep basınının gerici yazarlarının bakış açısı ile Değerli Öğretici'nin bakış açısı birleşmekte... Değerli Öğretici, Değerli Öğrencisine kardeş ararken kendi kardeşlerini yüzeye çıkarmakta ve gündeme getirmektedir...

Sanılmasın ki Değerli Öğrenci bu "Ölülük" ve "Eşsekoğlu Eşşeklikten" etkilenmektedir. Hayır, ne münasebet... Değerli öğrenci yaşamı boyunca bu sözleri Değerli Öğretici'sinin kesip attığı tırnak kadar bile değeri olmayan kişilerden yüzlerce defa işiterek bağışıklık kazanmıştır...

Bilinsin ki Değerli Öğrenci'nin üzüntüsü bu yakışsız sözler kendisine söylendiği için değildir. Değerli Öğrenci'nin üzüntüsü yukarıdaki satırlarda değerini belirttiği kişilerden duyduğu sıfat ve küfürleri modellik savındaki Değerli

Öğretici'sinin ağzına yakıştıramamasındandır. (Sözün burasında Polis radyosundan oyun havalarının çıkması üzerine Değerli Öğrenci ayağa kalkarak şakır şakır oynamıştır...)

Yaa, işte böyle Değerli Öğretici, neler denmiş, neler söylenmiş, neler yazılmış Değerli Öğrencin hakkında. Bunlardan haberin oldu mu idi? Nelerden haberin olduki... Kendinden başka neyi gördün ki.. Bir de müsteğrak değilim, müsteğrak olmadım dersiniz... Şurası da unutulmamalı ki ben bu hakaretlerle, küfürlerle "MHD" öğrencisi olduğum için karşılaştım; yoksa benim kilom kaç ki... İşte benim anlatmak istediğim budur...

Hiç müstagrak olmasanız; evinden sürülen, işinden atılan, memleketinden kovulan, karakollara çekilip nezarethanelerde yatırılan, parmak izleri alınıp mahkemelere çekilen, işsizliğe ve çoluk çocuğu ile birlikte açlığa sürüklenen, resmî ve gayri resmi yollardan devamlı izlenen, basında, sokakta aşağılanan bir Değerli Öğrenci'n varken; taşlanmadığın halde bir çocuk tarafından taşlandığından, bir kere karakola götürülüp mahkemeye çekildiğinden söz eder mi idin?

Başından geçen bu iki olay sizi bu kadar etkilediğine göre; başından bu kadar iş geçen ve hâlâ da geçmekte olan Değerli Öğrencim ne halde acaba diye düşünmen gerekmez mi idi? Modelliğinden bunu beklemeye hakkım yok mu? Söyle o Kamil Bulguroğlu'na da otursun oturduğu yerde. Çarpılır sonra, ağzı gözü eğrilir de doğrultacak adam bulamaz...

"Dedikodu mu? Biliyorum, biliyorum... " dedikodu...

Dedikodu güzel şeydir... Bazen gerçeklere değinir...

Önce dedikodu yapalım, sonra esasa gelelim...

Uykusu derin olanları uyarmak için bu şekilde sert ve acımasız olmak gerekir Sayın Öğreticim...

Ey Değerli Öğrencinin Değerli ve Sayın Öğreticisi, kurtul şu müsteğraklıktan. Kendine gel!.. Çevrendekileri aşağılamaktan, onları küçültmekten, onlara ad takıp küfretmekten vazgeç artık. Bırak, herkes kendi kendisinin öğretmeni olsun; kendi-davranışlarını kendi değerlendirsinsin...

İnsanlar, dayakla, küfürle, korku ile terbiye edilmeye

lâyık değildir...

Ey Değerli Öğretici, bunlar sana sağlığında söylenmeyecek de ne zaman söylenecek?.. Bunları Değerli Öğrencin söylemeyecek de kim söyleyecek?... (Of!.. amma güzel oluyor ha... Şimdi Değerli Öğretici'den aferini hak ettim...)

IV- Bilindiği üzere Değerli Öğrenci 33 yaşında Akşam Ortaokuluna başlamıştır. Gündüz çalışıp akşamları okuyarak, Akşam Ortaokulunu, Akşam Lisesini bitirmiştir, üniversitelerarası giriş sınavında aldığı puanlar 10-15 puan eksik olduğundan bir yıl yüksek okula girememiş, bütün fakülte ve akademilerin kapısı yüzüne kapatılmıştır. Ama Değerli Öğrenci yine yılmamıştır. Bir yıl boyunca boş zamanlarında puan tutturmak için çalışmış en sonunda sınavla birinci sıradan Hukuk Fakültesini tutturmuştur.

Akşam Ortaokulu 4 yıl, Akşam Lisesi 4 yıl. Bu 8 yıllık süre içinde işten atılmalar, işsiz kalmalar, yeni iş aramalar, Gaziantep basınında ye sokaklarında gericilerce yapılan hakaretler, kurşunlanmalar, memleketten kovulmalar, göçtüğü memlekette iş aramalar, iş bulup işe ve çevreye uyum çabaları... Ve ardından 5 yıl içinde hukuk fakültesini bitirmesi...

Değerli Öğretici müsteğrak olmasa idi Değerli Öğrenci'nin bu yaşam savaşına saygı duyardı... Ne var ki Değerli Öğretici için kendisi vardır. Kendisine paralel düşen vardır... Bir kimse kendisine paralel düşmedi mi yoktur...

“Yaa, ya... Yani bu adamla canciğeriz. Bana benzediği için; yoksa siktiret... Ben ne yapacağım. Bana paralel düşen benim için vardır; yoksa, yoktur... “(2.8.1980 tarih, s. 3, satır: 34..)

Hukuk fakültesine girmekle iş bitmemiştir. Değerli Öğrenci'nin okumasına, günde bir saat için olsun okula gidip gelmesine izin verilmemiştir... Tüm bunlara karşın Değerli Öğrenci yılmadı, umutsuzluğa düşmedi... Tam 5 yıl “boyunca, işten sonra hafta tatillerinde, genel tatil günlerinde, ulusal bayramda saniyesini boşa harcamadan hukuk derslerine çalıştı...

Fakülte öğrenimi sırasında da Değerli Öğrencinin başından az iş geçmedi. Ne var ki kendisinden başkası

ile ilgilenmeyen Değerli Öğretici, Değerli Öğrencisinin bu çabasını takdir ederek kutlayamadı... Bir aferini bile esirgedi... Tam tersine Değerli Öğrencinin bu başarısını bile küçümsemeye başladı. Hem de kendisine pay çıkararak... Nasıl mı? Önce aşağıya çıkarılan şu satırlara bir göz atalım:

“Bendeki ışık iki şeyde özetlenebilir: Birisi tahsil... İkincisi aşk... Ölü Yazman tahsilin etkisi altında sarhoş oldu... **(Değerli Öğrenci, “MHD”ye gitmeden önce de öğrenme aşkı ile yanardı. Bkz. Yukarıdaki satırlar... Şu noktayı da hatırlatmakta yarar görüyorum: Değerli Öğrencinin kız kardeşi Yüksel Balta da; 35 yaşından sonra Akşamortaokulunu, Akşam Lisesini ve bir Yüksek okulu bitirmiştir. Hem de çok güç koşullar altında... Acaba bu Yüksel Balta hangi tahsilin etkisi altında sarhoş oldu?.. HB)** Eflatun ikinci ışık olan aşkın... Ben 27 tane sevdim ya... Eflatun Ağa da Polonyalı kız sevdi.” (2.8.1980 tarih, s. 19’dan Özetle...)

“Gelelim Ölü Yazman’a: Sen şöyle oldun, böyle oldun... Ben ölü değil Diri Yazman’ım, diyor. Diri Yazman ol. Fakat sen beni unuttun. Tahsile devam et, daha artır istersen; fakat beni unutma. Çünkü ben tahsil değilim; ya sen necisin? Olması icap eden insana model.” (2.8.1980 tarih, s. 20, st 34..)

“Binaenaleyh ölü Yazman da bunu görüyor. Okumak, falan-fılan... Fena bir şey değil. İyi bir şeydir... Benim yıllarımı verdiğim bir şey, yaptığım bir şey... 27 yıl tahsil ettim diyorum yahu... Bu iş onun gözünü kamaştırıyor. Ona bir şey dediğimiz yok, ama beni kaybediyor... Kendini bu seviyelere getiren adamı kaybediyor... Söylüyor beni şuradan buraya getirdin, diyor. Ona inkâr ettiğimiz yok. Fakat getireni kaybetti... Onun getirdiği şeylerle kendini ona verdi, getireni kaybetti... Şimdi davayı bitirmiş olduk. Bu iki satırla öz-kardeş oldukları meydana çıktı? (2.8.198 tarih, s. 20, st 14..)

Bu satırlarla Eflatun “adlı öğrenci ile Değerli Öğrenci’nin kardeşliğine bir başka açıdan daha değinilmektedir. 2. Sayfadaki kardeşlik, her iki öğrencinin kabahati Değerli Öğretici’ye yüklemeleri idi... Buradaki ise: Her iki öğrencinin Değerli Öğretici’yi öykünmesi (taklit etmesi) dir.

Birisi Değerli Öğreticinin öğrenimi öykünüyor; o öğrenim gördü, ben de görmeliyim, diyor.

İkincisi ise Değerli Öğretici'nin kız sevmesini öykünüyor. O sevdi, ben de sevmeliyim diyor ve seviyor...

Böyle ilginç bir görüşe ve bu ilginç görüşten çıkışla varılan yargıya Değerli Öğrenci katıla katıla gülmekten kendini alamamıştır; artık Eflatun adlı öğrenci ne yaptı, bilinmiyor..

Eğer öykünme (taklit ile), etki ile öğrenim görülseydi bu gün öğrenim görmeyen kimse kalmazdı. Yine eğer öykünme (taklit) ile sevip sevilinseydi herkesin bir sevgilisi olurdu.

Değerli Öğretici'nin, öğrenimi de, sevmeyi seilmeyi de bu denli basite indirgemesi nasıl yorumlanabilir?.. Değerli öğrencinin aklına kötü kötü düşünceler gelmektedir; ama, Değerli Öğretici'sine saygısı yüzünden kısa kesmekte yarar görmektedir.

Değerli Öğretici, her iki öğrencinin başarısının gizini, (sırrını) kendisine bağlıyor. Bu öğrenim ve sevgi olayı kendisinin öykünülmesinden olmuş oluyor. Böylece çıkış noktası Değerli Öğretici'nin kendisi oluyor. Kendisinin etkisi olmasaydı bu yola gidilmezdi. Burada Değerli Öğretici'nin kendisine iki öğrencisinin başarısından pay çıkardığı gözden kaçmıyor. Pay çıkarılmakla yetinilse... Hayır, pay çıkarılmakla yetinilmiyor; her iki öğrencinin yarattığı olay beş para etmez, bir işe yaramaz diye küçümsüyor... Ne yapmışlar?.. Değerli Öğreticiyi unutmışlar, onunla meşgul olmamışlar, onu görmemişler...

"Sen de beni unutmamak şartı ile oku, ne yaparsan yap... Fakat beni unutmamak yoluna girersen... Beni unutmamak için gereken şeyleri yapmak öyle müthiş bir mücadeleyi icap ettirir, öyle bir müthiş bir gayreti icap ettirir ki, okumak kelimesini, kitap meselesini gözünden kül diye savurur gider. Çünkü benimle meşgul olabilmek, beni anlayabilmek, beni fethedebilmek, benim hakkımdan gelebilmek öyle bir devadır ki... Oku, ne yaparsan yap... Hatta ikinci Polonyalı kızı yakalamaya çalış.

Genişliğe bak. Fakat benimle meşgul olmak için gereken vakti verir de vaktin artarsa... Nasıl buldun yığitliği mi?..

Eflatun:

- Evet, sizinle meşgul olmak ne demek efendim?

Kendisi:

- Haah, yaa.. Buraya kadar tamam mı?

Eflatun:

- Evet.,

Kendisi:

- Haa, sana borcum olsun.. Gelecek hafta cevap vereceğim. Tam turnayı gözünden vurdu. Benimle meşgul olmak ne demektir?

Ola ki meşgul olursan diyorum. Kendiliğinden onlar stop ettirecek. Sen onlara hiç vakit harcamayacaksın, veremeyeceksin... Çünkü ben fethi icap eden çok müthiş bir kitabım. Çok ağır, çok güç bir kitabım. Beni oku bitir. Ondan sonra tamamen serbestsin. Okumada, yapmada, etmede.. Hattâ Polonyalı kızı birden ona çıkarmada, .serbestsin. .”(2.8.1980 tarih. s. 21, st 3....)

Burada sorulan soruya ve verilen yanıtla dikkat..

“Soru: - Evet, sizinle meşgul olmak ne demek efendim?

Yanıt: - Haa, sana borcum olsun... Gelecek hafta cevap vereceğim...”

Görüldüğü gibi Değerli Öğretici’nin bile kendisinin nasıl görülmesi gerektiği, kendisi ile nasıl meşgul olunması gerektiği konusunda hazır bir görüşü yok. Olsaydı yanıtı yapıştırırdı. Hazır bir yanıt olmadığı içindir ki düşünme zamanı istiyor. Borçlanıyor, bir hafta sonraya atıyor.

İş suçlayarak küçümsemeye gelince, yavuz hırsız ev sahibini bastırır örneği: “Siz okudunuz, sevdiniz ama beni görmediniz, beni unuttunuz.”

Ee, seni görmek için, seni unutmamak için ne yapılmalı idi? Yanıt yok, bir hafta izin, düşünüp geleceğim...

Haydaa.. Okumasını, düşünmesini bilenlere ibret dolu satırlar, ibret dolu olaylar, ibret dolu yaşantılar...

Bir hafta sonraki derste yanıt veriliyor; Değerli Öğretici’yi görmek demek, onu okumak, unutmamak demek musikisini öğrenmekmiş... Bu da kendisinden öğrenilirmiş, başkasından öğrenilmezmiş...

Her iki öğrenci de musikiyi ihmal etmekle, ikinci plana atmakla suçlanıyor, dolayısıyla birisinin okuma olayı, diğeri-nin sevme olayı küçümseniyor... (Bakınız, 9.8.1980 tarih, s. 14 vd, .) Pes doğrusu, pes ki pes...

V- Gelelim şu Kamil Bulguroğlu adlı öğrencinin haddini bilmezliğine:

“Değerli Öğretici: - Tamam... Kimin sözü varsa söylesin. Ben derse başlayacağım. Ölü Yazman”ı Eflatun’a kardeş yaptık, o açıdan yürüyeceğiz.

Kamil Bulguroğlu : - Ölü Yazman’ın yazısı hakkında sizin tekrar tekrar elinizi öpmek lazım.

Değerli Öğretici: - Çünkü?

Kamil Bulguroğlu: - Buraya asmaya bile ben layık görmedim? (Gösterdiği yer Değerli Öğretici’nin karalama kâğıdı astığı çengeldir...)

Değerli Öğretici: - Öyle ise bir lira ver. İyi ifade değil mi? Buraya asmaya bile...

Kamil Bulguroğlu: - Buraya asmaya bile lâıyk görmedim. O yazının burada olmaması lâzım.

Değerli Öğretici: - Yazı okunmaya değmez!

Kamil Bulguroğlu: - Değmez efendim.” (9.8.1980 tarih, s. 11, . 10. satır: 18..)

‘Değerli Öğretici’nin yukarıdaki sözleri söylerken özden olmadığı 2. sayfa da belirtilmiştir. Değerli Öğretici şöyle demişti: **“Hâtta kopya edilmiş, faydalanılmış... Kim faydalandı? Ben faydalandım. (2.8.1980 tarih, s.11, st 7.)**

Burada Değerli Öğretici’den beklenen: “Neresinin beğenilmediği sorusunun sorulması” idi. Değerli Öğretici’nin dalgınlığına geldiği anlaşıyor. Yoksa bu soru sorulurdu ve bu da modelliğinden beklenirdi...

Anlaşılan Kamil Bulguroğlu adlı öğrenci okuduğunu anlayacak düzeye bile gelememiş. Eğer okuduğunu anlayacak düzeye gelmiş olsaydı, şu satırlar üzerinde durup düşünürdü:

“... O ki, Göge çekilmeden önceki öğretimin ve eğitiminle yetişmiştir. O ki, Göge çekilmeden önceki yansıttığın ışınlarla depolanmıştır...”

Ateş olmuştur, kor olmuştur. Ona olumsuzlukla yaklaşan her kim olursa olsun yanacaktır...”

Demek ki Kamil Bulguroğlu adlı öğrenci, eline aldığı yazıyı okumuyor, bakıyor... Bakmasaydı yukarıdaki satırlar üzerinde durup düşünürdü....

Kamil Bulguroğlu, 12 sayfalık belgesel yazıyı karalama

çengeline asmaya lâıyk görmediğine göre yazıyı okumuş ve beğenmediği noktalar görmüştür. Öyle ise beğenilmeyen noktaların niçin beğenilmediğinin açıklanması gerekir. İşin içinden “beğenmedim, karalama çengeline asmaya bile lâıyk görmedim” demekle çıkılmaz.

Değerli Öğretici’nin; Değerli Öğrenci’sine: “Ölü”, “Eşşekoğlu Eşşek”;

Yazılarına “Dedikodu”, “Güzel bir hava!” demekle işin içinden çıkamadığı gibi..

Değerli Öğrenci yanıldığı görüş, düşünce ve duygularından özür dileyerek dönmeye hazırdır.

Değerli Öğrenci’yi yanılgıları ile, bilgisizliği ile, nefse uymuşluğu ile baş başa bırakmak ona kötülük etmek demektir.

Değerli Öğrenci, Kamil Bulguroğlu’nun kötülük yapacak bir yaratılıştta olmadığını bildiği gibi; savunma mekanizması olarak gülücüklerini kullandığını, çenesi düşük ve geveze bir tip olduğunu da bilmektedir...

Ey dış görünüşü güzel öğrenci, içinin de güzelleşmeye gereksinimi olduğu anlaşılıyor. Ne mutlu sana ki bunu başarabilecek bir adamla karşı karşıya geldin...

İçin de güzelleşinceye kadar, yazılarımı asmaya bile lâıyk görmediğin o karalama çengelinde asılı kalacaksın. Değerli Öğrenci o karalama çengelinde seni izleyecektir...

O çengelde asılı kalmak istemiyorsan, yani içini dışına uydurmak istiyorsan; düşünerek konuşmaya, Değerli Öğrenci’den de aferin almak için konuşmamaya çaba göstermelisin.

Hiç kafanın çalışmadığı anlaşılıyor. Kafan çalışsaydı, **“Ulan bu adam; Değerli Öğreticim dediği adama böyle yazmaktan çekinmediğine göre benim için neler yazmaz acaba?”** derdin...

Senin o çalışmayan kafanı çalıştırmak boynumuza borç olsun...

VI- Şimdi buraya kadar yazılanları, söylenenleri bir yana bırakalım. 100 sayfayı geçen İki İsimli Kitap da, iki İsimli Kitap’ın sayfalarının oluşturacak bu satırlar da, Değerli Öğretici’nin taktığı önadlar, yakıştırdığı sıfatlar da, Değerli Öğretici’nin deyimi ile, “DEDİKODU”dan başka bir

şey: değildir. Değerli Öğretici, artık “dedikodu”ları bir yana bıraksın da musiki ile, İngilizce ile uğraşacak olan Değerli Öğrenci Ölümsüz Yazman’a yardımcı olsun...

Değerli Öğrenci, Değerli Öğretici’sinin yaşamı boyunca anlatmak istediklerini “birkaç satırda özetleyecektir:

Değerli Öğretici, bütün yaşamı boyunca şöyle demeye çalışmıştır:

“Benimle dırdırsız, karşılıklı ilişki kurunuz.

Ben, imrendiririm. Bilin ki sizlere verdiğim kadar da sizlerden alırım. Sizlerle ilgilenmem, kendimi kozmos adına sizlere borçlu saymamdandır .

Benimle ilgi kuranlarda kızma ve öfkelenme duygusunu kaldırmak istiyorum. Benimle ilgi kuranlara; kızacağınıza, öfkeleneneğinize düşünün diyorum.

Bende görülen kızma, öfkelenme anlaşılamamış, anlatamamış olmama bir tepkidir.

Kızmamın, öfkelenmemin arkasında kin yoktur, nefret yoktur. Sizler de; kin tutmadan, nefret etmeden duygu ve düşüncelerinizi aşırıya kaçmamak koşulu ile dile getirebilirsiniz. Yeter ki gelin gidin... Yeter ki kaçmayın (Hacı Hüseyin’in kulakları çınlasın...)

Ben incitilmemeye lâyık bir insanım...

Benim yanıma gelenler beni dinlemekle yükümlüdürler. Çünkü ben kimseye gelin demiyorum. Öyle ise gelenlerin bana öğreticilik yapmaya hakkı yoktur. Eğer ben; benden başkasını Öğretici olarak görseydim onun gelmesini beklemeyiz; ona giderdim...

Ben kendime yeten bir adamım. Bir Batutayı okurken yüzlerce güzelle iner kalkarım.

Marifetim; Maddeye ruh vermek, ölüyü diriltmektir...

İdam hücresinde bile kendime yeterim ve orayı da kendime göre cennet yaparım...”

...

Şimdi sözün burasında Değerli Öğrenci, Ölümsüz Yazman’a şöyle bir soru yöneltilebilir:

“Yahu, böyle imiş de birbirinize ne diye atıp tutarsınız? Sayfalarca yazılar niçin yazılır? Bu “Ölü” sıfatları, bu “Eşşekoğlu Eşşek” sıfatları ne olacak? Senin sülük kurallarına aykırı davranışların nasıl unutulacak?

- Bunlar mı? Bunlar Ermişlerin oyunudur. Sevgililerin sevişmesidir. Tekâmüle hizmettir.

Tüm karşılıklı yazışmalar; çekişmeler, küfürler, dayaklar, kötü sözler; önadlar (sıfatlar), suçlamalar, küçümsemeler cama atılan su gibidir... Kalıcı değil geçicidir. İnsanın gelişmesi için gerekli, olması gereken olaylardır. Bilen bilir, bilmeyene ne denir?

“MHD”nin “Değerli Öğrencisi”
“Ölümsüz Yazman”
Stj. Av. Hayri Balta

32. ÖLÜ ve DİRİNAME-İ EMİN KILIÇVEYA “ÖLÜ YAZMAN”LA “DİRİ HOCA”NIN CANGİĞER OLMASI

Name sıra no: 83/37

Tarih : 14.10.1980

I. Tarihten önceyi geçelim. Tarihten bu yana insanlar iki duygudan kendilerini kurtaramadılar;

- A. Allah duygusu,
- B. Toplumculuk duygusu.

II. “İlm-i hayal” seviyesinden düşünüldüğünde görülür ki; Tarih boyunca olumsuz olarak nitelenen bütün olaylar (yağmacılık, savaş vb.) ki, bütün bu yıkıcı olayların kaynağı da bu iki duygudur:

- A. Allah duygusu,
- B. Toplumculuk duygusu.

III. “İlm-i hayal” açısından görülür ki insan denilen yaratığın şikayet ettiği bütün olayların nedeni de bu iki duygudur:

- A. Allah duygusu,
- B. Toplumculuk duygusu.

IV. Bu iki duygu ortadan kalkmamış olup aynen devam etmektedir ve esas olan da budur...

V. Bilindiği gibi Yazman adlı öğrencimiz, buraya intisabından beri, bu iki duygudan biri olan “toplumculuk duygusu”nun

etkisi altındadır. Ne var ki bu duygunun etkisi altında olması da tabiidir.

VI. Ancak, Yazman adlı öğrencimiz, bu konuda yalnız değildir. Bestekârlar, Veliler, Peygamberler, Filozoflar, liderler de toplumsallık duygusunun etkisi altındadırlar.

VII. Yazman'la aramızda, buraya kadar, hiçbir düşünce ayrılığı yoktur, olamaz da...

+

I. Bütün bunlara rağmen kendime mahsus olan derin bir iç duygum olduğu içindir ki, kendimi bildim bileli, aşağıda üç madde halinde özetlenen bu duyguların etkisi altında kalmışım ve bundan da şikayet etmemişimdir:

A. Dünyada kurulmuş olan bütün sistemlerin hiçbirini beğenmemek ve esasen sistem denilen kavramın bir bataklık olduğunu görmek, ki 17 yaşından bu yana, yaş 83 olmuş, bilgi saham genişledikçe, bu duygum kökleşmiştir.

B. O kadar incelemelerime rağmen en seçkinler arasında bile bu duyguların kenarından geçene rastlamadım! (Ne büyük yalnızlık. Bu yalnızlığa tahammül etmeye adam isterim...)

C. Bir yalnızlık timsali olarak görülen bu "varlığın" (ki bunun bu hali tamamen anormal görülebilir.) küçük çapta öğrencilerine, büyük çapta bütün dünyaya "bırakır görüldüğü" üç lisanı vardır:

1. Lisan-ı kelimeler olarak 20.000 sayfayı geçen yazıları,
2. Lisan-ı hal olarak her öğrenciye verilecek olan 5 fotoğraf,
3. Lisan-ı elhan (:lisan-ı ruh) olarak dinleyenlerin iç varlıklarında yer alanlar (anlam taşıyan nağmeler) ki diktafonlarda tespit edilmiştir.

II. Bu üç temel düşünce veya duygu karşısında: gayet tabii olarak, yalnızlık modeli olan bu "varlığın" halini "diri"; bunun dışındaki varlıkların (insanların) halini "ölü" olarak nitelemiş bulunuyorum.

III. Bu çok beğendiğim açıklamalardan sonra öğrencilerimden Yazman'a, müstesna seviyede olmasına rağmen, vakt-i merhunı gelmiş olduğu için "Ölü Yazman" demem tabii görülmelidir.

IV. Şurası bilinmelidir ki, "Ölü Yazman" tabiri aşağılamak

amacı ile kullanılmamış ve kullanılamaz da... Ancak bu tabir, Yazman adlı öğrencimizin “yalnızlık timsali” olan bana, yani “diri olan varlığa ters düştüğünü ifade için kullanılabilir.

V. Buna göre, “yalnız varlık modeli” olan benim halim anormal; “Ölü Yazman”ın hali normal görülmelidir.

“MHD” Öğreticisi,
Dindar Filozof,
Dr. Emin Kılıç Kale

NOT:

1. İşbu name çok kıymetli oldu. Yalnız öğrencilere değil bütün dünyaya ışık oldu... Bu namenin vaftiz babası olan “Ölü Yazman”a, küçük çapta öğrenciler; büyük çapta bütün dünya kendilerini borçlu duyarlarsa çok mudur?

2. Bu namenin ışığı altında, nasibi olan görürse ki: hakiki manada olumlu olan her eğilim ve her duyguyu yalnız kendine mal eden “Yalnız Varlık”, bir de tutar, mana taşıyan toplumsallığı da kendine mal ederse garip görülmemelidir. .

3. İşbu namenin ışığı altında görülür ki: kendi duygu ve düşüncelerimin dışındaki duygu ve düşünce sahiplerini ölü görmekteyim. Dünya böyle bir cezri (:kökten) devrimciyi görmemiştir.

4. Aynı ışık altında görürüz ki: Ölü olmayan kimse kalmadığına’ göre, **Yazman için ölü sıfatını kullanmak yersizdir.** Bu vesileyle “MHD” öğrencilerine: bu açıdan da kendinize çeki-düzen veriniz demiş oluruz.

33. DOST MUHSİNOĞLU, 15.11.1980

Ankara’ya döndüm döneli, orada iken sana verdiğim sözü yerine getirme çabası içindeyim.

Hemen hemen her gün sana olan borcumu hatırladım. Ancak bir beklentim vardı. Bu beklentimin sonucunu alıp da öyle yazayım deyince, işte böyle geciktim.

Ne var ki o beklentinin sonucunu aldım ve beklediğim şekilde olmadı...

Bilmem orada iken sana söylemiş mi idim. Ulus’ta Vakıflara ait bir binadan bir işyeri kiralamak için ihaleye girdim. Aylık 3.500.- TL, 700 TL yakıt parası, 300 TL elektrik-su parası...

İhalede en çok veren ben olduğum halde Genel Müdürlük verilen aylık kira bedelini az bulduğu için ihaleyi onaylamamış. Pazartesiye bu kez pazarlığa oturacağız. Bir kaç yüz lira daha artıracacağız.

Benim için avukatlıktan başka yapacak iş kalmadı. Şurada bir kaç ay sonra ruhsatı alarak işe başlayacağız. Şimdiden hazırlıklı olmalıyız. İşyerini kiralamakla iş biter mi? Bunun döşenmesi, telefonu, perdesi, masası, koltuğu gibi birçok aksesuarı var ve bu da en az 250.000.- TL'ye mal olur. Göze almaktan başka çıkar yol yok. Çok güç engelleri aştım, bu engeli de aşacağım. Biraz zor olacak ama aşacağıma inanıyorum. Çünkü ben güç koşulların, olağanüstü koşulların adamıyım.

Sana bir müjde; Doktora öğrenimine esas olmak üzere mastıra başladım. İki yıl sürecek olan bu mastırdan sonra doktora öğrenimine başlayacağım. Doktora öğrenimi için aranan koşullardan tek eksiğim bir yabancı dil, İngilizce... Şimdiden İngilizceye de çalışmam zorunluluğu var ve ben bunu da göze aldım. İngilizceyi öğrenip doktora öğrenimine başlayacağım, Doktoramı ticaret hukukunda yapacağım, zaten mastırı da ticaret hukukunda yapıyorum. Her akşam saat 18,30 ile 21,30 arası dersteyim. Yeniden öğrencilik, yeniden öğrenme. Olsun yaşadığım sürece öğreneceğim ve gücüm yettiği sürece eksiklerimi gidermeye çalışacağım. Dilerim istediğim gibi olur.

Muhsin Dost, buradan Gaziantep'e giden olursa, sana verilmek üzere halk türküleri ile ilgili basılı kitaplar göndereceğim. Bu Kitaplardan sen benden daha çok yararlanırsın. Elbette sen yararlanırken beni de yararlandırırsın. Buna inanıyorum. Örneğin, iki nüsha halinde gelen notalı eserlerden bir nüshasını bana göndermek üzere bir yana bırak. Bana mektup yazarken onlar hakkında da bilgi verip ekinde gönderirsin. Bu davranışın beni çok memnun eder. İlerde durumum, biraz düzelir, şu ekmek parası kazanmak işini bir sağlama bağlayabilirsem, seninle bantlarla da müzik öğrenimine çalışacağım. Şimdilik buna olanak yok; çünkü yine ekmek parası derdine düştük.

Muhsin dost, senden bir dileğim olacak. Şu bizim Candan. Abdullah Bakkaloğlu ile bir görüş... Gelirken adresini

alacaktım unuttum. Hem bana adresini bildirsin, hem de mektubunun ekine, kapıdan girişte solda asılı bulunan ücret tarifesinin bir örneğini daktilo ile aynen çıkartarak göndersin.

Ayrıca Candan (Bu ad benim tarafımdan konmuştur ve buna layıktır.) Abdullah'ın orada iken bana gösterdiği yakınlık, sevgi ve candan ilgisi beni ve eşimi çok sevindirdi. İnsanın kendisini yabancı bir yerde sıcak bir ilgi içinde bulması ne desen değer... (ya böyle Muhsin Dost Gaziantep, doğup büyüdüğüm, binlerce anılarım olan yer bana yabancı oldu; yabancı derken gel sen bana sor... Neyse geçelim, anlatmakla bitmez, paha ile ölçülmez.)

Yine Kamil Bulguroğlu dost beni utandırdı. Yüzüne bakamaz hale geldim. Kendisine de söylediğim gibi, ölünceye kadar kendimi, kendisine affettirmeye çalışacağım, (Öfkede akıl olmaz derler... Öfke ile öyle bir halt ettik ki, o incitilmemesi gereken gönlü incittik, kırılmaması gereken kalbi kırdık. Benim bu halim sizlere ibret olsun da, size ne yapılırsa yapılsın, bir başkasının gönlünü incitip, kalbini kırmamaya çalışın... Ben bu satırları yazarken gayet özdenim. Şimdi Yetkin Bulmuşoğlu'nun görsem ellerine sarılıp beni affedinceye kadar öpeceğim.

Yetkin Bulmuşoğlu, dedim. 'Bunu "bilerek dedim. Arapça yerine Türkçe kullanıyorum ve bunu kullanırken kendisini gözümün önüne getiriyorum ve kendisi için en yakışanı söylüyorum. Yetkin Bulmuşoğlu.

Şu an gözümün önüne Mehmet Dalbudak geldi. Yine Ankara'ya gelmiş ve bizlere uğramadan gitmiş. Şimdi, zamanım yoktu, diyecek. Yahu kardeşim zamanın yaratıcısı insandır. İnsan isterse birkaç saat de bize ayırabilirdi. Yine rüzgâr gibi gelip gitmiş...

Kendisine gösterdiği ilgi ve yardımlar için teşekkür edecektim. Verdiği ilaçlar için teşekkür edecektim. Bari sen söyle benim yerime... Ha az daha unutuluyordum verdiği ilaçlar çok işimize yaradı. Bana "MÜLTALZİM" diye bir mide ilacı verecekti. Bu ilaca çok gereksinim var. Bulup buluştursun, biran önce ulaştırın. Bu midem var ya bu midem; başarılı olmamı engelleyen başlıca neden. Beni yorgun düşüren, yatağa çeken bir mide... İşte bu ilaç mideme iyi gelen bir ilaç... Sakın aklına şöyle bir şey gelmesin. Yahu

Gaziantep'ten oraya ilaç gider mi? Yahu kardeşim, sigortalı değiliz, bir kuruş para kazanmıyoruz... En ucuz ilacın fiyatı da yüz lira... Artık ben az söylüyorum, sen çok anla...

Ee şimdi, doktordu, ilahtı derken aklıma geldi. Gaziantep'e gitmem, gitmeme deydi. Niçin mi, şu için, bu için değil... Şimdi dinle bundan üç dört yıl önce başımda bir rahatsızlık duydum. Saçımın bir kılı nasıl olmuşsa, başımın derisinin altına girmiş. Bu kıl yüzümün sol yanında başımdan çeneme değini ince bir sızı şeklinde ağrı yapardı. Göz kapaklarımda, gözümün kenarında hissederdim bu ağrıyı. Bazı geceler bu ağrı nedeniyle uyandığım da olurdu. Birkaç kere doktora gittim. Bir şey görünmüyor dediler. Görünür hale gelsin de gel dediler. Yahu şunu bir iğne ile alın, burada bir kıl var, beni rahatsız ediyor dedimse de dinletemedim. Kılın bulunduğu yer büyümüyor da... Hani o duruma geldik ki biz bu ağrıyı benimser olduk. Kabir yoldaşı saydık. Uzatmayalım...

Gaziantep'te Amerikan Hastanesini gezip anılarımı yinelerken aklıma bu başıma saplanan kıl geldi. Durumu hemen İmre'ye açtım.

İmre ilgilendi. Doktoru çağırdı. Adı Elmas mı ne... Hastanenin baş doktoru.. İlkin o da baktı, bulamadı. "Bir şey görünmüyor." dedi. Yahu doktor şuna bir mercek bak. Bu beni çok rahatsız ediyor diye ısrar edince, "Dur öyleyse!" dedi. Yukarı ameliyathaneye çıktı. Bir de baktım tentürdiyot sürdüğü pamuk yumağına malhfe iğnesi kadar bir iğneyi batıra batıra geliyor. Ne ise biz, İmre'nin yazıhanesinde yazıhanenin masa lambasının altında başımızı doktorun ellerine teslim ettik. Doktor kılı çıkarma çabasında iken bile umutsuzdu. Aman doktor burada kıl var, ne olur şunu çıkar diye ısrar edince: Dur buldum, gerçekten kıl var, diyerek iğnenin ucunda avucuma yarım ya da bir milim uzunluğunda bir kıl koymasın mı? Yahu o günden beri anamdan yeni doğmuş gibiyim. Bari bir nedenle şu İmre'ye de, doktoruna da teşekkürümü söyle...

Boyacı dost, bu mektubun daha da uzamaması için şimdilik kısa kesmek zorunda kalıyorum. Senden önce tam beş kişiye mektup yazdım. Senden sonra da bir kişiye daha yazacağım. Bunlar hep borçlandığım, ya da kendimi borçlu saydığım kişiler. Artık kusuruma bakma, bu günlük bu kadarı

ile yetinelim. İlerde bol bol söyleşir, dertleşiriz.

Şimdilik kal sağlıcakla... Eşinize, çocuklarınıza özel selam, sevgi... Mektubunu beklerim, gözlerinden öperim.

Hayri Balta

34. MUHSİNOĞLU DOST, 21.2.1981

Önce selam eder, sevgiler sunarım.

Bu mektubu içinde bulunduğun mutluluğu seninle, eşin ve çocuklarınla paylaşmak amacı ile yazıyorum. Daha önce mektup göndermiştin, 0 mektubun hakkında duygu, düşünce ve görüşlerimi belirteceğim. Yanıt mektubumu 15 güne kadar yazıp göndereceğim. Öyle sanıyorum ki güzel bir mektup olacak ve en az 4-5 sayfayı bulacak.

Şimdilik bu mektubumu o mektubun öncüsü olarak kabul buyurmanı rica ederim.

Ancak, senden beklenen o mektubumu beklemek değil, bu mektubuma yanıt vererek duygularımı paylaştığını bildiren mektubu göndermektir... Bilesin ki göndereceğin bu mektup da ayrıca değerlendirilecektir.

Şimdi mutluluk verici olayları sıralıyorum.:

1) 12 Şubat'ta dede oldum. Elçim kızımızın güzel bir kızı oldu. Adı Gizem konu.

2) 16 Şubat'ta AİTİA Muhasebe Bölümünde yapmış olduğum bilim uzmanlığı (mastır) öğreniminin 1. dönemini başarı ile bitirdiğimi öğrendim. Bu öğrenimimi başarı ile bitirdiğim takdirde Ticaret Hukuku'nda, Şirketler Hukuku'nda, Vergi Hukuku'nda, İş ve Sosyal Güvenlik Hukuku'nda uzmanlaşmış bir avukat olacağım.

3) 18 Şubat'ta, avukatlık yemini ederek, avukatlık ruhsatnamesini ile kimlik belgesini aldım, resmen avukat oldum.

4) 20 Şubat'ta yukarıdaki adreste bir işyeri kiralayarak fiilen avukatlığa başladım.

5) İşyerim, evimize yaya olarak, 15-20 dakika uzaklıkta. Otobüs, dolmuş duraklarında saatlerce beklemekten kurtuldum. Günümün iki üç saati duraklarda dolmuş, otobüs için geçiyordu. Hele o zevksiz lokantacıların pişirip sunduğu lezzetsiz yemekleri yeme zorunluluğundan kurtulmam ne desen değer... Öğle yemeklerini de, evimde eşim ve çocuklarımla birlikte yiyeceğim için öyle seviniyorum ki

deme gitsin...

Görüldüğü gibi yoğun olaylarla dolu günler, haftalar geçirmişim. Sen rahatlıkla aylar, yıllar diyebilirsin. Kaldı ki yaşamın yoğun olaylarla geçmiştir. Bütün engellemelere karşın, aşağılama ve suçlamalara karşın önüme çıkarılan engelleri aştım. Geriye bakmadan, yalpalamadan, duraklamadan yaşamımın her anını değerlendirerek buraya değin geldim. Yoruldum ama yıkılmadım. Dilerim onurlu geçmişime toz konduracak olumsuz bir davranışım bundan sonraki meslek yaşamımda da olmaz. Ben kendime güveniyorum, siz de güvenebilirsiniz.

Muhsin Dost, bu duygularımı MHD öğrencileri arasında yalnız seninle paylaşmış oluyorum. Diğerleri ile istediğim iletişimi kuramayacağım korkusunu içime yerleştirmişler; örneğin, böyle bir mektup da onlardan birine göndersem: “Yahu senin torunun olmasından, mastır öğreniminde başarı göstermenden, avukat olmandan, yazıhane açmandan, öğle yemeklerini evinden yemenden bize ne?” diye beklemediğim bir yanıt alacağımdan korkuyorum.

Böyle işte, ben duyduğum korkuyu belirtiyorum. Kendi gerçeğimi dile getiriyorum... Acı ama biz bu acılara da katlanmasını bilenlerdeniz ve herkes ne derse desin...

Görüldüğü gibi bu satırları yazarken çok duyguluyum. Duygularımı dile getirme coşkusu içindeyim. Ancak, bu mutlu duyguları paylaşmak istediğim çok dost var daha... Onlarla bu duygularımı paylaşmak istiyorum. Bu nedenle mektubumu burada noktalamak istiyorum.

Eşiniz hanımefendiye ayrıca selam. Oğlunuza da, küçük oğlunuza da Kızınız Nesrin hanıma da, tanımadığım halde eşine de selam, sevgi...

Sana da...

Kalın. Sağlıcakla...

Av. Hayri Balta

+

NOT:

Bu mektubu postaya atacakken daktilo ile yazılmış bir mektubunu aldım. Ona da yanıt verilecektir. Ancak mektubun beni, çok duygulandırdı. Bu duygularım ayrıca dile getirilecektir... Şimdi iş çok birkaç gün daha...

Yeniden selam, sevgi hepinize...

35. MUHSİN DOST, Ankara, 9.3.1981

3.3.1981 tarihli mektubunu alır almaz gereken ilgiyi gösterdim. Gerekli düzeltmeleri yaptım. Bu düzeltmeler üzerinde duygusal bir karar verme; bu düzeltmeleri seni benimsediğim için yaptım. Senin özlediğin mektubu yazma çabana bir katkı olarak kabul etmeni rica edeceğim.

Adı geçen mektubu ekli olarak gönderiyorum. Birkaç mektuplaşmadan sonra öyle sanıyorum ki bu ufak tefek yanlışlardan da kurtulacağız. Eksiksiz bir mektup yazmayı başaracağız. Sen de benim mektuplarımı iyiden iyiye incele. Varsa eksikleri, belirtmeden geçme. Şurası şöyle olmuş; ama doğrusu şöyle alacaktı, deyiver. Bundan mutluluk duyarım. Yanlışlarımdan kurtulduğum oranda da sana teşekkürü bir borç bilirim.

Mektubunda şekil bakımından eksiklik var. Öz bakımından hiç eksiklik yok. Özdenlikle belirteyim ki fakülte ya da yüksek okul bitirmiş olan yüz kişiden 99'u böylesine güzel mektup yazamaz. Duygularını böylesine özlü ve içtenlikle belirtmez.

Nokta imiş, bunlar asla mektubun içeriğini etkilemeyen kurallardır. Asıl olan, duyguların, düşünceleri, görüşlerin kısa cümlelerle, yalın anlatımlarda belirtilmesidir ki; sen bunları çok güzel belirlemektesin. Bu bakımdan seni kutlarım.

Seni kutlamasına kutlarım ya yine de öz bakımından değineceğim bir durum var ki buna değinmeden geçemeyeceğim. Kendini küçük görmeni sana yakıştıramadım. İnsan, kendini olduğu gibi görebilir ama kendini küçültemez. Buna hakkı yoktur. İnsanın kendini bilmesi bilgeliktir. İnsanın kendisini küçültmesi ise gereksizdir. Bu konu üzerinde önemle durmanı isterim. Bu konuya sınıfsal açıdan bakmakta yarar vardır.

Sınıflı toplumlarda yukarı sınıftakiler aşağı sınıftakileri daima aşağılayarak, suçlayarak onlardaki gelişmesi olası kişiliklerini öldürmeye, sindirmeye çalışmışlardır.

En küçük bir fırsatta, en küçük bir yanlışta yukarı sınıftakiler aşağı sınıftakileri aşağılar, suçlar. Böylece

aşağıdaki insanları bir aşağılık duygusuna, bir küçüklük duygusuna sürükler... Bunun sonucunda da insan, niteliklerinin yüzde seksenini, doksanını yitirir. Yetersiz, kişiliksiz bir kişi olarak bunalımlara düşer. Buna dikkat edilmeli. Kendimizi küçültmeye hakkımız yok. Elbette bizden çok aşağıda insanlar olabileceği gibi bizden çok yukarda kişiler de bulunacak...

Bizlerin en aşağıda olmasına olanak olmadığı gibi en yukarda olmasına da olanak yok. Ama kendimizi olduğumuz gibi görebiliriz. Gördüğümüz eksiklikleri de elimizden geldiğince gidermeye çalışmalıyız...

Kendini suçlayıcı cümlelerin altını mavi kalemle çizdim. Onlar üzerinde düşünerek önemle dur. Sonra bir de karamsarlığı sana yakıştıramadım. Karamsarlığını yansıtan cümlelerin de altını mavi kalemle çizdim. Dikkatle okursan ne kadar haklı olduğumu görürsün.

Karamsarlığa kapılmak, yılmak, yıkılmak yok. Değil bir bacağımız kesilmiş; bir hücremiz de canlı kalsa yaşama umutla bakacağız. Yaşamdan tat alacağız. Bir çoban salatasında, kırmızı biberin kızıl kırmızısını, yeşil biberin koyu yeşilliğini, domates dilimlerindeki renk cümbüşünü, soğandaki beyazlığı, kuru kırmızı biberdeki kırmızı beyaz rengin ustalıkla karışımını görerek yaşamdan zevk alacağız.

Burada kısaca kendimden söz edeyim. 7.1.1980'de staj amacıyla istifa ederek, işten ayrıldım. İşverenlerle anlaşmamıza göre staj sonu yeniden işe dönecektim. Anlayacağın: Yazıhane tam konforu ile hazırды. Telefonum olacaktı. Kitaplığım olacaktı... Ayda da net 25 bin lira alacaktım en az... Alacağım özel davaların geliri de bana aitti. Ne oldu? Bir 12 Eylül oldu. Sendikalar faaliyetten yasaklandı. Eski işverenlerle yaptığım anlaşma geçersiz oldu. Avukat olduk ama işsiz kaldık. Bu gün 7.1.1980'den bu yana tam on dört ay geçmiş...

Her ay giderim en az 20.000.- TL. Bunu 14 ile çarparsak ne yapar: 280.000. TL... Bu harcanan para... Çalışsaydım bu kadar para kazanırdım. Şimdi, yazıhane için yapılan masa, kitaplık, kitap masraflarını da kat... Ee iş de hazır değil... En az 6-7 ay da çevre yapmak için bekleyeceğiz... Bu milyonları bulacak Muhsin Dost. Buna dayanmaya

adam isterim. Buna dayanmaya yürek isterim. Bu öyle lom lom atanların yapabileceği iş değildir. Ben de dayanırım diyebilecek az adam bulunur...

Haa, ne oluyor? Değerli Yazman, Ölümsüz Yazman bu engelleri de göğüslüyor... Şimdi masanın başındayım. Yazı makinem elimin altında.

Kitaplıklarım da kitaplar. Başvuru kitaplarım solumda ve elimin altında. İstedğim kitabı sol kolumu uzatarak hemen alabiliyorum. Sağ yanımda gaz sobam... Pıtır pıtır ses çıkararak yanıyor. İçindeki alevler yalp yalp edip duruyor. Elektrik ocağında çaydanlığım ve demliğim. Kendi gönlüme göre demleyip içiyorum. Demli çaylarımı içerken tüten buharlarda geçmişimi görüyorum. Beni aşağılayanları, beni suçlayanları, beni küçük görenleri, başıma bir kaza gelmesi halinde yürek soğutarak bana çıkışacak olanları görüyorum. Ama ne oldu? Beni suçlayanlar, beni beğenmeyenler, geçmişimdeki sorumsuzca yaşantımı görerek, şimdiki başarılarımı önemsemeyenler büyük şaşkınlık içinde bekleyip duruyorlar. Daha çok bekleyip duracaklar. Beklesinler, dursunlar ama aradıklarını bulamayacaklar.

Değerli Dostum, Ölümsüz Yazman dünya görüşünün gerektirdiğini yapacak. Bir dilekçeyi yüz liraya yazmış olsa da vergi kaçırmış olmamak için iş sahibine 100 lirayı aldığına değin alındı belgesi verecek. Bu yüz liranın 40 lirasının vergi olduğunu da hatırlatırım. 15 günden beri yazıhanede oturuyorum. İki dilekçe yazdım. 200 lira aldım. Aldığım 200 lirayı da deftere işledim ki 80 lirasını vergi olarak büyük bir vicdan huzuru içinde vereyim diye.

Yaa, Muhsin dost, öyle lom lom atmak kolay. İş uygulamaya gelsin de görüşelim... Keserin sapı budakta belli olur. Biz, birçok keserin budağa rastlayınca sapının parçalanışını bir yana bırak, demirinin parça parça, tuz buz olduğunu gördük... Gördüğümüz içindir ki böyle olduk.

Muhsin Dost, sana Kuran'da 33/40'tan bilgiler verecektim; ama iş çıktı. Şimdilik kalsın. Önümüzdeki mektuplarda Kuran'dan açıklamalar yaparak sana tahmin etmediğin ilginç bilgiler sunacağım.

Hiç üzülme, bir hücren de yaşasa; yaşamı değerlendir, zevklendir.

Eşine, çocuklarına özel sevgi...

Sana da... Bizi aşağılamak için fırsat gözleyenlere de,
bize değer verip ilgilenenlere de...

Kalın Sağlıcakla,

Av. Hayri Balta

36. MUHSİN DOST, 24.3.1981

Önce selam, sevgi sana, eşinize ve çocuklarınıza...

Mektubuma bir yanlışlığı düzeltmekle başlamak gerekiyor. 15.11.1980 tarihli mektubumda, 3. sayfa, Gaziantep Amerikan Hastanesinde başımdaki kılı aldırın Uğur'un adı bir dalgınlık sonucu İmre olarak geçmiştir.

Sizlerin de hemen anlamış olacağı gibi Hastanede çalışan İmre değil, Uğur'dur. Düzeltir, senden de Uğur'dan da özür dilerim. Bu durumu gerekiyorsa Uğur'a da bildirmeni rica ederim...

Sana ekli olarak 18.12.1980 tarihli mektubunda sözünü ettiğin öğrencin Güler Işık'a gönderdiğim mektubun örneğini gönderiyorum. Bu mektubu okuduktan sonra bana göndermeni rica ederim.

Bu dileğini gecikmiş olarak yerine getirdim. Ancak buna zorunlu idim. Çünkü senin bana mektup gönderdiğin sıralarda stajımın bitmesine birkaç ay kalmıştı. Staj bitmeden de yapılacak bir yardım önerisi anlamsız olabilirdi. İşte gecikmemin nedeni budur. Şimdi bundan sonra benim için yapılacak başka bir görev varsa bildir. Adresimi bildirdiğime göre; bir işi olunca bana gelir sanıyorum. Gelirse elimden geleni esirgemem. Bunu biliyorsun...

Yine sana ekli olarak, başımdan geçen mahkemelik olayları, öğrenim çabamı ve yaşam kavgamı gösteren 5 sayfalık: bir yaşam özeti gönderiyorum.

Bunları yazmak kolay ama yaşamak pek o kadar kolay olmadı. Bunların, yaşanan bu olayların ruhumda bıraktığı izleri bir ben bir de, halk deyimiyle, Allah bilir.

Beni üzen, ben bu olaylarla çöktürilmeye çalışılırken en yakınlarım, en anlayışlı ve olgun bildiklerimin beni suçlama ve aşağılama çabasında yarışmış olmalarıdır. Neyse, geç, herkes kendi yaptığından utansın.

Şimdi sen, elbette bunları yeri düştükçe yakınlarına okuyacaksın. Bu 5 sayfalık yazıyı okuyup da kem küm edenlerle karşılaşırsan hemen hükmü yapıştır.

Bu 5 sayfalık özeti okuyup da düşüncelere varmayan, namaza durmayan kim olursa olsun ondan uzak durmakta senin için yarar vardır. Çünkü o adamın hakka saygısı yoktur. Hakka saygısı olmayanlarla da ilgilenmeye değmez.

Onlar kendilerine zarar verdiği gibi sana da, bana da zarar verecek durumdadırlar. Bu gibilere acımdan ve onları yazgıları ile baş başa bırakmaktan başka çıkar yol yoktur.

Bir önceki mektubunda ki bu mektubu, mektubum ekinde sana göndermiştim ve sen yanıtlarını görüp yine bana gönderecektin. “Alem-i Şühut” diye bir deyim kullanmışsın. Bu deyim, bizim dışımızdaki halkı aşağılamak gibi bir şey oluyor. İnsanları acınacak kişiler olarak görme gibi oluyor. Bu sözlerde bir ön yargı var... Yani insanlara tepeden bakma gibi oluyor. Bunu ben kendime yakıştıramıyorum. Seni bilmem, ama bu sözü kullanmak bana çok ağır geliyor. Bu sözü ne zaman kullanacak olsam bir suçluluk duygusu duyuyorum... Çünkü biz insanların, toplumun, halkın bir parçasıyız. Kendimizi onlardan yüksek görmeye hakkımız olmadığı gibi aşağı görmeye de hakkımız yoktur.

İçimizde, “alem-i şühut” dediğimiz insanlardan çok daha acınacak tutum ve davranışlarda olan kişiler var. Kendimizi toplumdan, halktan, insanlardan soyutlamaya hakkımız yoktur. Böyle yaptığımız oranda sağlıklı bir insan olmaktan uzaklaşırız.

İnsanları seveceğiz. İnsanları aşağı görerek onları suçlamamalıyız. İnsanları yaşadığı ekonomik, sosyal, kültürel ortamın bir ürünü olduğunu bilmeliyiz. İnsan da tıpkı saksıdaki bir çiçek gibidir. Saksıdaki çiçeğe su vermezsen, yeni toprak koymazsan, gübre koymazsan, güneşlendirip havalandırmazsan nasıl boynu bükülüp gün be gün solarsa tıpkı insan da öyledir. İnsanları yaşadıkları toplumdan soyutlamak bilgisizliğin ya da idealist felsefenin belirtisidir.

İnsanları seveceğiz dostum. Yaşamı seveceğiz dostum. Kendimizi insanlardan daha iyi bir yaşama layık görmemeliyiz. İnsanları sevmeliyiz ve en az büyük ozanımız

kadar sevmeliyiz.

Yeri gelmişken bu şiiri birlikte okuyalım ve “Hu!..” deyelim ve dünyayı da sevelim, yaşamı da sevelim, insanları da sevelim...

**Dünyada kiracı gibi değil,
yazlığına gelmiş gibi de değil, yaşa dünyada babanın
eviymiş gibi.**

**Tohuma, toprağa, denize inan,
insana hepsinden önce.**

Kuruyan dalın

sönen yıldızın,

sakat hayvanın

duy kaderini,

hepsinden önce de insanın.

Sevindirsin seni cümlesi nimetlerin,

Sevindirsin seni karanlık ve aydınlık,

Sevindirsin seni dört mevsim,

ama hepsinden önce insan sevindirsin seni.

Nazım Hikmet, “Mehmed’e Son Mektubumdur.”

Muhsin dost, önümüzdeki günlerde Gaziantep’e gitmem gerekiyor. Öyle sanıyorum ki 13 Nisan’da olmazsa, 20 Nisan’da muhakkak orada olmaya çalışacağım. Bakalım kısmet olacak mı? Dilerim buluşur, bol bol dertleşir, söyleşiriz.

Şimdilik şu kadarını söyleyeyim ki, avukatlığa başladığıma pişman değilim. Şu bir aylık dönemde kazandığımı da bu zamana kadar çalıştığım süreler içinde hiç bir ay kazanmamıştım. Ekmeğim rahatlıkla çıkacak ve bu da bana rahat rahat yetecek. Amaç da budur yaşamaktan zaten. Öyle diyorum: Eğer Allah (koşullar, zaman) bana zengin olmayı kısmet edecekse canımı alsın daha iyi. Çünkü “Adam zengin olamaz, zengin adam olamaz,” ve de Muhsin Dost: “Zenginden medet umanın akli eksiktir.”

Günlük ihtiyacım kadar kazanırsam bana yeter!...

13 Nisan, olmazsa, 20 Nisan’da görüşmek umuduyla, kalın sağlıcakla. ..

Selam sevgi, hepinize, eşine de, çocuklarına da,..

Av. Hayri Balta

37. MUHSİN DOST, 18. 4.1981

16.4.1981 tarihli mektubunu bugün aldım. Çok çabuk gelmiş eğer tarihini yanlış yazmamışsan.

Güler Işık ile eşi Hüseyin için dediğin şekilde davranarak elimden geleni yapacağım. Bana güvenebilirsin..

Şimdi gelem asıl konuya: Yalnız Varlık'la cangiğer oluşumuzu belgeleyen namenin başlığı aynen şöyle: "Ölü Yazman'la ."Diri Hoca'nın Cangiğer Olması".

Başlık bu olunca söylenecek söz kalmıyor. Aslında bu name Yalnız Varlık ile aramızdaki ayrılığı belgelendiriyor. Bu nedendir ki Mehmet Dalbudak'a: "Bu name Yalnız Varlık'la aramızdaki ayrılığı belgelendiriyor." diye namenin yazıldığıнын ertesi gün söylemiştim. Yine Yalnız Varlık'a da: "Ben de olsam böyle yazardım..." demişimdir. Çünkü aramızda yadsınmayacak bir ayrılık var.

Bir kere Yalnız Varlık ve Yalnız Varlık'ı yalnız koymayanlar "Diyen de sensin!" felsefi görünüşüne bağlıdır. Ben ise "Diyen de sensin" demeyecek kadar sağlam bir materyalist dünya görüşüne sahibim.

Ayrılık buradan başlıyor. Önemli bir ayrılıktır. Bundan ötürüdür ki, ben giderek, toplumcu oluyorum. Yalnız Varlık ve Yalnız Varlık'ı yalnız koymayanlar, giderek, bireyci oluyor.

Ben bu ayrılığı doğal görenlerdenim. Ne var ki bu ayrılığı başta Yalnız Varlık olduğu halde Yalnız Varlık'ı yalnız koymayanlar doğal görmeye bir türlü yanaşmıyorlar. Hem de "her şeyi hak görmek gerek" diye bar bar bağıştıkları halde.

Yalnız Varlık ve Yalnız Varlık'ı yalnız koymayanlar arası-na katıldığım her durumda bana karşı bir tepki oluştuğunu görüyorum. İlk fırsatta, söz döndürölüp dolaştırılıp benim toplumculuğuma getiriliyor. Bana laf çarpılıyor, söz vuruluyor. Bu nedenle ben artık aralarında bulunmak istemiyorum. Onları bana karşı ters tepki oluşturacak bir durumda görmek istemiyorum.

Benim insancıl ve olgun davranışım hep ters yorumlanıyor. Bu da yanlışlığın sürüp gitmesine neden oluyor. Buna hakkım yok.

Buna neden olmamam gerek. Bunun içindir ki buradaki

derslere bir ayağım gidiyor, öbür ayağım gitmiyor. Çünkü ben, bana yapılan sözlü saldırıları kendilerine yakıştıramıyorum. Aralarına katılınca ellerinde olmayarak tepki gösteriyorlar. Göstermiyorlarsa bu kendilerini zorladıklarındandır. Buna ne hakkım var...

Yineliyorum: Bu duruma geldimse Yalnız Varlık'la temas ettiğim için geldim, Yalnız Varlık'ta değişme yok. O nasılsa öyledir. Ama bende değişme var. Hiçbir şey bilmediğim halde, az da olsa, bilir duruma geldim; ama Yalnız Varlık da değişme yok, yerinde sayıyor. Kendini aşamıyor, kendini yaşıyor; dahası geriye kayıyor... Ben ise her an kendimi aşıyorum.

Bunları belirtmek belki size ters gelebilir ama gerçek bu. Yalnız Varlık benim yeniden doğuşuma neden olmuştur. Bunu yadsıyacak değilim; ama bu demek değildir ki, benim yeniden doğuşuma neden olan, benim gelişmeme engel olacak...

Aslında bunun böyle olması doğaldır ve bu da Yalnız Varlık gibi olanların yazgısıdır. Yalnız Varlık'ın buna sevinip: "O buradan yetişmiştir. Beğenilir halleri olursa övünürüz. Beğenilmeyen halleri olursa üzülürüz." Gibi Yalnız Varlık'tan beklenen sözler edeceğine, "ölü ama buranın ölüsü.", "Tasması bırakın boynunda kalsın", "Gözü devin kılıcında", "Benim tahsilimin etkisinde kalmıştır da, bu nedenle okumuştur da" gibi kendisinden beklenmeyen, sözler ediyor...

Mektubunun bir yerinde, yine kendini aşağılayarak, "MHD"ne en az uyum sağlayan benim diyorsun. Buna hakkın yok. Bu sözler sorumluluktan kaçış belirtisidir. "Yahu ben kendimi biliyorum, ne diye bana çıkışıyorsun?" diye muhtemel saldırıları önleyerek kendimizi olası suçlamalara karşı koruyacak duruma getirmeliyiz.

Başkaları karşısında kendini küçümsemeye hakkın yok. Yalnız Varlık'a gidip gelmenin bir ölçüsü olacak. Bu ölçüye göre davranış beklemek elbette benim gibi ölü'ye düşer... Diriler böylesi konulara değinip de başına bela mı satın alsın...

Diğerlerinin de bundan kalır yerleri yok. Her birinin kendine göre eleştirilecek yönleri var. Bu nedenle hiç de

“MHD’ye en az uyum sağlayan benim.” deme. Bunları benim gibi birine söyleme bari. İşte ısrarlı ve sürekli olarak söyleyeceğim sözleri yineliyorum: Eğer Yalnız Varlık ve Yalnız Varlık’ı yalnız koymayanlar “diri” ise ben “ölü”yüm; yok onlar “ölü” ise ben “diri”yim.

Bunun anlamı şu demektir. Aramızda kesin ayrılık vardır. Yadsınamayacak ayrılık vardır. Bu ayrılığa dikkati çekmekle yükümlü kılıyorum kendimi. Bu bir yerde benim görevimdir de.. Sırası geldikçe Yalnız Varlık da, Yalnız Varlık’ı yalnız koymayanlar da kıyasıya eleştirilecek. Öyle lafçılıkla yetinme dönemi kapanmıştır, uygulamaya, yaşantıya bakacağız; uygulamayı, yaşantıyı gündeme getireceğiz. Ve adama soracağız? Çalıştırdığın işçinin hakkını veriyor musun? Vergini kaçırmadan veriyor musun? Kazanç hakkını normal ölçülerde koyuyor musun arkadaş diyeceğiz. Bundan ötesi hava cıva, yar bana yok mu bir eğlence...

İstediğin kitabı gelirken getireceğim. Belki 15 güne kadar oradayım.

Şimdilik sağlıcakla kal. İşte sana dört sayfalık bir mektup daha. Ekli mektuptaki kırmızı kalemle belirlediğim yerler üzerinde düşün. Mektup yazmaktan erinme, çekinme. Ne denli yazarsan o denli gelişirsin.

Selam, sevgi... Sana da, eşine de, çocuklarına da... Yalnız Varlık’a ve Yalnız Yarlık’ı yalnız koymayanlara da..

Av. Hayri Balta

38. MUHSİN DOST, 24 4 1981

17.4.1981 tarihli mektubunu bu gün aldım. Söyleşi niteliğinde köşe yazısı (fıkra) gibi olmuş. Ele aldığın konular bilimsel konular olduğu için anlatmakta güçlük çekmişsin, ne var ki ben, anlatmak istediklerini gerektiği şekilde anladım.

Mektubuna sevgi ile selam ile, saygı ile başlamadığın gibi sonuçta da sevgiden, selamdan, saygıdan söz etmeyi unutmmuşsun. İnsan, görgü kuralı olarak olsun yükümlülüklerini yerine getirmeyi unutmamalı. Bu nedenle ben mektubuma bunca girişten sonra sevgi ile, selam ile, saygı ile başlıyorum. Sana da, eşine de, çocuklarınıza da Yalnız Yarlık’a da, Yalnız Varlık’ı yalnız koymayanlara da

sevgi, selam, saygı diyorum...

Mektubunda bana birçok sorular yöneltilmişsin. Örneğin “Buradan giderken barış içinde gittin.” diyerek: “Sana ne oldu da böyle oldu?” demeye getirerek: “Derken beklenmedik bir anda toplumculuk adı altında bir ters düşmedir başlıyor. Hem de onu suçlarcasına...” diyorsun.

Yine bu ara Yalnız Varlık'ın bana kızgın olduğunu belirtmek için: “mektubunu okumak istediğim halde okutmadı...” diyorsun.

Candan Geçti, Ankara'ya geldiğinde, ilk yapılan derste bana: “Boyacıya mektuplar gönderiyormuşsun. Ben de Yalnız Varlık'a, senin ayrı düştüğünden söz ettim. “Olur böyle şeyler.” dedi. Üstünde durmadı ve başka da söz etmedi, dedi.

Bütün bunları bir araya getirince şaşıtm kaldım. Anlamadığım bir şeyler oluyor. Arayı bozanlar var. Konuyu Yalnız Varlık'a yanlış aktaranlar var. Şimdi bu konuda kendi görüşlerimi kısaca açıklamaya çalışayım.

Yalnız Varlık'la aramızda bir ayrılık var. Bu ayrılık 83/37 sayılı name ile belgelenmiş. Namenin başlığı aynen şöyle: “Ölü Yazman'la Diri Hoca'nın Cancığer Olması”. Öyle ki bu namenin sonlarına doğru: “Ölü Yazman'ın hali normal; benim halim anormal görülebilir” dendikten sonra Ölü Yazman toplumculuk duygusunun etkisinde olmakla yalnız değildir. Benden başka herkes, diğer öğrencilerim de, bu duygunun etkisinde oldukları için Ölü Yazman'ın yanındadır. Bu duygu olağan görülmelidir, ayıplanmamalıdır...” deniyor.

Eğer bu sözlerimde yanlış anlamaktan doğan bir yargı varsa adı geçen nameyi bir daha oku. Yalnız sen değil Yalnız Varlık'ı, Yalnız Varlık'ı yalnız koymayanlar da bir daha okusunlar.

İnsan okuduğu yazıyı anlamalı. Yazdığı yazıyı anlamalı... Görülüyor ki yazının verdiği anlam üzerinde durulmamış. “Ölü Yazman'la Diri Hoca'nın Cancığer Olması” deyiminden ayrılıklar ortadan kalkmış, geçmişe çem basılmış vb. gibi sözler anlaşılmış.

Bir kere ayrılığın ortadan kalkmasına olanak yok. Ayrılık felsefesi görüşten başlıyor. Yalnız Varlık: “Deyen de sensin.” diyerek her şeyi insana indirgiyor. Ölümsüz

Yazman ise: “Deyen de sensin!” demekle olmaz; madde bizden önce vardı, bizden sonra da olacaktır ve her şeyin esası maddedir.” diyor... Yalnız Varlık ise: “Her şeyin esası maddedir deyen de sensin” diyor. “Sen olmasaydın madde deyen olmazdı” diyor... İşte ayrılığın başlangıcı bu.

Bunun üzerine ben de diyorum ki, Yalnız Varlık’ı yalnız koymayanları Ölü Yazman’ın yanına yatırmakla haksızlık edilmiştir. Çünkü bu öğrenciler de “Deyen sensin!” diyorlar. Bu görüşü içtenlikle savunuyorlar. Onların benim yanıma yatırılması büyük haksızlıktır. Yalnız Varlık bu haksızlığa son vermelidir diyorum ve sonra ekliyorum: “Yalnız Varlık ve Yalnız Varlık’ı yalnız koymayanlarla aramızda o denli ayrılık var ki, eğer onlar diri ise ben ölüyüm; yok ben diri isem, onlar ölüdür, diyorum.

Yıllardır bana Ölü Yazman derken zevkten dört köşe olanlar şimdi ölü olunması olasılığından bile akrep görmüş gibi, yılan çıyan görmüş gibi kaçıyorlar. Yalnız Varlık’la benim arama kara çalı sokmaya çalışıyorlar... “Ne olacak yani ayrılık olacak da, bu ayrılık dile getirilmeyecek mi? Ortada ayrılık varken, yokmuş gibi mi gösterelim... Böylesi daha mı iyi olur?..

Kaldı ki Yalnız Varlık bu ayrılığı, benim Gaziantep’ten “Barış içinde ayrılmama karşın”, dönüşümden sonra yapılan derslerde yaptığı konuşmalar ile dile getirmektedir. Yalnız Varlık’ı yalnız koymayanlardan biri çıkıp da: “Hani Ölü Yazman denilmeyecekti. Niçin durup dururken Ölü Yazman sözlerini yineliyorsun.” diyemedi.

Bütün bunlara karşın ben ne yapıyorum: Değil mi ki öyle, ben Ölü isem sizler dirisiniz. Sizler ölü iseniz ben diriyim diyerek aramızdaki ayrılığı vurguluyorum. Bunlara değinince ben kötü oluyorum. Yalnız Varlık mektubumu okumak istediğin halde okutmuyor. Diğer öğrencilerin de okuması yasaklanıyor (Bu yasaklama olayını da Candangeçti söyledi bana...)

Ve Yalnız Varlık sana: “Yazman sana mektup yazmakla senin gibi beş para etmez bir adama muhtaç olduğunu gösteriyor. Diğerlerine niçin yazmıyor? Çünkü alacağı cevabı biliyor. “ diyor ki; bu sözlerde çok anlam gizlidir. Aşağılama gizlidir, kışkırtma gizlidir, kızdırma gizlidir... Ama biz olumlu

yönden alacağız... Sen ki benim yoktan var olmama neden olan Yalnız Varlık'sın, Öğreticimsin, ilgilenmeye değersin. Ben sana da muhtacım, Yalnız Varlık'a da... Bunları söylemekten utanmıyorum da ve bunları belirtirken içtenim de...

Ne var ki ben aramızda derin bir felsefi bir ayrılık varken bunları söylüyorum; ama arada dünya görüşünden kaynaklanan hiçbir ayrılık olmadığı halde bunları dile getiremeyenler de var.

Şunu, sen de, Yalnız Varlık da bile ki, sizlere yapılacak herhangi bir saldırıyı göğüsleyecek olan yine benim; mektuplarımla ilgilenmez görünen arkadaşlar değil...

Ben bu yazılarımla, Yalnız Varlık'ı da Yalnız Varlık'ı yalnız koymayanları da hiçbir etki altında kalmadan özgürce düşünme alışkanlığına yaklaştırmak istiyorum. Eleştirileri hoşgörü ile karşılayıp yanıtlamalarını istiyorum. Bu eleştirilerimle Yalnız Varlık'ı yalnız koymayanları; bir dinden çıkıp (Muhammedilik), ikinci bir dine girme saplantısından kurtarmak istiyorum. Bu ikinci bir din, giderek Emin Kılıççılık olacak...

Dinî bir doğmaya sapananlardan kimseye yarar gelmez. Sözün burasında bana: "Sen kimsin ki eşşekoğlu eşşek." dermiş de, denecek de... Böyle demiş olanlara da, deyecek olanlara da "Ben Yalnız Varlık'ın Değerli Öğrencisi Ölümsüz Yazman'ım denecektir ve ellerine sana göndermiş olduğum 5 sayfalık İş, öğrenim, mahkeme savaşımı gösteren belgeler verilecektir.

Yalnız Varlık'la ters düştüğüm konuları soruyorsun. Hemencecik söyleyeyim. O sana beş paralık bir değer biçiyor. Belki bu değeri de sana değil de elindeki tanbura ya da sırtındaki çula biçiyordur. Biz ise sana "Benim yeniden doğuşuma neden olan Yalnız Varlık'ın öğrencisi olduğun için para ile ölçülemeyecek değer biçiyoruz."

Yalnız Varlık ile aramızda derin ayrılıklar vardır. Ancak bu ayrılıkları kapatmaya yetecek, gözyaşlarımla süslenmiş sevgim de vardır, saygım da vardır. Yalnız Varlık bunu bildiği içindir ki araya girmek isteyenlere: "Olur böyle şeyler üstünde durmaya değmez." demiştir.

Ama Yalnız Varlık'la aramıza girmek isteyenlerin

ne benim göz yaşlarımla süslenmiş sevgimi, saygımı anlayacak yetenekleri vardır, ne de bu sevgi ve saygı aşamasına ulaşmak istekleri... Ulaşamayacakları içindir ki dışlanacaklardır... Böylesi de iyi olmuştur, iyi olacaktır..

Mektubundaki diğer konulara değinmek istemiyorum. Çünkü çok uzayacak, uzadıkça da işe yaramayacak..

İşte sana düşüncelerimi içtenlikle anlattım. Dilerim sen Yalnız Varlık'la aramızı açıcılardan olmazsın. Yalnız Varlık'la aramızı açma çabasını olumlu bir uğraşı olarak kabul edenler hüsrana uğrayacaklar, uykularını kaçıracaklardır. Gerçekten onlara kızılmaz, onlara acınır...

Artık ben az söyledim sen çok anla... Değil Yalnız Varlık'la hiç kimse ile duygusal sürtüşmeler yapacak durumda değilim. Ben o aşamaları çoktan geçtim.

Şimdi sağlıcakla kalınız. Sen de, eşin de, çocukların da... Yalnız Varlık da, Yalnız Varlık'ı yalnız koymayanlar da...

İçten sevgilerim, derin saygılarımla...

Av. Hayri Balta

39. SAYIN ABDULLAH BAŞTÜRK VE, 8.5.1981

İsmail Özbiçer,
Ekrem Akkuş,
İ. Hakkı Önel,
Belgüzar Can,
Cemal Aslan,
Oğuz Kızıltan,
Ömer Çiftçi,
Hasan Çağlar,
İsmail Çalışkan,

Önce geçmiş olsun der, sevgilerimi belirtirim.

Böyle bir mektubu çoktandır yazmak istiyordum. Avukatlığa başlamak gibi sorunlar yüzünden bu güne değin geciktim. Bu gecikmemi anlayışla karşılayacağınızı umarım.

Bilindiği gibi staj sonunda Sendika Hukuk Bürosunda çalışacaktım.; ancak, Genel-İş Kayyım Heyeti: "Staja başlarken istifa etmişsin. Git avukatlığını yap!" diyerek kabul etmedi.

Bunun üzerine yazıhane açarak avukatlığa başladım. Üç aydan beri avukatlık yapıyorum.

+

Gerek Ankara'da ve gerekse İstanbul'da hukuksal bir sorunla karşılaşsanız beni de hatırlayınız. Gerçi Av. Orhan Apaydın, Av. Halit Çelenk ve diğerleri gibi meslekî tecrübem yoksa da hiçbirinin sorunlarınızla benim kadar candan ilgileneneğini sanmıyorum.

Sevgi ve saygılarımı yineler, yeniden geçmiş olsun derim. Sağlıcakla kalınız...

Av. Hayri Balta

40. MUHSİN DOST, 10.5.1981

Önce selam, sevgi... Ekli olarak sana halen İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığınca tutuklanıp Davutpaşa Kışlası Askeri Cezaevinde tutuklu olarak bulunan DİSK yöneticilerine gönderdiğim mektubun fotokopisini gönderiyorum.

Bu davranışım bir vefakarlık örneğidir. Bunlarla 10 yıl aynı çatı altında çalıştım. İyi günlerimiz oldu, kötü günlerimiz oldu. Ama şimdi onlar içeri düştü ve ben de avukat olarak çalışıyorum.

Benim böyle bir yardım önerisinde bulunmam insan olarak birincil görevimdir. Bu görev duygusu ancak benim yapı ve aşamamda bulunanlarda görülebilir. Sıradan kişiler böyle bir yardım önerisinde bulunmaktan çeşitli olasılıkları hesap ederek çekinir. Ama bizim pazarımızda böylesine basit hesapların yeri yok. Yeri olmadığı içindir ki biz bu aşamalarda kanat çırpıyoruz. Bu aşamalarda kanat çırpma her babayiğidin kârı değildir.

+

Dün Mehmet Teceren geldi. Yalnız Varlık'ı ziyaret ettiğinde tutmuş olduğu notların bir örneğini verdi. Bu notlarda dikkatimi çekenler üzerinde durmak istiyorum.

1. İkinci sayfa 7. paragrafta aynen şöyle yazılmış;

"Ölü'lük sıfatı Yazman'a bir rahmet idi. Ona lâayık olmadı. Bu rahmeti ondan almak için bütün dünyayı ölü yaptık. Eğer ölü'lüğü kabul etse idi, onu ölü'lere mahsus muamele yapacaktım. Rahmeti reddetti. Rahmet ilâhidir.

Canlı bir enerjidir. Rahmeti ondan kurtarayım, diye geri aldım. Ahlak onu icap ettirir. Onun sayesinde rahmeti âleme sunduk. Bunun vaftiz babası Yazman'dır."

Görüldüğü gibi hâla benimle uğraşiyor. Ben, ancak bana karşı bir şey söylenmesi durumunda yanıt vermek sorumluluğu ile karşı karşıyayım. Buna da yanıt vermezsek rahmeti kabul etmiş olacağız. Oysa benim bu tür rahmetlere ihtiyacım yok...

İlerden beri söylerim. Yalnız Varlık 1965'te Göğ'e çekildiğinde ben yere indim. Ayrılık buradan başlıyor. Göğ'e çekilme olayı ile Yalnız Varlık "diri" olmuşsa; ben, "ölüyüm" Eğer Yalnız Varlık Göğ'e çekilmekle "ölü" olmuşsa; ben "diri"yim. Bu "ölü" ve "diri" sembolleri Yalnız Varlık ile aramızdaki uzlaşmaz ayrılığı vurgulamak için dile getirilmektedir. Gerçekten aramızda büyük ayrılık var. Bunu saklamakta ne yarar var...

2. Şimdi Yalnız Varlık yeni bir çözüm yolu bulmuş. Aynı notların 4. sayfasının 3. paragrafı:

"Yazman, benimle arasındaki fikir ayrılıklarını ileri sürerse, verilecek cevap: Bu ihtilafları Hoca'ya aktardım. Cevap şu oldu: "Böyle şeyler olur... " ikinci kelime yok, dedi.

Bu şikâyetler, şikayetçinin arayıcı olduğunu ve kendi inancında tam inanca varmadığını gösterir. Mesela Peygamberler başkalarının dindar olmasını, Filozoflar kendi ekollerine gelinmesini istemişlerdir... Böyleleri kendilerini takip edenlerin artması ile, kendi huzursuzluklarını gidererek rahatlık bulurlar.

Bir insan, insansa, tam ise bu tamlığın zevkinden başkaları ile uğraşmazlar. Davalarına inanmayanlar, imanı zayıf olanlar; yazı yazar, konferanslar verir, namustan bahseder vs... Taassubun kökü iman zayıflığına dayanır...."

Gerçekten güzel sözler. Filozofça söylenen sözler. Beğendiğim ve beğendiğim için benim de zaman zaman söylediğim sözler. Ancak bu sözler benim için söylendiğine göre büyük oranda isabetsizlik var. Bunlar gazetelere yazı yazma dışında, benimle ilgisi olmayan yakıştırmalardır...

Bir kere Yalnız Varlık'la olan düşünce ayrılığımız bana

sataşılınca benim tarafımdan dile getirilmektedir. Bana sataşılmazsa bu konuda ağzımı açtığımı gören olmamıştır. Sorulunca, sataşılınca söylemek zorunda kalıyorum. Ağzımı açıp bir şey demesem kötü sonuçlar doğuyor; kötüye ya da iyiye yorumlanıyor. Bu ise yanlış anlaşılmalara yol açıyor...

Yukarıdaki yazılara göre benim propaganda yapan bir kişi, çevreme adam toplayan bir kişi olduğum izlenimi doğuyor. Tövbe baba tövbe... Ben bu koşullanmışlıktan kurtulmuşum. Benim bir kişi olsun arkamdan gelip de erkek deveye dişi deyenim yok. Ne de 20 000 sayfalık yazılarım var demişim. Ne de tahsilimle övünmüşüm. Ben kendi halinde ekmek parasını çıkarmak için emeğini satan, kursağında bir kuruş olsun haram girmeyen, üçe alıp ona satmayan, vergi kaçırmayan, başkasını çalıştırmaktan bile çekinen tamliğa ulaşmak çabasında olan bir kişiyim.

Yukarıdaki satırlarda bana büyük bir iftira yapılmaktadır. Yukarıdaki satırların gazetelere yazı yazmak dışında benimle ilgisi yoktur. Ama ne var ki yazı yazmak dışında Yalnız Varlık'la ilgisi vardır. Tamliğin zevkine varanlar başkaları ile uğraşmazlar.

Yalnız Varlık ve Yalnız Varlık'ı yalnız koymayanlar niçin benimle uğraşıyorlar. Bunu kendilerine sorsunlar. Geçmişte de benimle tartışanlara 2,5 lira ceza verilmesi kararlaştırılmıştı. Şimdi ise "Böyle şeyler olur..." deyip bir kelime yanıt verilmeyecek deniyor. Sanki tartışmaya ben yol açıyormuşum gibi... Sanki ben fikirlerimin propagandasını yapıyormuşum gibi... Yok baba, yok!.. Yalnız Varlık'ı yalnız koymayanlara felsefî konularda, kendileri sataşmazsa, niçin yanıt vereyim. Hayır, hayır bin kere hayır!.. Yalnız Varlık da, Yalnız Varlık'ı yalnız koymayanlar da benim bulunduğum yerden çok uzaktadırlar. Onlar hâlâ ve hâlâ feodal üretim ilişkilerinin bir felsefesi olan tasavvuf belasından kurtulup bilimsel düşünce sistemine bile varamamışlardır. Nerde kaldı ki benimle materyalizme dayanan diyalektik yöntemle dünyaya, topluma ve düşünceye bakan bakış açımı kavrayacaklar.

Ben bunu yüzlerine baktığım zaman zaten kabak gibi görüyorum. Aramızda çok uzaklıklar var. Ben uykuda değilim arkadaş... Ben uykuda olanlara söz söyleyecek kadar, onları

uyarmak için kendimi zorlayacak denli şaşkın değilim. Varsın Ortaçağ felsefesi ile oyalanıp dursunlar. Varsın, şeriatçıların görmediklerini, bilmediklerini görüp bilmekle kendilerini bir şey sansınlar.

Ben kendilerinin bulunduğu yerden öteye geçtim. Ama benim bulunduğum yerden de öteler var. Kendileri benim bulunduğum yere gelemesler. Buna yapıları elverişli değildir. Ayıplanmazlar da, kınanmazlar da... Ama ben benden ötelerde bulunanların yanına gidebilirim; ama zaman gerek.

Bir zamanlar bir kazaya uğrayarak kurşunlandım. Yaralı olarak yatağımda yatarken Yalnız Varlık gönderdiği kişilerce: “Bu bir tasarruftur!” dedirtiyor. Bu tasarruf sözcüğünün ne anlama geldiğini bilmeyecek denli anlayışsız mıyım? Yani, Yalnız Varlık demek istiyor ki: “Aradığını buldun, bunu hak etmiştin. Bunlar sana az bile...”

Benim tek korktuğum bir şey vardı. Böyle bir duruma düşmemi dört gözle bekleyenlere yine söz hakkı düşmesidir...İstedikleri oldu...

İşin burasında ilginç bir olay daha var. Meczup denilen Kuşakçı vurulma olayını duyunca: “Oğlanın başını yiyecekler...” diye elini dizini vurup dövünüyor da; Kamil Bulguroğlu denen adam (ki ben ona Bulmuşoğlu dedim, evet bir gün sana mektubunda onun için sormuş olduğu sorunun da yanıtını vereceğim. Hani demiştin ki bu adama niçin bu denli özür dileyici dil döktün....) Yalnız Varlık’a soruyor: “Ölü dediğin adama niçin üç ziyaretçi gönderiyorsun?” diyor... Unutma ki bu adam benim yazıları karalama çengeline asmaya layık görmeyen adam; sanki okuyup anlamaya çapı elverişli imiş gibi...

Şimdi işin antiparantez bölümünü geçtikten sonra (yukarıdaki paragraf) niçin korktuğuma geleyim. Eğer başım yeniden bir iş gelir de, yaralanma kazasından, “Bu bir tasarruftur.” diyerek bana çıkışma hakkını görenler; yine başıma bir olay gelir de örneğin, şu ekli mektup yüzünden Sıkı Yönetim Komutanlığı şöyle göz altına alır da; o zaman Yalnız Varlık da, Yalnız Varlık’ı yalnız koymayanlar da “Biz demedik mi, aradığını buldu. En sonunda dediğimiz oldu. Yerinde duramıyordu. Aranıyordu zaten...” gibisinden haklı çıktıklarını başıma kalkmaları korkusunu duymaktayım.

Muhsin Dost, meyve olunca toprağa düşer. Bu vergi kaçırmayı marifet sananlar arasında, üçe alıp ona satanlar arasında, toplumdaki sana ne, sen kendinden sorumlusun deyenler arasında; “Sen bir derici çırağıydın, kilimci çırağıydın, avukat olmak neyine?..” deyenler arasında yaşayan bir insanın başına bu toplumda bazı olayların gelmesi doğaldır. İnsanlar arasında eşitlik olamayacağını kabul edenler arasında yaşayıp da başa bir kaza gelmemesi anormaldir. Doğrusu kazanın gelmesidir. Yani, vurulup öldürülmesi, deliğe tıklması, işten atılması, memleketten kovulmasıdır...

İşte korktuğum budur. Başıma gelmesinden değil, bilgisizlerin, fırsat gözlükçülerin, haklı çıkmak çabasında olmak için yıllardır bekleyenlere söz hakkı doğar da “Biz demedik mi idi...” demeleridir.

Geç... Muhsin Dost, meyve olunca toprağa düşer. Toprakta çürür, tohum olur, yeniden yeşerir meyve verir.

Biz olduk artık. Meyve gibi toprağa düşmemizin zamanıdır. İşte korkuma verilecek yanıt; işte başıma bir iş gelmesini dört gözle bekleyenlere verilecek yanıt...

İşte söyleşi bitti. Bak sen yazmasan da ben yazacak konu buluyorum. Varsın, mektuplarımı okumaya değer görmesinler. Varsın mektuplarıma yanıt vermeye değer görmesinler. Ama öyle sanıyorum ki mektuplarımla ilgilenmeleri gözünden kaçmıyordur. Sen beni de görüyorsun, onları da... Bak bakalım kimler daha özden (samimi) düşüncelerinde, inanışlarında ve de davranışlarında...

Selam ve sevgilerimi yineler, eşinize, çocuklarına sağlıklı kalınız derim...

Sana da, Yalnız Varlık’a da, Yalnız Varlık’ı yalnız koymayanlara da saygı, sevgi.....

Av. Hayri Balta

**41. GÖREN (MEHMET TECEREN)’İN 11.6.1981
TARİHİNDE SAYIN ÖĞRETİCİMİZ’LE YAPTIĞI HALVET
SIRASINDA TUTTUĞU NOTLAR**

12.6.1981

Yazman'la en fena demlerinde dahi alâkamız kesilmiş değildi. Onun şahsına bütün hallerini hak gördük. Mektup yazması olayı Sıkıyönetim tutuklusu Disk yöneticilerine mektup göndermesi ve onların vekaletini alması bizim hak görmemizi tersine çevirmiştir. Memleketin durumu bahis konusu olunca bütün felsefi düşünceler ve hak görme ayakaltında kalır. Bu durum karşısında yüksek seviyeden bir hak görme ortaya çıkar. Aleyhinde olduğum halde, her şeyi ayakaltına alarak, 9,5 sene askerliğim (hem de en önde) buna eştir.

Vatan'ın mümessili olan ordu, Yazman'ın mektup yazdıklarını haklı veya haksız hapse attığına göre, o bu mektubu yazmakla 45 milyon'un mümessiline karşı gelmiş oluyor. Memleket o haldedir ki, o kadar iflas içindedir ki, bu mümessiller 84 yaşındaki benden bile yardım umacak kadar ihtiyaç içindedirler ki; onlara yardım dururken, boyun eğmek dururken onların hapse attıklarına mektup yazılmaz. **(1. Yanıt: 12 Eylül'ü yapanlara (Ordu'ya) sadakatini göstermek için "Ölümsüz Yazman" adlı Avukat öğrenci feda ediliyor. Dindar Filozof'un, Gaziantep-Adana-Hatay illeri Sıkıyönetim Komutanı ile sıkı fıkı dostluk kurduğu hatırlanırsa, bu fedakârlığın çok işe yarayacağı anlaşılıyor...)**

Yazman mektup yazmakla kendini kadîm olanın üstünde tuttu. Bizim yaptığımız ise kadîm olan topluma ne büyük saygıdır. Bu müthiş ahlak zeminidir. 1915'te de bu ahlak'a modellik yapıyordum.

M.H.D. açısından namuslu bir tebâ hükümeti eleştiremez. **(2. Yanıt: 1958-1969 yıllarında Dindar Filozof hükümeti eleştirirken: "Dünyanın en ... adamı Menderes ve Bayar'dır" diye caddede başına toplananlara nutuk atarken "namuslu bir tebâ" değil mi idi?)**

Onu fena görebilir. Bunu başa getirenler düşünsün. **(3. Yanıt: 12 Eylülcülerini başa kim getirdi acaba?..)**

Hükümete karşı gelinmez. **(4. Yanıt: 2. yanıtı bakınız...)**

Yazman bunu fena niyetle yapmamıştır: Bu kendine leke değildir. Dimağı çalışmıyor. **(5. Yanıt: Kimin dimağının çalışıp çalışmadığını zaman gösterecektir...)**

M.H.D.'de böyle birinin varlığı leke teşkil eder. **(6.**

Yanıt: 1. yanıtı bakınız. Eskiden öğrenciler (Yahuda-Petrus) Öğreticilerini (İsa'yı) ele verirdi... Şimdi ise Öğretici (Dindar Filozof), Öğrencisini (Hayri Balta'yı) ele vermektedir. Oturup ağlansa çok mudur?..)

Ancak biyolojik tekâmülde geri kalmışlık kendisine leke değildir.

Memleketin halinden haberi yok. **(7. Yanıt: Kimin “Memleketin halinden haberi olmadığını” zaman gösterecektir...)**

Biz memleketin bu halini hak görüyor ve boyun eğiyoruz; o eğmiyor. Boyun eğenlerle eğmeyenler bir arada bulunamayacağından; **(8. Yanıt: 1. ve 6. yanıtı bakınız...)**

1- Onlarla ilgisi kesilinceye kadar M.H.D. ile her hususta olan ilgisi kesilecektir. Öğrencilere ve Hoca'ya mektup dahi yazamaz.

2- Onlarla olan münasebeti devam ettiği müddetçe, bizimle olan ilgisi hakkında bize bir soru yöneltirse; filan tarihe kadar öyleydi, filan tarihten sonra onunla ilgimiz kesilmiştir. **Biz Yazman diye birini tanımıyoruz. 12.6.1981**

+

++

Eğer Yazman gönderilen bu mesaj'a ve okunacak olan bu notlara boyun eğerse; Akgün'ün elini öpecek ve Akgün'ün derslerini bütün derslerin üstünde tutacak. Bu, Akgün'ün veya Yazman'ın haklılığını veya haksızlığını göstermez. Hoca'nın emridir. Eğer bu emre karşı gelinirse Akgün'ün dersleri dışında diğerlerine devam edebilir. Yalnız haberi olsun ki, tecrübe ile sabittir ki bu şekilde hareket eden öğrenciye diğer dersler de hiç bir şey sağlayamayacaktır. Bunun nedeni de o derslerin böyle bir öğrenciye haram kılınmış olmasıdır.

Yazman boyun eğmez, ben bunu yapamam deyip, onlarla olan ilişkisine devam ederse, o saatten itibaren kâmilan alâka kesilir, hiç bir surette münasebette bulunulmaz. **Bu takdirde kim Yazman'la ilgi kurarsa M.H.D. ile olan alâkası sorgusuz sualsiz kesilecektir.**

Candangeçti'ye olan yardımcılık rütbesi de düşer. Kütük yazılarını ise ister iade eder, isterse etmez. Ancak arada bir küslük, incinme veya incitme yoktur. Tesadüf edildiğinde

selamlaşır, hal hatır sorulabilir. Fakat hiç bir surette ilgiye meydan verilmeyecektir.

+

Ölümsüz Yazman'ın açıklaması:

Mehmet Teceren'in halvet sırasında tuttuğu bu notlar ve 8 maddelik yanıt; Değerli Öğretici ile Değerli Öğrencisi arasındaki farkı ne de güzel açıklıyor. Anlamak isteyen, görmek isteyen...

Bana iş veren, beni gericilerin tasallutundan koruyan Genel İş Yöneticilerinin vekaletini aldım diye şu başıma gelene bakınız... **Bunlar kendilerine bir de Atatürkçüyük demez mi?..**

Teceren'in getirdiği bu halvet notları hiç de "Göğçe Çekilmiş" bir kişinin notlarına benzemiyor.

Ekte, 20.3.1987 tarihli "Zamanın Gösterdiği" başlıklı 20 Mart 1987 tarihli Cumhuriyet Gazetesindeki İlhan Selçuk'un yazısı kimlerin dimağının çalışmadığını çok güzel olarak göstermektedir.

Hamuşilerin dikkatine saygı ile sunulur...

Av. Hayri Balta

Not:

Bakınız, ekte, 20.3.1987 tarihli "Zamanın Gösterdiği" başlıklı 20 Mart tarihli Cumhuriyet Gazetesindeki İlhan Selçuk'un yazısına...

42. MEMLEKETİN İÇİNDE BULUNDUĞU DURUM KARŞISINDA: YAZMAN AĞA'NIN BİYOLOJİK TEKÂMÜLÜNDEKİ GERİLİĞİNİ İŞARETLEYEN MESAJIMIZDIR

15.6.1981

1- Son nâmelerimizden birinde, hak dışı bir şey olmadığını tespit ettik. Bu tespit, (fennî-felsefî-dîni) açıdandır ve yerindedir. Fakat bu tespitimiz, yani fert yani ferdiyyet bakımındandır. İncelenirse: Ferdî ahlâkın mutlak olan temeli görülür.

2- Bu ferdî ahlâkın yanı sıra toplum ahlâkı da mevcuttur. Bu ahlâkıta mutlak temel olamayacağından daima gel-geç halindedir.

3- Bundan ötürüdür ki: (Temelli ahlâk), (temelsiz ahlâkın) yanında, yüksek bir kıskançlık nedeniyle, peçeli tutulmalı, nâmahrem tutulmalıdır. Bu, böyle olunca: Toplum ahlâkı (var); ferdî ahlâk (yok) haline düşer ve düşmelidir.

4- Meselâ toplum ahlâkında: Harp, ordu ve askerliğin yeri var olduğu halde; ferdî ahlâkta bunların yeri yoktur. “Fakir” bu konuda da öğrencilere model oldu. Özündeki ferdî ahlâk duygusuna rağmen toplum ahlâk duygusuna tereddütsüz uyarak, 1915’den itibaren 9,5 yıl harp ve ordu hayatı geçirdi, amirleri tarafından takdir de edilerek!

Şimdi gelelim Yazman Ağa’ya:

5- Uzun senelerden beri ferdî ahlâk açısından M.H.D.’ne ters düşen duygulara meyil gösterdi; birçok yazılar yazdı, hareketlerde bulundu. Hak gördük; hak görmemiz gerekirdi.

6- Hapisteki arkadaşlarına karşı ilgi duyuyor; onlara yardım etmeği düşünüyor. Bu asil bir duygudur; fakat ferdî ahlâk bakımından yani (yok) olan ahlak bakımından!

7- (Var) olan ahlâk bakımından, bu asil duygu, bilhassa şöyle bir zamanda, ahlâka ters düşer; **yani bir ahlâksızlık ifade eder.** Yukarıdaki satırların ışığı altında bu mutlak olarak böyledir!

8- **M.H.D.’nin tarihçesinde böyle bir ahlâksızlık görülmemiştir** - bütün hayatım boyunca bende de görülmediği gibi! Bu, mutlak olarak böyle olduğuna göre (Var) olan ahlâka ters düşen bir öğrencimizle mutlak olarak ilimizin kesilmesi gerekir ve kesilecektir.

9- Temennimiz şudur: Bu tarihten itibaren Yazman Ağa, ferdî ahlâk duygusuna rağmen (var) olan ahlâka ters düşmez **yani ahlâksızlığı reddeder** - benim 1915’te reddettiğim gibi!

Bu dirayeti göstermez veya gösteremezse yani böyle bir irade yaratmazsa, yani yıllardır bağlı ve emektarı olduğu M.H.D.’den ilgisi kesilirse... Ne hazin bir olaydır bu! Yazman Ağa’nın layığı bu değildir!

Not : Bu mesaj, derinden incelenirse, görülür ki: M.H.D. açısından vatanperverliğe, gerçek vatanperverliğe yol gitmektedir. Ne mutlu böyle bir vatansevere; ne mutlu böyle vatanperveri, vatanperverleri olan vatana!.. “Fakir” ne yaman bir vatanperver olmuş oluyor! **15.6.1981**

Atatürk Mabedi veya Halkevinde,

M.H.D. Öğreticisi,
Dindar Filozof,
Dr. Emin Kılıç Kale.

43. SAYIN YALNIZ VARLIK'A, 16.6.1981

"Hak üzere değil ihsan üzere olacağım" ve bu nedenle; benden, yazılı veya yazısız bir sözcük bile duymayacaksınız...

"MHD"ne ait bende ne varsa iade edilecektir. Dünya görüşümde değişiklik olursa kapınıza yüz süreceğim. "

"Olur böyle şeyler!"

Derin saygılarımla,

Av. Hayri Balta

44. HAYRİ BALTA'YA MESAJ, 20.6.1981

1. Yazman Hayri Balta'nın "MHD"nden resmen ilgisinin kesiliş tarihi 15.6.1981 olarak kabul edildi.

2. Bu tarihten itibaren Sayın Hayri Balta ile en ufak bir ilgi kuran Can'ın "MHD" ile olan ilgisi, sorgusuz sualsiz, kesilecek...

3. Yazman Ağa'daki bütün emanetler ilk fırsatta teslim alınarak M. Ali Avunduk tarafından Antep'e yollanacaktır.

"MHD" Öğreticisi
Dr. Emin Kılıç Kale

NOT:

"MHD"'ne ait emanetler 28.6.1981'de Fethi Yatman ile M. Ali Avunduk'a teslim edilmiştir.

45. YALÇIN DOST, 22.6.1981

Önce selam, sevgi her üçünüze de...

Biliyorsun, daha önce fotokopisini göndermiştim. Bizim, hâlen İstanbul'daki Sıkıyönetim Komutanlığınca tutuklanarak Davut-paşa Askerî Cezaevinde tutuklu bulunan Sendikacı işverenlerime bir mektup yazarak istenirse yardımcı olacağımı söylemiştim.

İşverenlerim demiştim, gerçekten de aramızda, işçi işveren ilişkisi hâkimdi. Ancak, bu adamlar, kimse bana Emin Kılıç'çı diye iş vermezken iş verdi. Okumama, istemeyerek de olsa, yardımcı oldu. En sonunda ben avukat oldum, onlar da içeri düştü. Burada kendime düşeni yapmak zorunluluğu ile karşı karşıya kaldım ve severek, isteyerek düşünerek onlara öneride bulundum. Daha önce fotokopisini gönderdiğim mektubu işverenlerime gönderdim.

1. Dr. Hüseyin İçden, bu mektubu, kendi yorum ve düşüncelerini içeren bir mektupla Yalnız Varlık'a (Dr. Emin Kılıç Kale'ye) ulaştırmış.

2. Bu mektup üzerine 12.6.1981 tarihli mektubu götüren Mehmet Teceren adındaki Ziraat Doktoru ile Yalnız Varlık başbaşa konuşmuşlar.

Mehmet Teceren, Dr. Hüseyin İçden'in mektubunu Hoca'ya vererek benim mektuptan söz ediyor, içeriğini bildiriyor. Bunun üzerine yapılan konuşmaları da görüşme sırasında not ediyor. 12.6.1981 tarihli iki sayfalık bu notlarının fotokopisi ekli (Ek,1)

3. Bu konuşma ve görüşmeden sonra 13.6.1981 Cumartesi günü Yalnız Varlık'ın evinde ders yapılıyor. Dersin konusu benim işverenlerime yaptığım öneri...

Bu derste herkes kendi görüşünü belirtiyor. Bu konuşmalar banta alınıyor. Bant bana da gönderiliyor. Ne var ki ben bandı dinlemeye gerek görmüyorum.

4. Derste konuşmalardan sonra bana gönderilmek üzere bir yazı hazırlanıyor. Bu yazı bana Ankara'daki arkadaşlar bir araya getirilerek okunuyor. Kesin kararım isteniyor.

5. Kararımı hemen oracıkta bir kâğıda yazarak veriyorum. Yazdığım yazı eklidir.

Bu konuda yüz sayfayı aşkın yazı yazılabilir; ancak ben bir sözcük bile söylemeyi boşa söylenecek söz olarak gördüğüm için susuyorum.

Bu konuda sana bilgi vermek gereğini duydum; çünkü ola ki İstanbul'da karşılaşırsınız. Olaydan haberin olsun. Bizim kendilerinden çekinecek, korkacak bir yanımız yoktur; ama kendileri için önemli bir emir var: **"KİM YAZMAN'LA İLGİ KURARSA MHD İLE OLAN İLGİSİ SORGUSUZ SUALSİZ**

KESİLECEKTİR.”

Seninle ilgi kuran da benimle dolaylı da olsa ilgi kuruyor demektir. Hiç olmazsa bu durumu seninle ilgi kuran olursa gülerek anlamlı bir şekilde anlattırın...

Ve bir de beni savunan bir sözcük bile söyleme. Onları kendi anlayış ve düşünceleri ile baş başa bırakmak zorundayız. Çünkü söylenmesi gereken, yazılması gereken İKİ İSİMLİ KİTAP'ta dile getirilmiştir.

Bir tek korkum var. Daha önceki mektubumda dile getirmiştım! Başıma bir iş geldiğinde söz söyleme haklarının doğmasıdır. Bu da “Biz demedik mi idi.” diye haklı çıkmaları...

Bir de geçim zorluğu içine düşerim de bunlar sıkıntı da olduğumu duyarlar ve bunu da kendileri ile ilgimin kesilmesine bağlarlar diye...

İşte bak, kimlerle nasıl uğraşıyoruz. “Dostun gülü gülü yaralar beni, yaralar beni...”

Sağlıcakla kalınız, selam sevgi her üçünüze de yeniden...

Av. Hayri Balta

46. YALÇIN DOST, 29.6.1981

Önce selam, sevgi,.

Ekli olarak sana Gaziantep gelen mesajın bir örneğini gönderiyorum. İbretle okumaya değer.

İşte 25 yıldır benim halim bunlarla bu şekilde. Yine de kendilerine bir şey verebilir miyim diye sabrettim. Kendilerinden çok şey aldım ama hiçbir şey veremedim.

Bildiğin gibi 8.5.1981 tarihinde, Abdullah Baştürk ve arkadaşlarına mektup gönderdiğim duyan Dr. Hüseyin İçten bunu Sayın öğreticim Dr. Emin Kılıç Kale'ye duyuruyor. Bunun üzerine yapılan ders sonunda bana şöyle bir öneride bulunmayı kararlaştırıyorlar:

“Ya biz, ya onlar.”

Ben de: “Onlar!” diyorum. Bunun üzerine daha önce gönderdiğim yazılarla ekli yazıda da görüleceği gibi “M.H.D.” ile ilgim kesiliyor. Tam bir Ortaçağ anlayışı ile hem de “aforoz” edilmesine Benimle konuşan da “sorgusuz sualsiz” aforoz edilecek...

Bu konuda yüz sayfaya yakın yazı ile kendimi

savunabilirim. Davranışımın haklılığını haklı gerekçelerle gözler önüne serebilirim. Ne var ki okumayacaklar, okusalar bile anlamayacaklardır...

Aslında anlayacak olsalardı 100 sayfaya ulaşan İki İsimli Kitap kendilerini-uyarmaya yeterdi. Yetmedi, ne yapalım, ben kendime düşeni fazlası ile yerine getirdim.

İlgi kesilme olayıyla çağdaş bilimsel dünya görüşüne giden yolun temsilcisi ben; çağdışı ve bilimsel olmayan dünya görüşüne giden yolun temsilcileri ise kendileri olmuş oluyor.

Ben, her zaman olduğu gibi, zor olan yolu, “dar kapı”yı seçtim. Böylece gerçeğe (Allah’a) saygı gösteren ben oluyorum.

Bilmem, sen nasıl düşünüyorsun?..

+

8.7.1981 Çarşamba günü saat 13.30’da Mavi Trenle İstanbul’a hareket ediyorum. Varış saatine göre, bir aksilik olmazsa, 21’de oradayım. Perşembe günü Davutpaşa Kışlasındaki müvekkillerimle görüşeceğim. Cuma günü Kazım Çelik’ten Dost’un duruşmasına gireceğim ve 13.30’da da Mavi Trenle de döneceğiz..

Kendini buna göre hazırla.

Selam, sevgi... .

Av. Hayri Balta

47. POLAT İLE YAZMAN AĞA’NIN KULAKLARININ ÇEKİLMESİ 3.7.1981

Madde 1. Mektubu okumak istediğimde okutmadı. İkiniz de davayı anlamamışsınız dedi.

Madde 2. Mesajda bu tarihten itibaren dendiğine göre, bu tarihten öncesine çem basılmış olur. Yine mesaja göre o tarihten itibaren davranışın mevzubahis olacaktır. Yani, Hükümet tarafından şüpheli görülerek hapis edilen kimselerle hiçbir ilişkin olmayacaktır.

Madde 3. Dünya görüşünü muhafaza edeceğini söylemişsin. Bu tamamen yersizdir. Çünkü yıllardan beri dünya görüşün benden ayırdır. Ve buna ait benden bir söz işitmiş veya yazı almış değildir. Bu günden itibaren dünya

görüşüne saygımız tam olacaktır. Her şeyi hak gören bir adam senin dünya görüşündeki ayrılığı ters görebilir mi?

Madde 4. Yine temennimi tekrar ediyorum:

- Toplum ahlakına ters düşmeyi reddet. “MHD”nden ilgini kesmemiş ol.

M. H. D. Öğreticisi

Dindar Filozof

Dr. Emin Kılıç Kale

NOT:

Temennimiz yerini bulur da Yazman Ağa MHD’ne dönerse, bu dönme içinde tek ve mutlak bir şartımız vardır: - Dönme gününden itibaren Yazman Ağa Ankara Meydan Evinde kendine mal etmesi gereken o tek ve mutlak şart şudur: O malum mesajımızda belirttiğimiz “Var olan” toplum ahlakına kayıtsız ve şartsız yani körü körüne saygı göstermek ve itaat etmek...

İLAVE:

Yukarıdaki yazıdan bir kopya Yazman Ağa’ya verilecek ve görüşü alınıp Antep’e telefonla bildirilecek. Ayrıca Antep’e, Akgün Ağa’ya, Tahir Ağa’ya, Candangeçti’ye birer suret gönderilecek ve Meydanevi’nde okunacak...

48. SAYIN YALNIZ VARLIK’A, 8.7.1981

Polat Kale ile gönderilen 3.7.1981 tarihli “POLAT ile YAZMAN AĞA’NIN KULAKLARININ ÇEKİLMESİ” başlıklı mesaj 7.7.1981 tarihinde alınmıştır.

Bu mesaja karşılık vermemek olmazdı. Bu nedenle gereken yapılmıştır. Yukarda adı geçen mesajı iki bölümde özetleyebiliriz:

1. BİR ŞART: “Yani, Hükümet tarafından şüpheli görülerek hapse atılan kimselerle ilişkin olmayacaktır.” (Madde 2)

2. TEMENNÎ ve MUTLAK ŞART: “Toplum ahlakına ters düşmeyi reddet, “MHD”nden ilgini kesmemiş ol.” (Madde, 4)
Bu temennî not bölümünde mutlak şart olarak yineleniyor.

“Var olan toplum ahlakına kayıtsız ve şartsız, yani körükörüne saygı göstermek ve itaat etmek.”

Bu iki madde üzerinde yüz sayfaya yakın açıklamalarla kendimi savunabilirim. Ne var ki 16.6.1981 tarihli “İlişik Kesme Belgem”de belirttiğim gibi “Hak arama üzere değil ihsan üzere olacağım” ve bu nedenle yazılı yazısız bir sözcükle bile kendimi savunmayacağım; ancak, mesajın 1. maddesindeki şarta ilişkin açıklama yapmaktan da kendimi alamıyorum.

Şart şu: “Yani, Hükümet tarafından şüpheli görülerek hapis edilen kişilerle ilişkin olmayacaktır.”

Şimdi biraz gerilere gidelim, 1.2.1963 tarihinde Gaziantep’te bir kişi “Hükümet tarafından şüpheli görülerek 1. Şubece gözaltına alınıyor.”

Sanığın adı : Emin Kılıç Kale, Mustafa oğlu, 1897 doğumlu.

Suç : Komünistlik propagandası yapmak.

Şimdi, sizin mantığa göre, **“Hükümet tarafından şüpheli görülerek gözaltına alınan kimselerle ilişki kurulmayacak.”**

Nitekim Gaziantep halkı da aynı mantıkla hareket etti. **“Değil mi ki hükümet tarafından şüpheli görülerek gözaltına alındı, o kişi ile ilişki kuramayız”** dediler.

Ama bu değerli öğrenci Ölümsüz Yazman, Gaziantep halkı gibi düşünmedi. Siz gözaltında iken sağa-sola koşarak yardımcı aradı, destek aradı. Bu arada kefalete bağlı olarak bırakma söz konusu oldu. H. Bahir Patpat’ın kefaleti “O da sizdendir.” gerekçesi ile kabul olunmadı.

Diğer kelli felli adamlar da, **“Değil mi ki Hükümet tarafından şüpheli görülerek gözaltına alınmıştır; bizim onunla ilgimiz yok”** diyerek, divik divik kaçtılar.

Ama benim o zavallı, biçare babam, kelli felli adamların yargısına itibar etmedi. Emniyete giderek size kefil oldu ve sizi o bilgisiz görevlilerin suçlayan bakışlarından bir an önce kurtardı.

Eğer babam da Gaziantep’in kelli-felli adamları gibi ve de sizin gibi düşünse idi o 1. Şubede bilgisiz görevlilerin suçlayıcı bakışları arasında bir süre daha bekleyecektiniz...

İşte Dindar Filozof'un "Eşşek oğlu eşşek!", "Hayvan oğlu hayvan!..." dediği adam bu adam... Ağlıyorum, yanıyorum... Dindar Filozof'un bu vefasızlığına ağlanmaz mı?.. Yanılmaz mı?..

Buraya kadar geçmişten söz ettik. Biraz da Kamu Hukukundan söz edelim.

Bütün Anayasalar, bütün Yasalar hükümetlerin keyfi davranışlarını önlemek amacı ile çıkarılmıştır. Bu şu demektir: Yönetenlerle yönetilenler taraftır. Tarafların hak ve yükümlülükleri başta Anayasa olmak üzere yasalarca belirlenir...

Hükümet şüpheli gördüğünü gözaltına alır ama ceza veremez. Ya ne yapar? Tutar yargıya teslim eder.

Bilindiği gibi toplum, kuvvetler ayrılığı ilkelerine göre yönetilir. Buraya asırlık tecrübelerden sonra ulaşılmıştır. Bu. üç kuvvet: Yasama, Yürütme, Yargılama' dır.

Eğer yasaları yapanlar bir de yargı erkini elinde tutarsa diktatörlük söz konusu olur. Eğer yürütme, yani hükümet, hem yasa çıkartır hem de çıkardığı yasaya göre yargılama yaparsa o zaman diktatörlük ve diktatörlükten de öte istibdat söz konusu olur ki bu yönetilenler için felâkettir...

Bizim olağanüstü dönemde bile; Yasama, Yürütme, Yargılama fonksiyonları ayrı ayrı organlar eliyle yerine getirilmektedir. Yasama MGK elindedir. Yürütme, Bakanlar kurulunun elinde; Yargılama ise bağımsız yargı organlarının...

Şimdi benim ilişki kurduğum kişiler şüpheli görülerek gözaltına alınmıştır. Bunların suçlu olup olmadıklarına, yargı organları karar verecektir. Bunlara yargılama sonuna kadar ancak sanık gözü ile bakılabilir. Ne hükümet, ne sizler, ne ben onların suçluluğu hakkında bir yargıya varamayız; varırsak, sıradan insanlar gibi hareket etmiş oluruz.

Şimdi biraz da ceza Hukukundan söz edelim. Ceza hukukunda sanığın da hakları vardır; örneğin, sanığın kendisine bir müdafî tutma hakkı vardır. Ör. Bir anarşist Papa'yı vuruyor. Hükümet şüpheli görerek Papayı vurana içeri alıyor. Ama hemen kendisine de bir avukat tutuyor. "İşte avukat, kendini savun!" diyor. Bu da sanığın savunma hakkıdır. Ve bu hak kutsaldır. Yine sanığın yakınları ile

görüşme hakkı vardır. İsteddiği yemekleri getirtip yeme, istediği kitapları getirtirip okuma hakkı vardır. Yakınları ile görüşme, mektuplaşma hakkı vardır...

Sorguda susma hakkı vardır. Sorguya çekilmesini isteme hakkı vardır. Eğer sizin anlayışla hareket edilirse, değil mi ki hükümet tarafından şüpheli görülerek göz altına alınmıştır, onunla ilişki kesilecektir. Aman yarabbi ne korkunç bir anlayış...

Saniğin hakkı olduğu gibi suçlunun da hakkı vardır. Suçlunun insan olduğu, onun topluma yeniden kazandırılması gerektiği hatırdan çıkarılmamalıdır. Ama sizin düşündüğünüz gibi hareket edildi mi işin içinden çıkılmaz. Adam mı öldürdü; kısasa kısas, kafasını kes... Hırsızlık mı etti, elini kes... Zina mı yaptı, kırbaçlayarak, taşıyarak sesini soluğunu kes...

Çağdaş hukuk bu ilkelce anlayışı çoktan aşmıştır. Her suç ve kabahat yasa ile belirlenmiştir. Cezasını çekip çıkan borcunu ödemiştir. Suçlu her şeyden önce insandır; suçunun cezasını çektiği için suçluluğu bitmiştir ve topluma yeniden kazandırılmalıdır.

Daha çok uzatmanın anlamı yok. Dediğim gibi “MHD”nin muhbirinin, (“MHD”nin her şeyi olduğu gibi muhbiri de vardır.) yarattığı olaylar nedeniyle gönderilen mesajlara karşılık olmak üzere yüz sayfalık yazı ile kendimi savunabilirdim. Davranışlarımın gerekçelerini açıklayabilirdim. Siz ki “Beraat kağıdınız varsa kerhane bile açabilirsiniz!” demiştiniz. Ama kendimi savunmayacağım. “Hak üzere değil ihsan üzere olacağım,” Şu satırlarım bile ihsan üzere olmamın” bir sonucudur. Hak aramak amacı ile yazılmamıştır.

Ancak, sizden şu beklenirdi “MHD” muhbirinin size ulaştırdığı haber karşısında: “O bir avukattır. Mesleğini icra edecektir. Nasıl ki biz doktoruz. Bize gelen hastanın, yaralının inancına, eylemine karışmayız; ama sen onun gizli bir örgüte girdiğini, yasa dışı eylemler yaptığını öğrendinse o başka.. Bir adam mesleğini yapıyor, diye onu suçlayamayız.” demeli iken alelacele yargıya vardınız. Benim avukat olduğumu unuttunuz. Beni hâlâ Tabakhaneli Futbolcu olarak görüyorsunuz. Bendeki değişme ve gelişmenin gradosundan habersizsiniz. Bundan habersiz olduğunuz için de böyle

çıkışlarımı içeren yazılarıma muhatap oluyorsunuz.

Bana: “Onlarla ilişkisini kesmezsen, bizimle ilişkisini keseceksin!” diyebiliyorsunuz. Benim, senin için kendi öz babamla ilişkiğimi kestiğimi unutuyorsunuz. O babam ki, bütün zavallılığına ve biçareliğine karşın hayatta en sevdiğim kişilerdendir. Senin için onu terk ettiğime göre; çünkü o zaman gerçeği siz temsil ediyordunuz; şimdi ise gerçeği temsil etmeyen sizi de haydi haydiye terk ederim... Unutulmasın ki **“Allah, bizatihi Hak’tır (Yani gerçektir...)”** (K. 22/62)

Böyle dayatmalar ters teper adamına göre yapılmazsa... Siz ki her şeyi hak görenlerdendiniz. Neden benim yarım yamalak toplumculuğumu hak görmüyorsunuz? Niçin hakkı tepeleyerek, dara düşen ve bana 10 yıl iş veren işverenlerimin vekaletini aldım diye beni suçluyorsunuz. Dahası “Benimle ilişki kuranı da sorgusuz-sualsiz atacağınızı” söylemekten çekinmiyorsunuz... Ne acı, ne acı.. Tam Ortaçağdaki Âfaro müessesesi... Şu “MHD”nin durup dururken yaptığı işe bak.. Allah “MHD”nin diğer öğrencilerini “MHD”nin şerrinden kurtarsın.. Amîn!..

Ben, o ilişki kurmuş dediğiniz adamlarla, aynı çatı altında tam 10 yıl çalıştım. Kimse bana Emin Kılıççı diye iş vermemişken onlar “Emin Kılıççı ise bize ne?” diyerek iş vermekten çekinmediler.

Arkamdan hafiyeler gelerek beni işten attırmak için onlara baskı yaptı. Onlar: “Biz bir şeyini görmedik, ekmeğinden edemeyiz?” diyerek beni korudular.

Onlar da “hükümet bundan şüpheleniyor; atalım bunu!” deyebilirlerdi; eğer sizin gibi düşünselerdi... Demediler, demedikleri gibi okumama da yardımcı oldular. Giderek bana : “Hayri Babal!” dediler. Beni işçi babası, yoksul babası, darda kalmış, haksızlığa uğramışların babası olarak bildiler.

Onlarla bu ilişkilerim sürüp giderken şüpheli kişi olmuyorlar da; bir askeri darbe sonucu tutuklanarak göz altına alındıkları zaman mı şüpheli kişi oluyorlar? “MHD” muhbiri o zaman işgüzarlık yapmadı da şimdi mi yapıyor? Beni çok sevdiği için mi, sizleri çok sevdiği için mi?..

“MHD” muhbiri ilk avukatlığa başlayacakken; bana: “Solcuların davasını almamamı...” sağlık verdi. Sağcılar

zaten bana gelmez; solcuların da davasını almazsak biz ekmeği nerden yiyeceğiz? Bunu genel anlamda söylüyorum; yoksa, ben şimdi vekaletini aldığım bu kişilerden bir kuruş vekalet ücreti almış değilim; yalnızca onlara olan minnettarlık duygumun gereğini yerine getirmiş oluyorum.

Adamlar 11 aydır içerde; bir kuruş gelirleri yok, hepsi de işçi... Kendilerinde yok ki bana vereler..

Sakin, geçmişte yaptığınız iftira gibi bu ilgiyi ekmek parası için yapıyor demeyesin; sonra bana büyük bir iftira daha atmış olursunuz... Ben onlara olan minnettarlık borcumu yerine getirmek istiyorum. İşte sorun bu kadar basit...

Bundan önce 14 ay da staj yaptım. Beş aydır da avukatlık yapıyorum. Demek ki iki seneye yakın bir süredir cepten yiyorum; şimdi öte yanda bir kuruş para kalmadı. Buna karşın onlardan bir kuruş bile istemek aklımdan bile geçmedi.

Bundan böyle avukatlıktan para kazanırsak kazandık; yoksa Ankara gibi bir yerde açlıkla karşı karşıyayız... Oysa, ben staja başlarken Sendika ile anlaşmıştık. Staj sonucu Sendika Hukuk Bürosunda çalışacaktım. Ayda elime net 25-30 bin lira geçecekti; özel dâvalarımdan aldığım bana kalacaktı... Yazıhane için, yazıhanenin dekoru için bir kuruş harcamayacaktım. Ama felek böyle istedi; Ankara gibi bir yerde ben yeniden hayat mücadelesi ile karşı karşıyayım...

“MHD” muhbiri bu durumumla ilgileneceği yerde, “Bu adam ne yapacak? Nasıl geçinecek?..” diyeceği yerde; kendisini rahatsız eden bu sorulardan kurtulmak amacı ile dikkatleri başka yöne çekerek “MHD” ile ilişkiyi kesme çabası gösteriyor.

“MHD” muhbirinin belirgin bir karakteri var: Aşağılamak, suçlamak... Konuştuğu herkeste bir eksik yan aramak... “MHD” içinde beğendiği bir tek kişi yok. Hepsi de yetersiz, beceriksiz, bilgisiz...

Benimle uğraşmasının nedeni; bende kusur bulamamasıdır. Oysa insanlar üzerinde aşağılayarak, suçlayarak otorite kurulamaz. İnsanları suçlayarak onları etkilemek sağlıklı bir insana özgü davranış değildir. Bütün aşağılık ve suçluluk duygusu içinde bulunanlar; bu duygudan, başkasını suçlayarak kurtulmaya çalışırlar...

İnsanların sevgisini; insanları suçlayarak değil, onları yücelterek kazanmalıyız... İyi yanlarını görerek dile getirmeliyiz. İnsanların iyi yanlarını belirginleştirerek onlarda kendilerine güven duygusu yaratmalıyız... Böyle yaptığınız sürece biz de karşımızdaki de sağlıklı olur, başarılı olur, insanî olur...

Daha söylenecek söz çok... Ama uzatmayalım. Son sözümüzü söyleyelim: **“SİZ BENİ ARAYACAKSINIZ ve BULAMAYACAKSINIZ ve BENİM BULUNDUĞUM YERE SİZ GELEMEZSİNİZ.”** (İncil. Yuhanna, 7/34)

Bu nedenle 16.6.1981 tarihli “İlişik Kesme Belgemi”nin altına bu günkü tarihle bir imza daha atıyorum ve diyorum ki, “30 yıllık bir aradan sonra Bay Casus’un düştüğü anlayış seviyesine düştünüz. O da beni aynı gerekçelerle Emniyete ihbar etmişti... 30 yıldan sonra bu düşünüş ne düşünüş; Yalnız Varlık için...

Şimdi söylenmesi gerekenlerin yüzde birini söyledim; ama bundan sonra benden “yazılı ya da yazısız bir sözcük duyamayacaksınız?”

Kalın sağlıcakla; canlarınızla, cananlarınızla, felsefenizle...

Ölümsüz Yazman

Av. Hayri Balta

NOT:

Bu mektubumu okuyan Sayın Öğreticim altına aşağıdaki notları düşerek bana gönderiyor:

1. “Sabık Yazman”ım mektubu okundu; eşittir: **dedi-kodu**, denildi

2. Vakit geçirmeyerek, Köle, mektubunu kapalı bir zarf içinde “Sabık Yazman”ın bizzat eline teslim edecektir. 15.7.1981

Hoca nâmına
Mehmet/Hizmetçi

Açıklama:

Bana iade edilen mektubumun altına iki madde eklenmiştir.

Bu iki maddelik not okundu ve getirene şöyle dendi:

“OLUR BÖYLE ŞEYLER, CAN SAĞOLSUN!..”

17.7.1981

49. SİYASİ POLİS EVİME GELİYOR 10.2.1982

GÖNDERİLEN YERLER:

1. Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreterliğine,
2. İçişleri Bakanlığına,
3. Adalet Bakanlığına
4. Ankara Barosuna.

(NOT: Bunların hiçbirinden bu güne değin yanıt gelmemiştir.)

+

Bu gün evimizin kapısını çalan uzunlu, iri kıyım, esmer bir kişi; kapıyı açan kızım, polis kimliğini göstererek, aşağıdaki soruları sormuştur:

“Hayri Balta burada mı oturuyor?”

“Adres değişikliği olmuş mudur?”

“Yazıhanesi nerededir?”

“Şehir dışına çıkıyor mu?”

+

Suçum: “ATATÜRKÇÜ ve AYDIN BİR KİMSE” olmaktır.

1962 yılında Gaziantep Millî Eğitim Müdürlüğünde çalışırken kışkırtıcı bir ajan olduğu gerekçesi ile MHP'den kovulan ve hâlâ da askerliğini yapmamış olan Bizim Anadolu ve Hergün gazeteleri yazarlarından Necdet Sevinç'in (aynı zamanda teyzem oğlu olur) muhbirliği ve tertibi sonucu yargılandım ve yargılama sonucunda “Sanık Hayri Balta, Atatürkçü ve Aydın bir kimse olduğum” gerekçesiyle beraat ettim.

Ne var ki beraat etmem hiçbir işe yaramadı. Her yeni taşındığım mahalledeki evime ve her yeni girdiğim iş yerine birkaç gün sonra gelen polislerin yaptığı soruşturma sonucu kişiliğim hakkında kuşku yaratılmış ve kimi zaman da işten atılmama neden olunmuştur.

Baktım olmayacak, 33 yaşından sonra, hem de emeğimden başka gelirim olmamasına karşın gündüzleri çalışarak akşamları akşam Ortaokulu'na gidip geldim. 4 yıl. 4 yıl da Akşam Lisesinde okudum. Ardından da yine hem çalışıp hem okuyarak Hukuk Fakültesini bitirdim. 5 yıl.

Şimdi yukarıdaki adreste avukatlık yapmaktayım. Ama devletin sivil polisleri evime gelerek çocuklarıma, “Geçmişte bir suçum olduğunu ve hakkımda her altı ayda bir rapor düzenlenmesi gereken bir kişi olduğumu” söyleyerek hukuka aykırı davranmaktadır. Aynı işi işyerime gelerek de yapmaktadır.

“Atatürkçü ve aydın bir kimse” olarak yurttaşlık görevimi yerine getirmekten başka hiçbir eylemim olmadı. Öyle milliyetçilik savında bulunup da askerlik görevimi yerine getirmekten kaçmadım. Yaşamımın her saniyesi için hesap vermeye hazırım. Yargılandığım Mahkemenin hükmüne itibar edilmiyorsa (ki itibar edilmemekte olduğu anlaşılmaktadır) yargısına itibar edeceğiniz bir mahkemede yargılanmaya hazırım.

Bir devletin kendi yurttaşlarına karşı böyle acımasızcasına davranması ne ile yorumlanabilir? Yargılanıp beraat etmek suçsuzluk için yeterli olmuyorsa bu mahkemeler niçin kurulmuştur.

1977 yılının 27 Mart'ında evimin önünde iki kişi tarafından kurşunlandım. 30 cm.den göğsüme sıkılan kurşunlar ciğerimi delik deşik etti. Beni öldürmek amacı ile vurup kaçanların bulunması amacı ile, resmî mercilere, 200 sayfaya yakın dilekçeler verdiğim halde hâlâ ve hâlâ bu güne kadar yakalanamamışlardır. Devlet görevlileri; beni izleyeceklerine beni vuranları araştırıp bularak yargıya teslim etmelidir. Benimle bu kadar uğraşması anlamsızdır.

Devletin görevlileri; beni vuranları yakalayıp adalete teslim edeceğine “Atatürkçü ve Aydın bir kimse olduğum için” benim peşime düşmekte, mahallem ve aile bireylerimi kuşkuyu düşürerek benden koparmaya çalışmaktadır. Bana yapılan bu uygulamalar hukuk devleti ilkelerine aykırıdır. El insaf...

Hiç olmazsa 12 Eylül'den sonra bu tür uygulamalara bir son verilmesi isteğimdir.

Saygılarımla, 10.2.1982

**Av. Hayri Balta,
Akın Cad. Muhaç Sok. No. 49,
YENİMAHALLE/ANKARA**

+

1. Gaziantep Sorgu Hakimliği. E. 1962/25. K. 1962/104
2. Adalet Bakanlığı Ceza İşleri Genel Md.lüğü.
20.2.1978/11462
3. İçişleri Bakanlığı Emniyet Genel Md. 20.2.1978/35450
4. Gazintep Cumhuriyet Savcılığı 1978/2733
5. Gaziantep Sorgu Hakimliği 1981/53

DAĞITIM:

Gereği için:

1. Milli Güvenlik Konseyi Genel Sekreterliğine/Ankara
2. İçişleri Bakanlığına/Ankara
3. Adalet Bakanlığına/Ankara

Bilgi için:

1. Ankara Barosu Başkanlığına,
2. Çocuklarım

**50. “SABIK YAZMAN”IN POLAT ELİYLE SUNDUĞU
DİLEKÇESİNE CEVABIMIZDIR**

Gaziantep, 20.Mayıs.1982

DİLEKÇEDEN:

1- Et kemikten ayrılmaz.

Cevap: Tecrübelerle sabittir ki “ M.H.D.” ile en az şekilde temasa gelen biri bile, onun etkisinden kurtulamaz. Bu öyle bir iştir ki et kemikten ayrılamaz sözü onun yanında mânâsını kaybeder.

2- Ben kurallara gelemem ilahir...

Cevap: Kurallara gelememek = yabaniliği kabul etmek; yani bitki ve hayvan âlemine mensup olmak.

3- Ben Hoca'nın haşarı oğluyum... vs.

Cevap: Haşarılık hayvanda olur. İnsan olarak haşarılığı benimsemek=hayvanlığı benimsemek.

4- Türbedarlıkta gözüm yok. Hoca'nın halifesiyim... vs.

Cevap: Dedikodu.

5- Her ne kadar beni sürgünde sayıyorlarsa da. vs.

Cevap: Bunun cevabı yukarıdaki birinci maddede verildi.

6- Ben ahırımı bilirim.

Cevap: Ahırın öteden beri belli, yani toplumculuk ahırına

mensupsun.

Not:

Dilekçeni ve ona verdiğimiz cevapları, şu rahmetimizle süsleyelim:

Bir insan futbolcu olabilir; avukat olabilir, mebus olabilir, vekil olabilir, hatta cumhur reisi de olabilir ve hatta hatta feza çağını yaratarak kamere traktör indiren bir bilgin ve öyle müthiş bir zekâ sahibi de olabilir. Fakat bütün bunlara rağmen “adam” olamaz. Bütün bunlar başka, “adam olmak” başka...

Oğlum “Sabık Yazman “, aklını başına yâr et, “adam” ol!

YALNIZ KENDİNİ “VAR GÖREN “

ve bütün var görünenlerin

varlıklarını kendi varlığının sebebine bağlayan,

Dr. Emin Kılıç Kale

imza

Açıklama:

1. Yukarıdaki yazı 1982’nin Aralık ayında elime geçtiği için yanıt verilmemiştir.

2. Kaldı ki ben böyle bir dilekçe verdiğimi hatırlamıyorum; ancak Polat Bey’le konuşmalarım arasında yukarıdaki sözleri söylemiş olabilirim... O da Yalnız Varlık’a aktarınca yukarıdaki CEVAP yazılmış olabilir.

3. Yukarıdaki imza bölümüne dikkatinizi çekerim. Bu imza Dindar Filozof’un felsefesini yansıtmaktadır. **SOLİPSİZM.** Bu konuda Orhan Hançerlioğlu’nun Felsefe Sözlüğüne ve diğer Felsefe Sözlüklerine bakılabilir.

Bu şu demektir: Anasının babasının varlığı Hocamızın varlığına bağlıdır... HB.

**51. AMANSIZ CANDANGEÇTİ’DEN SABIK YAZMAN’A
ANKARA, 10.7.1982**

1. Söylemeğe hacet yoktur ki Sabık Yazman’a en amansız adam benimdir. Ben bunu biliyorum ve açıkça söylüyorum.

2. Aynı zamanda biliyorum ve söylüyorum ki Sabık Yazman’ı sevme hakkında bir anket yapılırsa ben birinci

gelirim.

3. Sabık Yazman'ın, Hocaya ait kıskançlık derecemi tespitindeki ifadesini çok beğendim ve tebrik etmeliyim.

4. Sabık Yazman'a karşı amansızlığım ne kadar kat'i ise; sevgim de aynı derecede kat'idir. Buna tasavvufta zıtların bir araya getirilmesi denir .

5. Bu defaki Hac'cımda terfi ederek karşılaşacağım mesajlarınızı (yazılı veya sözlü) sayın öğreticime -Meydan evimiz de okunduktan sonra- iletmede hizmetçiniz oldum .

Kendimi böylece takdim içimden geldi, yazdım ve mutluyum.

Hayali de olsa mesajlarınız sayesinde
Hizmetçiliğe terfi eden
Ankara Meydancısı
CANDANGEÇTİ
İmza

52. ÖLÜMSÜZ YAZMAN'IN AMANSIZ CANDANGEÇTİYE BAYRAM ARMAĞANIDIR ANKARA, 23.7.1982

(10.7.1982 TARİHLİ YAZISI DOLAYISIYLA... Bir
üstte...)

Ölümsüz Yazman, Amansız Candangeçti'nin, 10.7.1982 tarihli yazısına, iki bölümde ve değişik türde yanıt vermiştir; ancak, bu yanıtlardan birine itibar edilecektir...

Ölümsüz Yazman'ın bu yazısına yanıt verilmediği takdirde birinci bölüme itibar edildiği kabul edilecektir; yanıt verildiği takdirde ikinci bölüm üzerinde durulduğu kabul edilerek gereken yanıt verilecek ve böylece "hayali mesaj" kavramı da ortadan kalkmış olacaktır.

BİRİNCİ BÖLÜM: Yazdırana başka, yazanı başka, imzalayanı başka olan az yukardaki 10.7.1982 tarihli yazı eşittir: **DEDİKODU...**

İKİNCİ BÖLÜM: Bu bölümde ekli yazı ciddiye alınarak yazdırana ile imzalayanı birlikte eleştirilmiştir.

1. Ekli yazı her ne kadar Amansız Candangeçti tarafından imzalanmışsa da içeriği Dindar Filozof'a aittir.

Ancak, burada akla şöyle bir soru gelmektedir: Dindar

Filozof, ne zamandan beri minder dışına kaçmaya başladı...

2. Ölümsüz Yazman'la Dindar Filozof arasında temelde ayrılık vardır. Dindar Filozof "Anamızı biz doğurduk; biz olmasaydık anamız da olmazdı!.." (Deyen sensin...) dediği halde (Felsefede buna: Tekbencilik, Solipsizm denir...); Ölümsüz Yazman: "Bizi doğuran anamızdır; anamız olmasaydı biz olmazdık!.." demektedir. (Felsefede buna: Bilimsel görüş, materyalizm denir...)

3. Amansız Candangeçti Dindar Filozof'un; Dindar Filozof da Peygamberlerin,. Tasavvufçu velilerin yolundan gitmektedir.

Bu yol, sevgi adı altında; insanları yaşamdan soyutlamak yoludur. Bunun yanında; insanları aşağılamak, korkutmak, suçlamak yoludur. Başkalarını aşağılayarak suçladıkça yükseldiğini sanmak ne büyük bir yanılgıdır...

4. Amansız Candangeçti'nin ölümsüz Yazman'la amansızcasına uğraşmış ve uğraşmakta oluşunun başta Dindar Filozof ve Öğrencilerince anlaşılmış olması önemli bir aşamadır.

Amansız Candangeçti, Ölümsüz Yazman'la amansızcasına uğraşmış olmasının anlaşılması üzerine soluğu Gaziantep'te almış; ne var ki ekli itirafnameyi de imzalamak zorunda kalmıştır.

Önceleri böyle demiyor; yalnızca, sevgiden söz ediyordu. Şimdi ise: "Ölümsüz Yazman'la, en amansız uğraşan adam benim!" diye itiraf ediyor ve imzalıyor.

5. Dindar Filozof'u kıskançlık derecesinde sevmek, 20.000 sayfalık yazısını yazmak Dindar Filozof'un öğrencilerine tahakküme gerekçe olamaz ve bu tahakküm sevgi sözcüğünün arkasına gizlenemez ve hele "zıtların bir araya getirilmesi" olarak nitelenemez.

Sevgi; huzur vermezse, sevgi güven ortamı yaratmazsa işe yaramaz. Böyle sevgiden Allah'a (gerekçeli yaşama) sığınırım...

6. Yeri gelmişken bir saptama daha yapmakta yarar vardır. Amansız Candangeçti, süluk yolunda, daha Anaokulu Öğrencisi seviyesindedir. Ölümsüz Yazman'ın ise Anaokulu Öğrencisi seviyesindeki "amansız adam"ların hizmetçiliğine ihtiyacı yoktur.

Ölümsüz Yazman'a hizmetçilik edecek adamların belli bir eğitimden geçmesi ve bazı kuralları bilmesi gerekir...

7. Ölümsüz Yazman; hizmetçiliğe terfi eden, nefret ve sevgi duygularının çatışması içinde bocalayan ve nefreti galip olan "Amansız Candangeçti"ye yeni görevinde başarılar diler, saygılar sunar...

Ölümsüz Yazman
Av. Hayri Balta

NOT: Bir örneği elden Dindar Filozof'a 24.7.1982 günü ulaştırılmıştır.

X

Sayın Tahir Göğüş,

23.7.1982

Önce selam, sevgi...

Senin Candangeçti'nin reçetesi ekli olarak sunulmuştur. (Yukarıdaki **23.7.1982** tarihli yazı...)

Birçok konuları size bildirmemişlerdir. Bundan böyle bana sataşıldığında verilen yanıtlardan bir örnek de size gönderilecektir.

Candangeçti'nin tedavisi için elimden gelenin esirgenmeyeceğinin bilinmesi dileğiyle bilgi için sunarım.

Saygılarımla,
Ölümsüz Yazman
Av. Hayri Balta

53. "MHD" ÖĞRETİCİSİ'NİN KURAN ŞERHİ HAKKINDADIR 24.12.1982

"MHD" Öğreticisi'nin, Bakara suresine ilişkin Kuran Şerhi'nin okunması üzerine aşağıdaki yazı yazılmıştır:

I- BÖLÜM:

1. "MHD" Öğreticisi yaptığı işi, her ne kadar Kuran Şerhi olarak adlandırmakta ise de yapılan açıklamaların Kuran Şerhi ile uzaktan yakından bir ilgisi yoktur.

"MHD" Öğreticisi, Kuran Şerhi adı altında kendi dünya görüşünü açıklamaktadır.

Bu Kuran Şerhi olayı, MHD Öğreticisinin kendi görüşlerini

açıklamasına neden olmak gibi bir işlev görmektedir.

Böyle kabul edildiği takdirde “MHD” Öğreticisinin bu çalışması “düşünce özgürlüğü” kapsamına girer ve değerlendirme başka açıdan yapılabilir ki, bu yazımızda, konu bu açıdan ele alınmamıştır.

2. “MHD” Öğreticisi’nin yaptığı çalışmayı Kuran Şerhi olarak kabul edersek bu takdirde söylenecek çok söz vardır.

Öncelikle şunu kabul etmeliyiz ki “MHD” Öğreticisi, Kuran’ı kendi anlayışına göre açıklayıp yorumlamaktadır. Bu durumda söyleyeceklerimizi şöyle sıralayabiliriz:

A. Kuran şerhi yöntemine uygun yapılmamaktadır. İşe başlarken bilimsel araştırma yapma gereği duyulmamıştır. Kaynak gösterilmemektedir. Yapılan çalışma ciddiyetten yoksun, baştan savma bir çalışmadır. Bu nedenle de bilimsel dayanakları yoksundur.

B. “MHD” Öğreticisi, Kuran’a ilişkin yaptığı açıklama ya da yorumda; Kuran ayetlerini günümüz anlayışına; öyle ki kendi anlayışına yaklaştırma çabasıdadır. Bu ise tarihe karışmakta olan bir dünya görüşünü günümüze uydurarak, kendi deyimiyle “Up do date” yaparak, yaşatma çabasından başka bir şey değildir.

C. “MHD” Öğreticisinin en büyük yanılgısı Muhammed’in Kuran aracılığıyla gelecek kuşaklara seslendiği arılayışıdır; oysa Muhammed, kesinlikle kendisinden sonra gelen kuşaklara, toplumlara seslenmemiştir. İçinde yaşadığı toplumun insanlarına seslenmiştir. Onların günlük sorunlarına çözüm getirmeye çalışmıştır. Otoritesini de Kuran aracılığı ile Allah’a dayanarak sağlamaya çalışmıştır. Muhammed’in, günlük olaylar karşısında oluşturduğu etkili silahı Kuran ayetleridir. Bu ayetler günümüzdeki Resmi Gazetenin, günlük hükümet emirlerinin yerini tutmaktadır. Tersini düşünmek Muhammed’i ve Kuran’ı anlamamaktır...

Ç. Kuran, dikkatle okunduğunda, ayetlerin gerisindeki olaylar araştırıldığında; görülecektir ki, Muhammed, dediğim gibi, bizlere seslenmemiş, birlikte yaşadığı kişilere seslenmiştir. Onlara: “Peygamberinizi boş sözlerle yormayın, evine geldiğinizde çok oturmayın, yüksek sesle konuşmayın, Peygamberin hanımları ile konuşurken dikkatli olunuz. Peygamber’in hanımları ile evlenmeyiniz, çünkü

onlar müminlerin anasıdır.." gibi daha bir çok ayetlerle seslenmektedir ki; bu da o günün insanlarına seslendiğinin en açık belgesidir.

Ayrıca Kuran'daki kölelik ve cariyelik hukuku günümüz insanlarına ne verebilir? Bütün bunlar Muhammed'in bu günün ihsanlarına değil o günün insanlarına, çevresindeki insanlara, seslendiğini gösterir.

D. Yine Kuran açıklaması ya da yorumu yapılırken; Muhammed'in yaşadığı ortam; ailesi, ailesinin ekonomik ve sosyal durumu, inanışları, dinsel akımlar, fiziksel çevre, ticarî yaşam ve diğer etkenler araştırılarak işe girilmelidir.

Çünkü her insan gibi, Muhammed de yaşadığı toplumun ürünüdür. Yaşadığı toplumun etkisi altındadır. Yetiştirdiği ortam, düşünce ve inanışlarını belirlemiştir. Konu böyle ele alınmadığı takdirde yapılan çalışmanın bilimsel bir değeri olamaz.

E. Kuran'daki ayetlerin büyük çoğunluğu bir olay üzerine dile getirilmiştir. Kuran ayetlerinin gerisinde toplumsal bir olay bulunduğu bir gerçektir. Kuran açıklaması ya da yorumu yapılırken ayetlerin gerisindeki olaylar bilinmeden isabetli bir açıklama ya da yorum yapılamaz; yapılırsa uydurmasyon olur.

F. Kuran ayetlerinin gerisindeki olayları bilmeden açıklama yapanlar, yoruma girişenler, bilimsel bilgiden yoksun oldukları için Kuran'da olağanüstü gizler aramışlar, hayal dünyalarının genişliği oranında da Muhammed'in aklından bile geçmeyen betimlemelerde bulunmuşlardır...

Görülmektedir ki "MHD" Öğreticisi de uydurmacılıkta diğer dincilerden hiç de geri kalmamaktadır. "MHD" Öğreticisi gibi bilimsel bir niteliği olan ve üstün zekalı bir kişi olduğunda kuşku bulunmayan birinin böyle yanlışlara düşmesinden ne denli üzüntü duysak yeri vardır.

G. Başta din adamları olmak üzere bütün Kuran yorumcularının en büyük yanlışlığı Kuran ayetlerine bilimsel açıdan bir değer biçmeleridir. Aynı yanlışlığa "MHD" Öğreticisi de düşmektedir...

Oysa, Dinler Tarihi'nde, bilimsellik olayı ile tarihin hiçbir döneminde karşılaşılmasıdır. Hele Muhammed döneminde hiç mi hiç karşılaşılmasıdır. Eğer böyle olsaydı müşrikler

(Mekkeliler) Muhammed'i bir mucize göstermesi konusunda sıkıştırmazlardı.

Örnek Muhammed'in karıları ile olan geçimsizliklerinde yardımına koşan Allah küçük bir mucize yardımı ile Peygamberini zor durumdan kurtarabilirdi. Ne var ki müşriklerin sıkıştırma ve baskısı karşısında: **“Ya Muhammed de ki: Tanrının şanı yücedir. Ben Allah elçisi olan bir beşerden başka bir şey değilim.”**

Bu ayet göstermektedir ki bir ilâhilik de söz konusu değildir. İlâhilik söz konusu olsaydı istenilen mucize gösterilirdi; bu nedenledir ki “Muhammed'in mucizesi Kuran'dır” denmiştir.

H. Kutsallık, şeriatçi anlamda, ruhsal durumu sağlıklı olmayan kişilerin hayal dünyalarının oluşturduğu ve ruhsal dengesi bozuk olan kişilere de kabul ettirdikleri bir kavramdır.

Belirli zümreler egemenlik ve etkinliklerini sürdürmek amacı ile kutsallık olayını durmadan ileri sürmüşlerdir. Kutsallık olayı insanların yarattığı bir durumdur. Çıkarıcı insanlar; kutsallık olayını, sıradan insanın anlayamayacağı biçimde anlatarak insan aklını zaafa uğratarlar. Böylece insan aklını durmadan karıştırarak insanın gerçekle bağlantısını kesmişlerdir.

I. Dinsel konu ve kavramların belirli kişilerin tekelinde kalması insanlığın gelişmesini olumsuz yönde etkilemiştir. Bunlar Kuran gibi din kitaplarını anlaşılmaz duruma getirmek için ellerinden geleni yapmışlardır. Oysa yapılması gereken, din kitaplarını anlaşılır duruma getirmektir. İnsanlar, insan olduklarını anladıkları takdirde kendi yaşama yöntemlerine bir düzen verebilirler.

Ne var ki tarih boyunca bunun tersi yapılmıştır. Kim din kitaplarını anlaşılmaz duruma getirmişse, o saygınlık kazanmış; kim anlaşılır duruma getirmeye çalışmışsa; o susturulmuş, çeşitli suçlamalarla toplum dışına itilmiştir.

İ. “MHD” Öğreticisi Kuran şerhi yaparken, bazı ayetler için “GEÇ” sözcüğünü kullanmıştır. Eğer işe bilimsel bir araştırma yaptıktan sonra girişmiş olsa idi, böylesine rahatlıkla ve çoklukla “GEÇ” sözcüğünü kullanamayacaktı. Kaldı ki bu tür küçümseme sözcükleri Kuran'ın anlaşılmazlığını pekiştirmekte, gizemini artırmakta ve aklın işlevini sıfıra indirmektedir.

J. Din adamları akıl karşısında hep bocalamışlardır. Aklın karşısına hep yasaklarla, günahlarla çıkmışlardır. Akı, aşka kurban edin demelerinin nedeni budur. Aklını kullanmakta direnen kişileri de toplumdan atmışlardır.

K. “MHD” Öğreticisi de yaptığı açıklama ya da yorumlarla insan aklını küçümsemekte diğer dincilerden hiç de geri kalmamıştır.

Bütün din adamları başta olmak üzere “MHD” Öğreticisi’nin en büyük yanılgısı olaylara toplumsal açıdan değil de kutsallık açısından bakmasıdır. Bu da kendileri ile birlikte diğer insanları açmazlara sürükleyecek, iyilikten çok kötülüğe neden olacaktır...

3. Buraya kadar yapılan eleştirilerin ve ileri sürülen görüşlerin ne denli yerinde olduğu ikinci bölümde daha iyi anlaşılabacaktır...

II- B Ö L Ü M :

1. Şimdi “MHD” Öğreticisi’nin Bakara suresinin 62. ayetini nasıl yorumladığını görelim:

“Ayet 62: İnsanlar ilimlerin en güçlüsü olan din ilmini en başta görmediler. Ancak bu şekilde bir etütledir ki kozmosun iç gidişatını (ilm-i ledün) görürler ve ona paralel yaşamın tek kurtarıcı yol olduğunu bulurlar. Onların korkacakları bir şey kalmaz.”

2. Görüldüğü gibi “MHD” Öğreticisinin açıklama ya da yorumu da “Açıklama ya da yoruma muhtaç... Ama konumuz “MHD” Öğreticisinin Bakara suresinin 62. ayetinin açıklama ya da yorumlamak olmadığını açıklama çabasıdır.

Bakara suresinin 62. ayetini bu kez de biz yorumluyoruz.

A. Bakara suresinin 62. ayetinin Salman-i Farisi ile Muhammed arasında geçen bir konuşmadan sonra dile getirilmiştir. Bilindiği gibi Salman-ı Farisi hendek savaşında önerdiği bir yöntemle savaşın kazanılmasında birinci derecede etken olduğu için Muhammed’in özel bir sevgisini kazanmıştır.

B. İşte bu Salman-ı Farisi, Muhammed’e: “Ya Muhammed, benim memleketteki akrabalarımın durumu ne olacak? Biliyorsun onlar Müslüman olmadan öldüler.”

Bu sözler üzerine Muhammed: “Onlar Cehennemliktir...”

diyor...

Bu sözler Salman-i Farisi'ye çok dokunur. "Nasıl olur ya Muhammed, onlar Müslüman olmadan öldülerse bunda ne kabahatleri var. Seni tanımak şansına kavuşamadılar. Senden haberleri bile yok. Kaldı ki onlar da Allah'a ve Ahiret gününe inanıyorlar. Hayırlı işler işliyorlar. Kimseye bir kötülükleri de yok. Nasıl olur da bunlar kaderlerinden ötürü Cehennemlik olurlar?.."

Bu sözler üzerine düşünen Muhammed Salman-i Farisi'ye hak veriyor. Onun üzüntüsünü gidermek, onun gönlünü almak ve onu teselli etmek gereğini duyuyor. Bunun üzerine Bakara Suresindeki 62. ayet dile getiriyor:

"62. Şüphesiz, inananlar; Yahudi olanlar, Hristiyanlar ve Sâbierle Allah'a ve ahiret gününe inanıp yararlı iş yapanların ecirleri rablerinin katındadır. Onlar için artık korku yoktur. Onlar üzülmeyeceklerdir..."

3. Görüldüğü gibi Muhammed, Salman-i Farisi'nin ortaya attığı soruya güzel bir yanıt veriyor. Allah'ı da işin içine katarak işi tatlıya bağlıyor. Bağnazlığı yok. Soruna akıllı, mantıksal ve hoşgörülü bir çözüm getiriyor.

Bu ayet, şimdi bile Muhammed'ten, Kuran'dan, Müslümanlıktan haberi olmayan insanlara uygulanabilir eğer duruma Müslümanlık dini açısından bakarsak.

Bu nedenle Yahudiler; Hristiyanlar ve tek Tanrıya inanan diğer din mensupları; hayırlı işler işliyorlarsa, ahirete inanıyorlarsa korkmaları, üzülmeleri için bir neden yok. Ödülleri Tanrı katında...

Ne var ki cenneti Yahudi, Hristiyan ve diğer inanış mensupları ile paylaşmak niyetinde olmayanların bu ayeti bu şekilde yorumlamasının olanağı yok; değil mi ki bir adam Müslüman değil onun yeri cehennemdir...

4. Muhammed'e yakışan hoşgörüdür. Bağnazlık, katılık değildir. Ne var ki Muhammed'den çok Muhammetçi olanlar bu hoşgörüyü, bu anlayışı Muhammed'e yakıştıramıyorlar.

Diyorlar ki: Bakara suresinin 62. ayetinin geçerliliği Muhammed'den önce yaşamış olan Yahudiler, Hristiyanlar ve diğer dindkiler için söz konusudur. Muhammed'in döneminde ve ondan sonraki dönemde yaşayanlar için kurtuluş yoktur. Müslüman olmadıkları için onların yeri

cehennemdir. Bu ayeti geçerliliği “İslam’dan öncekiler içindir demekle hiçbir sakınca görmüyorlar. (Bakınız, Kuran’ı Kerim ve Türkçe Anlamı (meali), Diyanet İşleri Bakanlığı Yayınları, 5. Baskı, Ankara, 1980, sayfa: 9, birinci dipnot.)

5. Bakara suresinin 62. ayetine ilişkin şu kısa açıklama ve yorumumuzla “MHD” Öğreticisi’nin yaptığı açıklama ve yorum arasında en küçük bir bağlantı kurulamaz.

“MHD” öğreticisinin yorumunda dile getirdiği görüş Muhammed’in aklından bile geçmemektedir.

“MHD” öğreticisi, Kuran ayetlerinin gerisindeki olayları araştırma gereği duymadan açıklama ve yoruma giriştiğinden böylesine yanılgılara düşmesi kaçınılmazdır. Bu tür açıklama ya da yorumlar öznel olur ve insanın zor durumda bırakır.

6. “MHD” öğreticisinin Kuran Şerhi’nde yalnız Bakara süresi 62. ayet üzerinde durduk. Diğer ayetler üzerinde de ayrı ayrı durulabilir ve “MHD” Öğreticisi’nin düştüğü bağışlanmaz yanılgılar üzerinde daha acımasız eleştiriler yapılabilir. Ancak bir örnek olması bakımından sadece Bakara suresinin 62. ayeti ile yetinilmiştir. İstenirse diğer ayetler üzerinde de ayrı ayrı durularak açıklamalar yapılabilir.

SONUÇ: Bu yazı “Güzel bir hava, dedikodu, faydasız bilgi türlü sözlerle “MHD” Öğreticisi’nce küçümsenebilir, üstünde durmaya değmez denerek geçiştirilebilir. Bu tür sözlerin söyleneceği kabul edilerek yazılmıştır zaten bu yazı...

Amacım: “MHD” Öğreticisi’nin bundan sonra yapacağı Kuran açıklama yada yorumunda daha dikkatli olmasını sağlamak, isabetli açıklamalar yapmasına katkıda bulunmaktır.

Yaptığım; gördüğüm büyük himmetlere karşılık küçük bir hizmettir. Sorumluluk duygum gereği duyulan bir borcun yerine getirilmesidir. Yoksa herhangi bir beklentim yoktur. Yerimden ve durumumdan memnunum...

Ölümsüz Yazman
Av. Hayri Balta

Kur’an-ı Kerim ve Türkçe anlamı (Meali), DİBY, 5. Baskı, Ankara, 1980.

DAĞITIM:

1. Polat Kale'ye burada...
2. Dr. Hüseyin İçden'e burada...
3. "MHD" Öğreticisi'ne,
4. Hüseyin Bahir Patpat'a,
5. Tahir Göğüş'e,
6. Yalçın Efe'ye,

**54. SAYIN HÜSEYİN PATPAT, TAHİR GÖĞÜŞ, YALÇIN
EFE, 28.12.1982**

Önce selam, sevgi...

Aynı konuda daha önce bir yazı göndermiştim. Ne var ki Polat Kale'ye bu yazıdan vermemiştim. Bir örnek de Polat Bey isteyince yeniden yazmam gereği doğdu. Yeniden yazarken de yazıya bilimsel bir nitelik vermek gereği duydum. Böylece 7 sayfalık yazımız 9 sayfa oldu.

Bu nedenle daha önce gönderdiğim yazının taslak kabul edilerek iptalini, yerine bu yazının kabul edilmesini, yazıdaki ufak tefek düzeltmelerin müvekkiller arasında duruşmalara gidip gelme sırasındaki iş kaygısından doğduğunu belirtir, işlerinizde başarılar diler, yeni yılınızı kutlarım.

Ölümsüz Yazman
Av. Hayri Balta

55. SAYIN ÖĞRETİCİM, 29.12.1982

Önce saygı, sevgi...

Kuran Şerhi'nin üzerine yazmış olduğum ekli yazıyı ve bundan önce yazılmış olan taslak yazıyı "Amansız Candangeçti", bu yazılarda size hakaret edildiği gerekçesiyle, size göndermekte isteksiz davranıyor...

Ekli yazım duygusal açıdan okunmadığı taktirde hakaret kastım olmadığı anlaşılır. Kaldı ki bizim sözlüğümüzde "hakaret" sözcüğü yoktur. Amansız Candangeçti'nin böyle bir yargıya nasıl vardığını bir türlü bulamıyorum.

Amansız Candangeçti'yi bu yazıyı size göndermekte isteksiz görünce bende kalan nüshasının fotokopisini

çekerek göndermek zorunluluğunu duydum.

Daha önce 7 sayfalık taslak yazıya değil bu yazıya itibar edilerek değerlendirme yapılmasını diler; Kuran Şerhi' gibi önemli bir konuda örnek olabilecek nitelikte bilimsel yazı ile "MHD" öğrencilerine ve öğreticisine yardımda bulunmuş olduğumun kabulü ile saygı ve sevgilerimi yinelerim.

Ölümsüz Yazman
Av. Hayri Balta

56. "SABIK YAZMAN"IN MEKTUBUNA CEVABIMIZDIR

Gaziantep, 10cak 1983

Oğlum "Sabık Yazman" ;

1- 24.12.1982 tarihli taahhütlü mektubunu aldım, iyi çalışmışsın ve iyi çalışıyorsun. Beğendim. Öteden beri iyi çalışırsın; beğenirim.

2- "Falan" bir tarihten beridir ki: bu çalışmaların "mana" taşımaz oldu. Bunun tek nedeni giriftar olduğun "toplumculuk hastalığı"dır. Zaman zaman bu hastalığın üzerinde durdum ve şifasına yardımdan geri kalmadım..

3- İnsan tarihi boyunca, bu afetin fasılasız devam ettiğini, "müstesna yaratılışlı büyükler"in bile bunun çemberinden kurtulamadıklarını bir yazımda belirtmişim. Bu böyle olduğuna göre, hastalığın, kozmik gidişatın bir gidişi olmuş oluyor; o kadar...

4- Arzu duydukça, aklına geleni, "Hizmetçin Candangeçti"ye yaz; o da aklına geldiği gibi hareket etsin. Tasavvufta (ilm-i ledün) "fitne-i sofi", esaslardan bir esastır. Sonu olumlu olur ve iki tarafın gelişmesinde yardımı büyüktür.

5- Benim Kuran ve İncil Şerhlerimi, "toplumculuk hastalığı"nın dışında tutmalıdır. Yani: 37 yıldan beri nasıl öğrencilerimi, M.H.D. diyerek aldattım ve bunu açıkça söyledimse; şimdi de, Kuran ve İncil Şerhleri diyerek onları aldatıyorum ve bunu açıkça söylüyorum. Şu halde, şerhlerim incelemeyi değmez: (Bu noktaya uygun düşen, birkaç yıl önce yazılmış, "Lekename" adlı bir yazım var. Birlikte yolluyorum.)

6- Mektubunun 8. sahifesinin alt kısmındaki sonuçta: sıralamalarını da beğendim. Buna rağmen yazıyorsun. Çok iyi.

Atatürk Mabedi Yani Halkevi'nde,
"M.H.D." Öğreticisi Dindar Filozof
Dr. Emin Kılıç Kale
İmza

NOT:

Bu yazı, Meydanevi'nde okunup incelendikten sonra, Candangeçti eliyle "Sabık Yazman"a yollanacaktır.

57. "MHD" ÖĞRETİCİSİ'NE YANITTIR

"MHD" öğreticisi'nin 1 Ocak 1983 günlü mektubu ile Mehmet Teceren ile gönderdiği "Mesaj"ına yanittir:

I - MEKTUBA YANIT;

"MHD" Öğreticisi'nin 1 Ocak 1983 günlü mektubunu karşılıksız koymak ünümüze yakışmayacağından bu yanıt verilmiştir:

1. "MHD" Öğreticisi: "37 yıldan beri nasıl öğrencilerimi, "MHD" diyerek aldattım ve bunu açıkça söyledimse; şimdi de Kuran ve İncil Şerhleri diyerek onları aldatıyorum ve bunu açıkça söylüyorum. Şu halde şerhlerimiz incelemeyi değmez.." demesi "Benim çalışmalarım bilimsel değildir!" demenin Türkçesidir. **(1. Yanıt: Evet bilimle ilgisi yoktur...)**

Ayrıca bu yanıt, bir çay içme olayından başka bir şey de değildir.

"MHD" Öğreticisi'nin bu tür davranışları bana mahallenin bıçkın delikanlısının: "Benim ipimle kuyuya inilmez. Ayağınızı denk alın, sonra karışmam!" diyerek çalım satmasını hatırlatmıştır.

Mahallenin bıçkın delikanlısı bu sözleri ile nasıl bağımsızlık kazanma ve dokunulmazlık zırhına bürünme sevdasında ise "MHD" Öğreticisi de: "Öğrencilerimi aldattım, aldatıyorum, Şerhlerim incelenmeye değmez, bilimsel değildir!" demekle aynı sevda peşindedir. **(2. Yanıt: Güzel bir benzetme...)**

Ancak unuttuğu bir nokta var: felsefede, dinde bağımsızlık, dokunulmazlık sağlanır ama bilimde asla...

Bu duruma göre “MHD” öğreticisi dünya görüşünün felsefî, dinî olduğunu ileri sürebilirse de “bilimsel” olduğunu ileri süremez. Bunu yavaşça ve saygı ile hatırlatırım... **(3. Yanıt: Evet, bilim dışı...)**

2. “MHD” Öğreticisi’nin suçlama alışkanlığından kendisini kurtaramadığı görülmektedir.

“MHD” Öğreticisi de bütün dincilerin gittiği yoldan gitmektedir. Bütün dinciler çevresindekileri aşağılayarak, korkutarak, suçlayarak etkilemek isterler. Bütün din kitapları bunun örnekleri ile doludur. Bu nedenle kitaplı peygamberler kitaplarında: “Ey imansızlar, ey günahkarlar!” diye seslenirler... **(4. Yanıt: Lekename karşısında: Bu ve buna benzer düşünceler düşer...)**

“MHD” öğreticisi de aynı yolu izlemekte hiçbir sakınca görmemekte ve benî: “Toplumculuk hastalığına giriftar olmakla” suçlamaktadır. Ben, kendisinin bireyci (Individualist) oluşuna bir felsefî görüş olarak saygı duyarken; her şeyi hak gördüğünü söyleyen kendisi benim, toplumcu (sosyalist) oluşumu bir hastalık olarak görmektedir. “Bu hastalıktan müstesna yaratılışlı büyüklerin bile kurtulamadıklarını” söyleyerek de gönlümü almaya çalışmaktadır... **(5. Yanıt: “dedi-kodu!”)**

“MHD” Öğreticisi, bana yazdığı mektupları “Yalnız kendini var gören ve bütün var görünenlerin varlıklarını kendi varlığının sebebine bağlayan” diye imzalamaktadır. Bu görüşe felsefede tekbencilik (Solipsizm) denir. Yani bu sözleri ile “MHD” Öğreticisi varlığın (evrenin, insanın, hayvanın, bitkinin, eşyanın...) temelini kendisinde görmektedir. Kendisi olmasaydı dünya olmayacaktı, insan olmayacaktı, hayvanlar olmayacaktı, bitkiler olmayacaktı. Kendisi olmasaydı hiçbirimiz olmayacaktık. Öyle ki kendisi olmasaydı anası bile olmayacaktı. Anasının varlığı bile kendisinin varlığına bağlı... **(6. Yanıt: Güzel bir açıklama...)**

Ben ise varlığın temeli ne Allah’tır, ne de insandır; varlığın temeli maddedir, dediğim için adam olmamakla, hasta olmakla suçlanıyorum. **(7. Yanıt: “dedi-kodu!”)**

“MHD” öğreticisi, bilmelidir ki aşağılamadan, korkutmadan, suçlamadan ancak aşağılık ve suçluluk

duygusu içinde olanlarla bilgisizler korkar. Bu aşamadan sonra bu tür yöntemlerin bazılarında olumsuz etki yaparak ters tepeceğini de yine yavaşça ve saygı ile hatırlatırım...

(8. Yanıt: “dedi-kodu!”)

3. “MHD” Öğreticisi, benim “arzu duydukça aklıma geleni Candangeçti’ye yazmamı; onun da aklına geldiği gibi hareket etmesi öğütlemektedir. Böylece öğrencilerinin tekamül edeceğini sanmakta bu sanısını da “tasavvufun esaslarına” bağlamaktadır..

Şimdi sırası düşmüşken açıklayayım: Bu tasavvufçuluk görüşü de çağ dışı bir görüştür. Bu “ilm-i ledün”, “Fitne-i sofî” terimleri derebeylik (köylülük) üretim tarzının bir ürünüdür. Günümüzde geçerliliğini yitirmiştir. **(9. Yanıt: “dedi-kodu!”)**

Tasavvufçuluk felsefesi, dediğim gibi, köylülük ve esnaflık uğraşısıdır. Din ve tasavvuf uğraşıları ancak esnaf takımının ilgisini çekebilir ve onların, bir başkası üzerinde egemenlik, üstünlük kurmasına bir araç olabilir. Materyalist ve sosyalist olan bir kişiyi köylülük ya da esnaflık düşüncesiyle etkilemek olası değildir. Bunu da yavaşça ve saygı ile “MHD” Öğreticisi’ne hatırlatırım. **(10. Yanıt: “dedi-kodu!”)**

II - MESAJ’A YANIT:

“MHD” Öğreticisi’nin Mehmet Teceren ile gönderdiği “mesaj”ını karşılıksız koymak ünümüze yakışmayacağından bu yanıt verilmiştir:

1. “MHD” Öğreticisi, Öğrencisi Mehmet Teceren ile şöyle bir haber göndermiştir: **“Biz, seni bizden sayıyoruz. Hiçbir zaman da kendimizden ayrı görmedik... İntizardayız!..”**

Şimdi sormanın tam sırası: Çok değil, bundan iki yıl önce DİSK davasında yargılananların vekaletini aldım diye, Candangeçti’nin fitnesi ile, bana: “Ya onlar, ya bizi!” denerek on yıl birlikte çalıştığım kişilerin avukatlığından çekilmem istenmişti. Bu öneriyi düşünmeden reddetmem üzerine de: “Benimle konuşan öğrencinin de sorgusuz sualsiz “MHD”nden atılacağı belirtilmişti.

“MHD” Öğreticisi, Candangeçti’nin medenî cesareten yoksun oluşu nedeniyle düştüğü yersiz korkunun oluşturduğu fitne üzerine, büyük bir sürçme örneği göstererek, Ortaçağın “afaroz” kurumunu gündeme getirmekten çekinmemiştir.

Böylece “BAŞ LEKECİ” olduğunu söyleyen “MHD” Öğreticisi (**bkz. 15 Ekim 1979 tarihli Lekename-i Emin Kılıç**) “Eski Yazman”ını lekelemekten çekinmemiştir. “Baş Lekeci” olduğunu söyleyen “MHD” öğreticisi lekelenmek korkusu ile İncil’deki İsa’yı ele veren Yahuda ile İsa’yı inkar eden Petrus olayına çok güzel ışık tutmuştur. (**bkz. İncil. Yuhanna. Bölüm 18/2 ve 27**)

Burada 12 Eylül’ü darbesini horozun ötüşüne benzetebiliriz... Eskiden öğrenciler Öğreticilerini ele verip inkar ederlerdi; şimdi ise, Öğreticiler... Of!..(**11. Yanıt: “dedi-kodu!”**)

2. DİSK davası halen sorgulama aşamasındadır. Bu davada 62 kişinin idamı istenmektedir. İdamı istenen 62 kişiden 8’inin bende vekaleti vardır. Ve onlara olan vefa duygumdan hiçbir şey kaybetmemişimdir. Ve hâlâ da Hükümet bu adamlara karşıdır... Bütün bu gerçekler ortada iken merak edilmez mi: Bu “mesaj” ne oranda samimi, bu “intizar” duygusu ne oranda bilinçli. Ne olur, ne olmaz, öyle ya!.. (**12. Yanıt: Ellilik Candangeçti’yi, Meydancılıktaki marifetinden ötürü yeni baştan beğendik; aferini dedik!..**)

Fitnecibaşı’nın korkusunun nedeni, fitnesinin gerekçesi bu değil mi idi?..

Görüldüğü gibi ortada “MHD” Öğreticisi’nden beklenmeyecek “AHMO”lar var. Şimdi “MHD” Öğreticisinden yavaşça ve saygı ile sorabiliriz: “AHMO” yu ne yapalım?..

DAĞITIM:

1. “MHD” Öğreticisi’ne,
2. Candangeçti’ye,
3. Polat Kale’ye,
4. Hüseyin Patpat’a,
5. Tahir Göğuş’e,
6. Yalçın Efe’ye,
7. Bende.

NOT :

1. “MHD” öğreticisi! “Kuran ve İncil Şerhleri diyerek öğrencilerini aldatmakta ve aldatıyorum demekte” serbesttir;

ancak, aldanmak istemeyenleri de aşağılamakta ve suçlamakta serbest değildir.

2. “MHD” Öğreticisi, diğer bütün dinciler gibi, Kuran ve İncil Şerhleri diyerek insanları aldatadursun; ben de Muhammed ve Kuran olayını aşağıda sıralanan konu ve plan sınırları içinde araştırma konusu yapmaktayım. Bittiğinde Aldatan “MHD” Öğreticisi’ne ve öğrencilerinden isteyene verilecektir.

(13. Yanıt: “dedi-kodu!”)

Muhammed’in
Bilgi Kaynakları,
Dinsel İnancı,
Tanrı Anlayışı,
Kıyamet Anlayışı,
Öte dünya Anlayışı,
Kuran’da Seslenen Kimdir?
Her şey söylenmiş midir?
Çelişki var mıdır?
Kuran Kime beslenmektedir?
Geçerliliğini Sürdürmekte midir?

AÇIKLAMA:

Sayın Öğreticim bu mektubu alıp okuduktan sonra 13 yanıtı kendi el yazısıyla not düştüğten sonra 1.2.1983 tarihinde “Görülmüştür.” diyerek imzalayıp iade etmiştir. HB

**58. SABIK YAZMAN’IN MÜBAREK SELAMINA
MÜBAREK SELAMIMIZDIR**

Gaziantep, 20.5.1983

1- Çok iyi ‘tanıdığın 26. kaç sene evvel yar-ı sadığı, yani pezevengi Katip’ eliyle şöyle bir mesaj yolladı. Ben vefasızım.

Bir kaç gün önce 26. buraya geldi. Söylemiş olduğu “vefasız” kelimesini ilk defa olarak ele aldım. İçinde “bulunup da, nedense göremediği hâli görür yaptım.

2- Bana Polat’la selam yollamışsın. Selamını, 26.’nın “vefasız”ına eş tuttum; onun “vefasızımı”, seneler sonra, gözünün görür olmasına neden olsun da, senin selamın, bütün parlak mazine rağmen, seneler sonra da olsa, senin

gibi “malın”, benim gibi bir “mal”ı görmesine neden, neden olmasın...

“Mal”ı “Mal”la takdim eden...

Dr. Emin Kılıç Kale

**59. ŞÖYLE OLDU BÖYLE OLDU (SABIK YAZMAN
(DÖNEN YAZMAN) OLDU 22.2.1984**

1. Ona karşı ‘bütün muameleniz hiçbir şey olmamış gibi olacak...

2. Kendisi açarsa şayet, lakonik cevap verilecek; yani, seminerik seviyeden cevap alacak. “Bu böyledir, ister beğen ister beğenme. Kati olarak münakaşa ve iddiaya müsaade verilmeyecek.

3. Tefzen olacak. Ney derslerine devam edecek, kendisine teklif edilecek.

4. Bizimle ilgisini kestiği tarihten itibaren ne kadar yazı varsa Candangeçti onları ona verecek, okumak isterse.

5. Derse geldiği tarihten itibaren (Sabık Yazman)ın adı (Dönen Yazman) olacak.

6. Bu yazı temizlendikten sonra kendisine bir nüsha verilecek, İstanbul, Antep kütüğüne birer nüsha konulacak. Ankara Meydanı’nda okunacak.

“M.H.D.” Hocası adına,

Dr. Hüseyin İçden.

NOT:

Bu’ güne kadar yazılan bütün yazıların adı:

(“M.H.D.” Külliyyatı veya Hayat Şerhi) Türbedârı:

Candangeçti (= Dr. Hüseyin İçden)

60. SAYIN AYDIN BAYAN, ANKARA, 8.6.1987

Size sizden esenlikler diler saygılar sunarım...

Göndermiş olduğunuz kartı aldım. İlgine teşekkür eder, değerlendirmen için var olasıyım.

Orada iken, Tahir Göğüş’ün evinde bana birçok sorular sorulmuştu. Bu soruları özetleyerek şöyle sıralayabilirim:

Tahir Göğüş Soruyor?

1. Sayın Öğreticimizle ters düştüğün konuları bize açıklar

mısın?

2. Yüzlerce öğrenci gelip gitti. Hiçbiri senin gibi aşama göstermedi. Bu aşamayı neye borclusun.

Bayan Sezer Soruyor? Sayın Öğreticimle aramızdaki ayrılığın sosyal kökenine inerek; “Birisı Osmanlı aydını; diğeri Cumhuriyet aydını...” dedikten sonra:

1. Beraat kâğıtlı yaşam ne demek? Beraat kağıdı herkese göre değişen bir kavram. Bu konuda siz ne diyorsunuz?

2. Her şeyi hak görmek nasıl olabiliyor?

3. Kendini kurtar demekle ne anlatılmak isteniyor?

Lale Göğüş Soruyor?

1. Dünya görüşün nedir?

2. Tanrı ve din anlayışın konusunda bilgi verir misin?

Bu sorular 23.1.1987 tarihinde yapılmıştı. O günden bu yana düşünüp durmaktayım. Çünkü yukarıdaki sorulara açıklık getireceğimi, yazılı olarak yanıtlayacağım bildirmiştim. Ancak bir türlü elim değmedi. Çünkü hakkın rahmetine ermiş yüce bir kişi ile tartışmayı kendime yakıştıramadım. Geçmişte olan oldu. Geçmişte yazılanlar, söylenenler hangi konularda farklı düşündüğümüzü göstermektedir. Şimdi o bana yanıt verebilecek durumda değilken benim kapanmış konuyu gündeme getirmem geçmiş anılarımıza saygısızlık olacaktı. Bu nedenle yazılı yanıt vermekten vazgeçtim.

Sayın Tahir Göğüş’e şu kadarını bildireyim ki Sayın Öğreticim son görüşmemizde bana:

“Öğrenci arkadaşlarla ilgini kesme. Senin onlardan alacağın olabileceği gibi, onların da senden alacağı olabilir. Onlar sana ne derlerse desinler; sen duygularına hakim olacaksın. Kesinlikle tartışmaya girmeyeceksin. Tartışmak, çekişmek; onlara da, sana da yakışmaz. Kimde ne varsa onu isteyene vermekle yükümlü. Biz de kimde olumlu bir şey varsa onu istemekle yükümlüyüz...” demişti.

Benim dönüşümün birinci nedeni bu olsa gerektir.

İkincisi de: arada otuz yıla yaklaşan bir etkilenme vardır. Bu unutulmaması gereken bir olgudur.

Ne denli ham olmalıyız ki bu gerçeği görmezlikten geelim.

Bu arada Sayın Lale Göğüş’ün sorularına açıklık

getirmek istiyorum. Bu konuda çalışmalarım, hazırlıklarım vardır. Eğer yazıya geçirmeyi başarabilirsem bir örnek de kendisine göndermeye çalışacağım. Ancak ekteki yazılar dinsel görüşlerim hakkında kendisine bir fikir verecektir sanıyorum. Anlamadı, sormak istediği olursa sorabilir.

Size ekli olarak; İkibin'e Doğru Dergisinin 7-13 Haziran 1987. Yıl: 1. Sayı: 23'ten aldığım, "İslam ve Şiddet" adlı araştırmasını, ilgi ile okunmaya değer olduğu için gönderiyorum.

İnsanı düşüncelere yöneltiyor. Elbette koşullanmış kişilere bu tür aydınlatıcı yazılar bir şey söylemez. Siz aydın olduğunuz için, sizde aydın niteliği bulunduğu için gönderiyorum.

Bu mektubun bir örneğini de Yalçın Dost'a gönderiyorum, haberin olsun...

Bu yazıyı işyerinde yazdım. Gelenler gidenler oldu. Bu nedenle bazı yerlerde düzeltmelerim oldu. Artık anlayışla karşılayacağınızı umuyorum.

Size sizden esenlik dileklerimi yineler, saygılar sunar, sağlıklıyla kalınız derim.

Ölümsüz Yazman
Av. Hayri Balta

GÖNDERİLEN YERLER: 7.8.2011

OKUYACAK OLANLARA:

Ekte var bir roman..
Roman ki ne roman...
Anlaşılır ancak;
Okunduğu zaman...

Neymişim ben?
En açık fikirlisi bile,
Zevk aldı bana küfürden...

Av. Hayri Balta, 7.8.2011

+

Balta Yener,
Efe Ahmet Yalçın,
Eralp Abdülkadir,
Eraltan Eda Eralp,
Fevzi Günenç,
Kale Bilen,
Koçak Yalçın,
Mustafa Dinçer,
Mordeniz Celal,
Okuducu Orhan Tevfik,
Onay Aslan,
Renas Amet,
Tecerem Mehmet,
Tezcan Gülçin,
Tezcan Reha,
Yıldız Cevdet,
Yılmaz Olcay,

YANITLAR:

Sevgili Yener,
Sevgiler...

Doğrusun, bu düzeltilmiş ve kısaltılmış ikinci yazımdır.
Bize, bu düzeltilmiş ve kısaltılmış yazımın da çıkışı
lazımdır...

Şimdi kal sağlıcakla,
Sevgiler sana...

Hayri Balta, 9.8.2011

+

Fevzi Günenç,

ÖLÜMSÜZ YAZMAN:

Ölümsüz Yazman romanını okuyorum.

İyi niyetle yola çıkmış ama sonradan değişmiş böyle bir
hocaya nasıl tahammül etmişsin yıllarca.

Bunun için de saygı duymak gerekir sana ayrıca.

Ya onun yanında yağcılık ederek gün geçiren çömezler?

Onlara ne demelisin?

Edilecek çok söz var bu romanının üstüne. Ama şu gerçek: Onların hiç biri yok bugün yaşamda.

Sadece Ölümsüz Yazman var...

Saygı ona, sevgi ona...

FEV, 10.8.2011

X

61. AV. HAYRİ BALTA'NIN ÖZ GEÇMİŞİ...

1932 yılında Gaziantep'te doğdu. 10 yaşında iken annesi öldü. Babası, eşinin ölümüne dayanamayarak yaşama küstü.

Çocukluğunun kış günlerini Gaziantep'in Tabakhane semtinde; yaz günlerini de Gaziantep'e yakın İbrahimli köyündeki bağlarında geçirdi.

Yaz günlerinin gecelerinde kayan gök taşlarını görünce "Tanrım! Ölen annemi geri gönder!" diye dileklerde bulundu...

Dileklerinin yerine getirilmemesi üzerine sükut-u hayale uğradı ve Allah'ı aramaya başladı...

1945 yılında Gaziantep Lisesi Ortaokul 1. Sınıfa giderken yapılan bir temizlik yoklamasında Türkçe öğretmeni: "Gömleğin kirli, git değiştir gel!" deyince, çok da istediği halde, utancından bir daha okula gidemedi...

Okula gidememesine karşın; okuma ve öğrenme tutkusu ile yanıp tutuştu. Okuyamamış olmasının eksikliğini; günlük gazeteleri, haftalık ve aylık dergilerle kitaplar okuyarak gidermeye çalıştı.

Okuldan koptuğu yıllarda geçimini dericilik, kilimcilik yaparak sağladı... Çalışmaktan artan boş zamanlarında futbol oynadı. Kendisi futbolu değil de futbol kendisini bıraktığı zaman futbol hakemlik kursuna bitirdi...

Stajyer olarak yönettiği ilk maçta taraftarlarca geleneksel tezahürat yapılırken futbol hakemliğini bıraktı.

25 yaşında Gaziantep’li tasavvufçu, tasavvuf müziği ustası olgun insan Dindar Filozof Dr. Emin Kılıç Kale’den; Ahlak, tasavvuf, yaşam ve müzik dersleri aldı... O toplulukta kimi zaman tef vurdu ve kimi zaman da ney (nay) üfledi.

Bu toplulukta “fırınlara girip çıktı”, “ölmeden önce öldü”, “yeniden doğdu”. Bu topluluğa “ölü” olarak girdi “diri” olarak çıktı.

Dünya görüşü nedeniyle kavmiyetçi ve ümmetçi kişilerce hakaretlere ve iftiralara uğrayarak komünistlikten yargılandı.

Yargılama sonunda mahkeme: “Hayri Balta, Atatürkçü ve aydın bir kimsel” (Gaziantep Sorğu Hakimliği. E. 962. K. 127/16) diye karar verdi. Böylece Türkiye’de mahkeme kararı ile “Atatürkçü ve Aydın” sayılan bir kişi oldu. Ne var ki aklanmasına karşın 10’a yakın işyerinden kovuldu. 10’a yakın ev değiştirmek ve sonunda Gaziantep’ten ayrılmak zorunda kaldı...

1965 yılında, 33 yaşında iken, Gaziantep Lisesi Akşam Ortaokuluna başladı. 1969 yılında dört yıllık olan bu okulu sınıf ve okul birincisi olarak bitirdi.

Gaziantep Akşam Lisesi 1. Sınıfında okurken “Kavmiyetçi ve Ümmetçi” kişilerce rahat verilmemesi üzerine 11 Mart 1971’de Ankara’ya göçtü.

Gaziantep’ten ayrıldıktan bir gün sonra 12 Mart 1971’de Ordu, yönetime el koydu. Böylece 12 Mart’ın hismından kurtulmuş oldu. Eğer o tarihte Gaziantep’te olsaydı başına gelecek vardı...

Ankara’ya gelir gelmez Anafartalar Akşam Lisesi 1. sınıfına kaydını yaptırdı ve Genel-İş Genel Merkezi Hukuk Bürosunda yazman, bir süre sonra da muhasebe bölümünde muhasebeci ve daktilo olarak çalıştıktan sonra muhasebe şefliğine getirildi.

Gündüzleri çalıştı, akşamları okula gitti. 4 yıllık Anafartalar Akşam lisesini bitirdikten sonra Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü Akşam Türkçe Bölümüne kaydını yaptırarak derslere gidip gelmeye başladı. 15 gün sonra yaşının geçmiş olduğu gerekçesiyle okuldan kaydı silindi.

Bunun üzerine yılmadı bir yıl da üniversite sınavlarına çalıştıktan sonra 1974'te Ankara Hukuk Fakültesine girmeyi başardı ve hem çalışıp hem okuyarak 1979 yılında Hukuk Fakültesini bitirdi ve bir yıl da staj gördükten sonra 1980 yılında (48 yaşında) avukatlığa başladı.

Hukuk Fakültesi öğrencisi iken, 27 Mart 1977'de, ölüm döşeğindeki babaannesini görmek için gittiği Gaziantep'te, gece yarısı evinin önünde, faşistlerce kurşunlandı... Sağ göğsünden giren kurşun akciğerinin üst lobunu delerek kürek kemiğinden çıktı. 15 gün ağzından kan geldikten sonra "hayatî tehlikeyi" atlatarak yeniden yaşama döndü. Hâlâ zaman zaman kurşun yarasının acısını hisseder ve düşlerinde yakın mesafeden ateş edilen tabanca sesi ile uyanır...

Avukatlık yaptığı sırada Atatürkçü Düşünce Derneği'nin kurucularından oldu.

İlk iki Yönetim Kurulunda Genel Sekreter yardımcısı olarak görevli iken 11 Mart 1991 tarihinde ağır bir kalp krizi geçirince kalbinin % 70'i çalışmaz bir duruma geldi. ADD'deki görevinden ayrıldı ve doktorların sözü üzerine avukatlığı bıraktı. O günden bu güne değin de evinde yazarlık yapmaktadır...

Yaşamı boyunca emeğinden başka geliri olmadığı için eşi ve dört çocuğu ile geçim zorluğu çekti. Ankara'da iki kışı, ailesi ile birlikte, odunsuz, kömürsüz, elektrik sobası ile geçirdi...

65 yaşına kadar yoksul olarak yaşadıktan sonra babaannesinden kendisine kalan trilyonlar değerindeki taşınmazları, kendisine yeteri kadarını ayırdıktan sonra, dört kızına bıraktı...

Şu an dört kızından 6 torunu bulunmaktadır. Torunlarından biri Amerika'da bir üniversitede Siyaset Bilimi hocalığı yapmaktadır. Biri de İnşaat Fakültesini bitirmiş olup bir şirkette inşaat mühendisi olarak çalışmaktadır...

Yaşamı boyunca, hastalığında bile, bir Aydınlanmacı olarak düşünce özgürlüğünü, Laikliği ve Cumhuriyetin kazanımlarını korumaya çalışmıştır. Laikliği savunmak

için birçok dava açmış ve bu davalardan birinin sonucunda da ATATÜRKÇÜ DÜŞÜNCE DERNEĞİ kurulmuştur.

Gaziantep yerel gazetelerinin, bir ikisi dışında, hemen hemen hepsine günlük yazı verdi. Kimisi kapandığı için, kimisinden de, bir süre sonra, yazılarına yer verilmediği için, ayrıldı.

Ankara'da ise Barış ve Ulus gazetelerinde ve kimi dergilerde yazdı.

Bu günkü tarih itibariyle basılmış 39 kitabı vardır. Bu kitaplar parasız dağıtılmaktadır... (Kitapların listesi aşağıdadır...)

2000 yılından beri www.tabularatalanayalanabalta.com adresli Sitesinde aydınlanma savaşı vermektedir...

Düşünce ve inanışlarından ötürü hakaretlere, küfürlere ve tehditlere karşı; bireyciliğe karşı toplumculuğu, dine karşı bilimi, şeriata karşı cumhuriyeti, teokrasiye karşı Laikliği, vahye karşı akıllı, yaratılış teorisine karşı evrim teorisini, ruhçuluğa karşı maddeciliği savunmuştur...

Ne var ki çok az kişi tarafından anlaşılabilmiştir. Şimdi bile dinciler tarafından dinsiz; dinsizler tarafından da dinci sayılır...

Av. Hayri Balta, 19.11.2014

+

62. TABULARA TALANA YALANA BALTA YAYINLARI:

(Alfabetik olarak)

1. Anılar 1: Bir Aydın Adayı
2. Anılar 2: Muhbir ve Tertipçilerim
3. Anılar 3: Röportaj ve ...
4. Anılar 4: Son Nokta
5. Anılar 5: Alleben (Kaybolan Cennet)
6. Anılar 6: Emanet (Şafık Güvenç Emaneti)
7. Anılar 7: Cahilin Dünyası
8. Anılar 8: Cehaleti Yeniden Doğanlar Bilir
9. Anılar 9: Zilli Kurt'un Çırpınışı
10. Anılar 10: Dindar Filozof
11. Anılar 11: İtilmiş Bir Adam

12. Anılar 12: Ölüksüz Yazman
13. Atatürk 1: Atatürk Budur
14. Köşe Yazıları 1: Kızmak Yok 1/60
15. Laiklik 1: Laiklerin El Kitabı
16. Laiklik 2: Laikliği Benimsemeden...
17. Laiklik 3: Laiklik Bir Yaşam Biçimidir
18. Oyun 1: Halkevi Çalışmaları ve İki Oyun
19. Öykü 1: Yitmiş Bir Adam
20. Öykü 2: Muzır'dan Kes!..
21. Öykü 3: Cambazlar
22. SSS 1: Sevenler-Soranlar-Sövenler
23. SSS 2: Aşğılık Maymun
24. Şiir 1: Ellerim Ellerim Suçsuz Ellerim
25. Tasavvuf 1: Allah Denince 1/6
26. Tasavvuf 2: Allah Denince 2/6
27. Tasavvuf 3: Allah Denince 3/6
28. Tasavvuf 4: Aydınlanma
29. Tasavvuf 5: Sırların Sırrı
30. Tasavvuf 6: Tanrı'ya Yakınlık
31. Tasavvuf 7: Erenlerin Dünyası
32. Tasavvuf 8: Aydınlara Mektup
33. Tasavvuf 9: Kaygılarım
34. Tasavvuf 10: Kuran'a Akılcı Bir Bakış
35. Tasavvuf 11: İncil'den
36. Tasavvuf 12: Tevrat'tan
37. Tasavvuf 13: Takvimlerden
38. Tasavvuf 14: Misyoner'e Yanıt
39. Tasavvuf 15: Sanal Katılım-Taç'a Atılanlar

TABULARA, TALANA, YALANA BALTA

IRKÇILIĞA, SÖMÜRÜYE, ŞERİATA HAYIR!..

AV. HAYRİ BALTA'NIN ÖZGEÇMİŞİ

1932 yılında Gaziantep'te doğdu. 10 yaşında iken annesi öldü. Babası, eşinin ölümüne dayanamayarak yaşama küstü.

Çocukluğunun kış günlerini Gaziantep'in Tabakhane semtinde; yaz günlerini de Gaziantep'e yakın İbrahimli köyündeki üzüm bağlarında geçirdi.

Yaz günlerinin gecelerinde kayan gök taşlarını görünce "Tanrım! Ölen annemi geri gönder!" diye dileklerde bulundu...

Dileklerinin yerine getirilmemesi üzerine sükut-u hayale uğradı ve Allah'ı aramaya başladı...

1945 yılında Gaziantep lisesi Ortaokul 1. Sınıfa giderken yapılan bir temizlik yoklamasında Türkçe öğretmeni: "Gömleğin kirli, git değiştir gel!" deyince, çok da istediği halde, bir daha okula gidemedi...

Okula gidememesine karşın; okuma ve öğrenme tutkusu ile yanıp tutuştu. Okuyamamış olmasının eksikliği; günlük gazeteleri, haftalık ve aylık dergilerle kitaplar okuyarak gidermeye çalıştı.

Okuldan koptuğu yıllarda geçimini dericilik ve kilimci kalfalığı yaparak sağlamaya çalıştı... Çalışmaktan artan boş zamanlarında futbol oynadı. Kendisi futbolu değil de futbol kendisini bıraktığı zaman futbol hakemlik kursunu bitirdi.

Stajyer olarak yönettiği ilk maçta taraftarlarca geleneksel tezahürat yapınca futbol hakemliğini de bıraktı.

25 yaşında Gaziantep'te tasavvufçu, tekke ve tasavvuf müziği ustası olgun insan Dindar Filozof Dr. Emin Kılıç Kale'den; Ahlak, tasavvuf, yaşam ve müzik dersleri aldı... O toplulukta kimi zaman tef çaldı ve kimi zaman da ney (nay) üflledi.

Bu toplulukta "fırınlara girip çıktı", "ölmeden önce öldü", "yeniden doğdu". Bu topluluğa "ölü" olarak girdi "diri" olarak çıktı.

Dünya görüşü nedeniyle kavmiyetçi ve ümmetçi kişilerce hakaretlere ve iftiralara uğrayarak komünistlikten yargılandı.